

ឆៃល្ហី ផ្នែកសេដ្ឋកិច្ច

អំពី ប្រលោមលោក រឿងផ្កាស្រពោល

រឿងផ្កាស្រពោល គឺជាប្រលោមលោកដ៏ប្រជាប្រិយមួយនៅប្រទេសកម្ពុជា ហើយរឿងនេះក៏ត្រូវបានថតជាខ្សែភាពយន្តផងដែរ។ ប្រលោមលោកដ៏ប្រជាប្រិយនេះ គឺជាស្នាដៃដ៏ឆ្លើមរបស់កវីនិពន្ធ នូ ហាច ដែលបាននិពន្ធឡើងនៅព.ស.២៤៩០ ត្រូវនឹងគ.ស.១៩៤៨។

ខ្ញុំទិស

ប្រលោមលោកនេះ បានក្រុងកើតឡើង ក្នុងសម័យដែលប្រទេសកម្ពុជាត្រូវបែងចែក អាណាខ្មែរត្រងាងលិច ទៅនៅក្រោមអំណាចប្រទេសជិតខាង គឺរវាង៧ឆ្នាំមកហើយ។

ដូច្នេះហើយសេចក្តីរំលឹកដល់ភូមិកំណើត ដល់ញាតិមិត្តដែលព្រាត់ទៅម្ខាងៗ ព្រំដែនអកុសល ក៏សឹងមានដំណើរក្នុងថ្លើម ក្នុងប្រមាត់នៃខ្មែរគ្រប់ៗរូប។

ដូច្នេះហើយបានជាកន្លែងណា តំបន់ណាដែលជាទីស្រឡាញ់របស់អ្នកតែងក៏ត្រូវកម្លាំងនៃសេចក្តីរំលឹក ប្រាសបញ្ចូលមកជាក្របខ័ណ្ឌនៃរឿងនេះ។

ដូច្នេះហើយបានជាខ្ញុំខ្ញុំទិសរឿងនេះ ជូនចំពោះដែនកំណើតរបស់ខ្ញុំ។

ជម្រាបអ្នកអាន

សៀវភៅដែលលោកអ្នក ចាប់ផ្តាច់ទំព័រមើលក្នុងពេលនេះ បាននិពន្ធរួចជាយូរឆ្នាំមកហើយ តែពុំមានឱកាសនឹងបោះពុម្ពនោះ។ កាលពីថ្ងៃទី១៩ កក្កដា គ.ស១៩៤៧ កាសែតកម្ពុជា បានចុះផ្សាយបន្តិចម្តងៗ រាល់ថ្ងៃសៅរ៍ ដរាបដល់ថ្ងៃ២៧ កញ្ញា ឆ្នាំដែលទើបចប់ តែដោយឃើញថាជាការរាត់រាយពេក ទើបមានមិត្តជាច្រើននាក់សុំឲ្យប្រមូលបោះពុម្ពជាសៀវភៅឡើង។

ឥលូវសេចក្តីនេះបានសម្រេចហើយ តែអ្នកនិពន្ធសូមអភ័យទោសចំពោះលោកអ្នកប្រាជ្ញទាំងឡាយ បើឃើញថាមានផ្កាំផ្កា ព្រោះជាជំហានដើមបំផុតក្នុងអក្សរសាស្ត្រជាតិ។

នូ ហាច

អំពីសាច់រឿង

[រឿងផ្កាស្រពោលវគ្គទី១](#)

[រឿងផ្កាស្រពោលវគ្គទី២](#)

[រឿងផ្កាស្រពោលវគ្គទី៣](#)

[រឿងផ្កាស្រពោលវគ្គទី៤](#)

[រឿងផ្កាស្រពោលវគ្គទី៥](#)

[រឿងផ្កាស្រពោលវគ្គទី៦](#)

[រឿងផ្កាស្រពោលវគ្គទី៧](#)

[រឿងផ្កាស្រពោលវគ្គទី៨](#)

[រឿងផ្កាស្រពោលវគ្គទី៩](#)

[រឿងផ្កាស្រពោលវគ្គទី១០](#)

[រឿងផ្កាស្រពោលវគ្គទី១១](#)

[រឿងផ្កាស្រពោលវគ្គទី១២](#)

រឿងផ្កាស្រពោលវគ្គទី១

រទេះភ្លើងបោលលឿនដូចព្យុះកាត់ព្រៃខ្ពង់ និងព្រិចរត់ឆ្លងអូរ ហើយជ្រែកពុះជើងភ្នំ ដោយបញ្ចេញសន្លឹកខ្ចីរំពងធ្វើឲ្យរញ្ជួយផែនពសុធា ។

បន្តិចក្រោយមកយាននោះក៏បើកផុតជួរភ្នំ និងព្រៃស្ងាត់អស់ ហើយប្រសិនបើជាគេអើតតាមបង្អួចនៃទូណាមួយទៅ គេនឹងឃើញវាលស្រែដ៏មានភ្លឺខ្មៅប្រផេះ ខ្វែងកាត់គ្នាជាក្រឡាចត្រង់ប្រកបដោយកិរិយាចេះរត់ថយក្រោយវិញ ។

វាលស្រែ! វាលស្រែ! ពាសពេញតៗ ជាប់គ្នាដល់ជើងព្រៃដែលគេមើលទៅឃើញខៀវសន្លឹម ។ នៅក្នុងវាលស្រែ សុទ្ធតែមានទឹកសស្ងាច ពេញព្រៀបដែលខ្យល់រំហើយបោកបក់បណ្តាលឲ្យកើតជារលកពព្រាំងមកយោលដើមស្រូវខ្ចី ពណ៌បៃតងស្រស់ ។

នៅក្នុងជំពូកគុម្ពស្រូវនោះ មានផ្កាត្រកួនពណ៌ស្វាយ ផ្កាក្រជីបពណ៌ក្រហមឆ្មៅ ផ្កាអញ្ចាញពណ៌លឿងដូចមានឆ្អិន លាយឡំគ្នាត្រង់នេះបន្តិច ត្រង់នោះបន្តិច ។ បុប្ផាទាំងនេះ ហាក់ដូចជាឧប្បត្តិកឡើង សម្រាប់ជាគ្រឿងលំអនៃសំពត់ព្រំពណ៌បៃតង ដែលលាតសន្ធឹងក្រោមមេឃស្រកានាគ និងក្រោមរស្មីផ្កាត្រចះនៃព្រះសុរិយា ។

នៅក្នុងទឹកថ្លាខ្យង កុកចុះរកស៊ីសព្រាតទាំងហ្វូងៗ និងមានគ្រួសារ ឬចង្អៀលខ្យង ដើរតូៗវា ។ ឆ្ងាយពីទីនោះបន្តិចទៅហ្វូងប្រីកហែលប្រដេញគ្នាតាមគុម្ពរល្វីវាវិជាតិ ។ ឯពួកអ្នកស្ទូងដែលស្លៀកពាក់ខ្មៅ ហើយប្រឡាក់ភក់ស្រមកបាននាំគ្នាងើបមើលខ្សែរទេះភ្លើងធ្វើភ្នែកស្ទឹង ។

ពួកសិស្សវិទ្យាល័យដែលត្រូវបានឈប់សម្រាកពីរខែ បានស្រុះគ្នាធ្វើដំណើរត្រឡប់ចូលទៅក្រុងបាត់ដំបងវិញ ដោយអ៊ុកធីកៈ ខ្លះផ្លុំតែន ខ្លះទះដៃ ខ្លះទន្ទ្រាំក្តារបន្ទុះ ហើយខ្លះច្រៀងទំនុកបារាំង ដែលគេធ្លាប់ឮអ្នកលេងកុនឈ្មោះទីណូរូសស៊ីច្រៀង ។ ក្មេងម្នាក់ឈ្មោះ**មូលា** ចេះប្រសប់យ៉ាងចំឡែកខាងធ្វើត្រាប់សម្តី និងកិរិយានៃគ្រូអាចារ្យ ដែលជាហេតុបណ្តាលឲ្យសំណើចផ្ទុះឡើងឮទ្រហឹងអីងអាប់ ។ យុវជនខ្លះទៀតដែលមានបូកពាជាអ្នកសុភាពរម្យទម ឈរនៅមាត់បង្អួចមើលសត្វហើរមនុស្សខ្លះធ្វើការ និងទេសភាពនានា ហើយមានទឹកមុខរីករាយហាក់ដូចជាមានជួបនឹងមិត្រភក្តិ ។

វ៉ាកងធំ! អ្នកទាំងឡាយគង់ជ្រាបស្រាប់ហើយ នូវកម្លាំងនៃសេចក្តីសប្បាយដែលពង្រីកទ្រូងនៃយុវជនលាសាលារៀន នៅពេលដែលចំពើបលើ ឈប់ពីរខែ វ៉ាកងធំ! ឈប់ពីរខែ! ពាក្យចម្លែកអស្ចារ្យដែលបើកទ្វារជើងមេឃធំ ទូលាយទៅខាងមុខបាន ។ បក្សាដែលគេបង្ហាញនៅក្នុងទ្រូងហើយបើគេបើកទ្វារលែងទៅ មានសេចក្តីត្រេកអរ យ៉ាងណាមិញក្មេងសិស្សទាំងឡាយក៏សប្បាយយ៉ាងនោះដែរ ។ ខ្លួនគេដូចជាស្រាលចង់រសាត់អណ្តែតទៅតាមអាកាស កិរិយាគេដូចជាមនុស្ស

ប្រធានបទនាគ-រឿង ផ្កាស្រពោល

ស្រវឹង គឺស្រវឹងនឹងសេរីភាព! ឈប់ពីរខែ! គេមិនដែលឃើញសប្បាយអ្វីបានយូរដល់ម្ល៉េះទេ។ គេ រួចពីចំណងការរៀនសូត្រ ដែលត្រូវបំពេញរាល់ថ្ងៃជាអចិន្ត្រៃយ៍។ លាហើយសៀវភៅធំៗដ៏មាន វិជ្ជាពិបាក ឡើងងងឹតមុខ! លាហើយសម្លេងគ្រូអាចារ្យដែលបង្ខំតបង្ខំស្តីបន្ទោស លាហើយគ្រែ ដំណេកដែលមានសង្កេចពាសពេញ! លាហើយកន្លែងទទួលភោជនាហារដែលធំក្លិនឆ្អាបៗជាប់ នឹងច្រមុះ! លាហើយពួកម៉ាកដែលធ្លាប់ស្រឡាញ់គ្នា ដែលខំប្រកួតប្រណាំងគ្នា...លាហើយ! លា ហើយ! លាហើយ! គេនឹងទៅជួបជុំឪពុកម្តាយ បងប្អូនញាតិសន្តាន។ គេនឹងបានដេកអស់ពេល តាមចំណង់ បរិភោគតាមឃ្លាន ដើរលេងតាមកំសាន្ត។ ឈប់ពីរខែ ជយោ!

ក្នុងចំណោមជនដែលកំពុងត្រេកត្រអាលយ៉ាងនេះ! អ្នកទាំងឡាយគ្មាននឹកនាថានឹងមាន នរណាធ្វើមុខជូន កើតទុក្ខបានឡើយ។ តែបើសម្លឹងគយគន់ឲ្យហ្មត់ចត់ទៅ ក៏នឹងឃើញកុមារម្នាក់ ដែលមានរូបរាងដូចជាចៅចិន មានអាយុប្រហែល១៨ឆ្នាំ មុខរាហ៍ សម្បុរជ្រុះ ទឹកមុខស្ងប់ ស្រពោននៅក្នុងយានតែម្នាក់ឯង។ ឯសក់សំពោង ដែលអណ្តែតសំផុរទៅដោយល្បឿនខ្យល់ និង ខោអាវសៗ កាត់តាមនិយមអឺរ៉ុប ដែលមានប្រឡាក់ពាសពេញ សម្តែងឲ្យឃើញថា អ្នកកម្លោះ មានទុក្ខជាទម្ងន់។

ស្ថានីយអូរស្រឡៅ! ក្មេងនោះក្រោកឈរឡើង ហើយអើតតាមបង្អួចមើលទៅខាងកើត។ ក្នុងគ្រានោះ អារម្មណ៍ផ្សេងៗក៏ស្ទុះមកបបោសអង្អែលព្រលឹងនាយកម្លោះ មានសភាពដូចជា វាយោររហៀកៗដែលតែងរំហើយរាត្រីនៃរដូវក្តៅ។ ឱវាលស្រែនេះ! ជួរដងអូរនេះ! ឱ! ត្រដោក ហ្វូងគោក្របីដែលស៊ីស្មៅព្រាតនោះ! ខ្លួនបានធ្លាប់ស្គាល់ ធ្លាប់ប្រទះ តែទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ខ្លួន មិនចេះចិនឆ្អន់សោះ នៅមានសេចក្តីប្រតិព័ទ្ធដូចមិត្តសម្លាញ់ជានិច្ច។

កុមារគិតក្នុងចិត្តថា៖ ឱ...ភូមិកំណើតអើយ! នៅកំបាំងតែដងអូរពីរសង្កាត់ប៉ុណ្ណោះ ក៏នឹង ដល់ហើយ! ។

រទេះភ្លើងបានចាប់បរទៅទៀត។ ពួកកូនសិស្សក៏នាំគ្នារៀបហិបរៀបអីវ៉ាន់ ព្រោះនៅតែ ១៥គីឡូទៀតនឹងដល់ផ្ទះហើយ។ មានខ្លះដែលជាអ្នកផ្ចិតផ្ចង់ខាងរាងកាយបានចូលទៅក្នុងបន្ទប់ ទឹកដើម្បីលាងមុខ សិតសក់ សម្រួលមួកលើក្បាល ទាញខ្សែក្រវ៉ាត់ហើយដកវ៉ែនតាខ្មៅមកពាក់។

មុន-ឃ្លៀង គឺជាឆាមនៃកុមារដែលមានមុខក្រៀមក្រំ ដកសំបុត្ររទេះភ្លើងមកកាន់នៅដៃ ហើយទាញវ៉ាលីស្ពែកដែលសឹកដាច់ដោយដំណើរញ្ជួយៗមកដាក់ខាងមុខខ្លួន។ នៅពេលដែល បានជិតមកដល់ក្រុងជាទីស្នេហាបំផុត អ្នកដំណើរនេះក៏ហាក់ដូចជាឮសូររបេះដូងខ្លួន យោលរឹតតែ ញឹកញាប់ឡើង។

ផុតដំណាក់កាលដំបងហើយ.....ឆ្លងស្ពានដែក...ឈប់បន្តិចនៅជិតវត្តកណ្តឹង...ផ្លូវទេះភ្លើង
កោងវាងទៅខាងវាលស្រែ ត្រើយខាងឆ្វេងនៃស្ទឹងសង្កែ។ គុកក៏ត្រដាងជញ្ជាំងប្រផេះ...ផ្ទះនិង
រោងជំនាងផ្សេងៗ នៃក្រុមរទេះល្បឿនយន្តថយ...ថយ ស្ថានីយ! មនុស្សខ្មៅមីរនៅចាំទៅនោះ។
អ្នកដំណើរទាំងអស់គ្នាក្រោកស្រឈរមើល។ ប្រាង្គស្រែក រថភ្លើងក៏ឈប់ទន្ទឹមនឹងស្ថានីយៈ ខ្លះ
ស្រែកហៅ ខ្លះសើច ខ្លះនិយាយកោកកាក អ្នកដំណើរប្រជ្រៀតគ្នា ដើម្បីចុះពីលើយានព្រោង
ព្រាត។

ម៉ុង-ឃឿន ទាញមកមកពាក់ កញ្ចក់វ៉ាលីរបស់ខ្លួនមកកាន់ ចាប់ដៃពួកម៉ាកពីរបី នាក់ ហើយក៏
ញែកពួកមនុស្សដើរតម្រង់ទៅអ្នកចាំទ្វារ។ ដល់ហើយក៏បង្ហាញសំបុត្រខ្លួនឲ្យគេកត់សម្គាល់ រួចក៏
ឡើងជិះក្នុងរ៉ឺម៉កមួយ ទើបនិយាយប្រាប់អ្នកដែលធាក់ថា៖ ជូនខ្ញុំទៅកំពង់ព្រះ។

ថ្នល់ពីក្រុងបាត់ដំបងទៅភូមិកំពង់ព្រះ ជាផ្លូវអាណានិគមទី១(ផ្លូវជាតិលេខ៥)ដែលជា
គមនាគមន៍ ឆ្ពោះទៅកាន់ក្រុងភ្នំពេញ ថ្នល់នេះចាក់ជ័រស្អាតរាបជេង។

រ៉ឺម៉កដែល **ម៉ុង-ឃឿន** ជិះមិនយូរប៉ុន្មានក៏រត់ផុតគេហដ្ឋានអ្នកស្រុកក្រុងអស់។ មាត់នេះមិន
សូវស្ងាត់ទេ គេតែងជួបនឹងរទេះគោ អ្នកថ្មើរជើង អ្នកជិះចក្រយានទៅមក តែដោយប៉ិន-ធៀន
ធ្លាប់ឮសូរសម្រែករទេះភ្លើង ឮសម្លេងពួកម៉ាកពីមុនមកថ្នល់នេះ ក៏ហាក់ដូចជាមានសភាព
ស្រងេះស្រងោច រឹងរិតតែធ្វើឲ្យអ្នកដំណើរយើងខ្លោចផ្សាក្នុងចិត្តពេកក្រៃ។ ទុក្ខដែលក្រាបងំកាល
ដែលជិះរទេះភ្លើង ឥឡូវក៏បែរទៅជាជោរជន់ដល់បំពង់ក។

ម៉ុង-ឃឿន លូកយកសំបុត្រដែលនាងសោភ័ណជាប្អូនបង្កើត បានធ្វើទៅឲ្យនៅថ្ងៃមុនដែល
ខ្លួនចេញពីក្រុងភ្នំពេញមកមើលឡើងជាថ្មីម្តងទៀត។ សារនោះមានសេចក្តីថា៖

អ្នកបង! ខ្ញុំមិនហ៊ានលាក់ មិនប្រាប់អ្នកបងពីរឿងយើងមានគ្រោះថ្នាក់ ទុក្ខភ័យយូរទៅទេ
ក្រែងបងនិន្ទាថាប្អូនធ្វេសប្រហែស។

បងគង់បានជ្រាបតាមសំបុត្រខ្ញុំពីថ្ងៃមុនៗ មកស្រាប់ហើយថាលោកឪពុកយើងគាត់បាន
ផ្ទុកនូវស្រូវនិងទូកប៉ុកចាយមួយចំណុះ មួយហ្នឹងចាំង ដើម្បីនឹងនាំចុះទៅក្នុងក្រុងព្រៃនគរតាមផ្លូវ
ទន្លេសាប។ ខ្ញុំទើបដំណឹងច្បាស់ថា ទូកស្រូវនោះ ឥឡូវត្រូវខ្យល់ព្យុះបោកលិចកណ្តាលទន្លេទៅ
ហើយ គេគ្មានសង្ឃឹមថា នឹងស្រង់យកស្រូវបានវិញខ្លះទេ។ មុខតែខាតធំហើយគ្រានេះ។

ម៉ុង-ឃឿន កាលបើនឹកឃើញសេចក្តីសំបុត្រនេះហើយ ក៏សែនតក់ស្លុតក្នុងស្មារតី។ សេចក្តី
បំណងដែលខ្លួនបានគិតទុកទាំងអម្បាលម៉ោង ក៏រលាយដូចជាអំបិលត្រូវទឹក។ ឱអញអើយ! ម៉្លេះ
សមនឹងត្រូវចាកចេញចោលវិទ្យាល័យ ដើម្បីនឹងមកជួយកម្លាំងឪពុកម្តាយវិញ។

ឪពុកម្តាយ **ម៉ុង-ឃៀន** ដែលមានធនធានបន្តិចបន្តួច បានខំត្រដេត្រដរប្រមូលប្រាក់យកទៅ ទិញស្រូវដាក់ទូកទៅលក់ ហើយថែមទាំងមានចងការប្រាក់គេខ្លះផង។ បើប្រសិនជាគាត់លក់ ទ្រព្យរបស់ ដីស្រែខ្លះទៅ ដើម្បីនឹងសងជំពាក់គេ ក៏មុខជាមិនសេសសល់ប៉ុន្មានឡើយ ។

ឱ! គំនិតដែលតែងធ្វើឲ្យស្រមៃឃើញខ្លួនទៅរៀនឯប្រទេសក្រៅ ឲ្យបានជ្រៅជ្រះ ឱ! ពាក្យ ដែលសប្តាថា ប្រុងនឹងចិញ្ចឹមគូសង្សារឲ្យបានសុខសាន្ត ឱ! ឪពុកម្តាយអើយ ខ្ញុំសែនលំបាក!...

អន្លង់វិល ជ្រូក ក្តោប... រឺម៉ករត់កាត់ភូមិដែលរាយនៅតាមថ្នល់ ហើយដែលមាននាម ជាប់ក្លិនដីក្រអូបឈ្នួល ។ **ម៉ុង-ឃៀន** មិនបានគយគន់មើលសោះទេ ព្រោះចិត្តនៅជំពាក់ខ្វល់តែនឹង សេចក្តីតោកយ៉ាកមួយមុខប៉ុណ្ណោះ ។

រឿងផ្កាស្រពោលឆក្កវិប

រាត្រីស្ងាត់...ពន្លឺអគ្គិសនីដែលបំភ្លឺផ្លូវឆ្នា ចោលរន្ទះពណ៌មាសទៅក្នុងទឹកពណ៌ខ្មៅនៃស្ទឹងសង្កែ ដែលហូរត្រកួញខ្មាញ់។

ម៉ោង១០យប់ហើយ នៅត្រើយខាងកើត ចង្រិតយំមួយៗ ហើយយូរៗម្តងមានរ៉ឺម៉ករត់រោឡងស្ពានដែក ដឹកនាំអ្នកដែលត្រឡប់មកពីអាស្រ័យបបរសាមចូក នៅទីផ្សាររិលទៅកាន់ភូមិស្ពានរិញ។

នៅតាមមាត់កំពង់ដែលមានជួរដើមអំពិលធំៗត្រលឹងត្រលែងជាលម្អ ពួកក្មេងកម្លោះតែងមកប្រជុំគ្នានៅអង្គុយលើរានតូចៗ ដើម្បីយករំហើយ ហើយនិយាយកំសាន្តទូៗ។

នៅភូមិវត្តពោធិក្នុង ត្រង់កំពង់ចម្លងឆ្ពោះទៅសាលារៀន ក៏មានកូនរានមួយជ្រកក្រោមអំពិលផ្អែមមួយដើមដែរ។ តែដោយភូមិនេះពុំមានក្មេងកម្លោះដូចភូមិដទៃទៀត កូនរាននេះក៏នៅទំនេរ ឥតមាននរណាមកអ៊ូអែឡើយ។

នៅយប់ដែលយើងដំណាលរឿងនេះ បើប្រសិនជាមានអ្នកដំណើរណាមួយមកឈប់អង្គុយលេងលើរានអំពិលផ្អែម គេនឹងឮសម្លេងនារីពិរោះក្រអៅអណ្តែតចេញមកល្វើយៗ ពីផ្ទះមួយដែលមានព្រឹក្សាដុះគ្របជុំវិញ។ ឱ! សម្លេងអើយ ដែលរសាត់មកតាមវាយោជាមួយនឹងពិដោរក្រអូបត្រជាក់នៃផ្កាម្លិះ និងកុលាប ។ ឱ! សំឡេងអើយ ថ្លាដូចចរណៃគួរឲ្យពិសម័យដល់ម្ចាស់សម្លេងនោះពន់ប្រមាណ។

អ្នកដំណើរ កាលបើបានស្តាប់សម្លេងនេះហើយ ក៏មិនងាយនឹងដកខ្លួនចេញពីរាននោះរួចទេ ព្រោះកម្រណាស់នឹងមានសំណាងបានស្តាប់សម្លេងដែលមានឱជារសយ៉ាងនេះឡើយ!

បើប្រសិនជាអ្នកដំណើរនោះឆ្ពោះរង់ភ័ក្ត្រមើលត្រង់ទៅខាងកើត ក៏នឹងឃើញពន្លឺចង្អៀងចាំងចេញតាមប្រឡោះស្លឹករុក្ខជាតិ ហើយនិងឃើញមានផ្លូវមួយក្រាលឥដ្ឋ នាំដំហានទៅដល់ជណ្តើរនៃគេហដ្ឋានមួយដែលសង់ជារោងដោយដំបូលប្រក់ក្បឿង ជញ្ជាំងក្តារឥតលាបថ្នាំ ដែលប្រែសម្បុរទៅជាប្រផេះដោយត្រូវភ្លៀង និងត្រូវពន្លឺថ្ងៃ។ នៅយប់ខាងមុខដែលភ្ជាប់នឹងរានហាល មានសង់ហោណាំងមួយ ប្រក់សង្កសិនិងមានបន្ទះឈើជាច្រើនព័ទ្ធពីខាងមុខ។ នៅទីនោះមានក្តារងឿងមួយធ្វើពីខ្លឹមក្រកោះខ្មៅរលើប។ អ្នកម្ចាស់ផ្ទះ មុននឹងបិទទ្វារដេក តែងមកសន្លឹងយករំហើយនៅកន្លែងនេះ។

គេហដ្ឋានដ៏មានរបងស្តុកស្តម្ភ តែងស្ងាត់ជ្រងំដោយមានតែមនុស្សស្រីបីនាក់ស្ថិតនៅ។

យាយនួន មានអាយុ៥០ឆ្នាំប្លាយហើយ សក់ស្កូវមួយៗ ហើយកោរខ្លី ដោយគាត់កាន់ឧបោសថមិនដែលខានឡើយ។ នេត្រគាត់ដែលមានពន្លឺថ្លាយង់ ហើយជ្រកនៅក្នុងរូងព្រមទាំង

រង់ចាំមា យ៉ាងរឹងប៉ឹង សម្តែងឲ្យយល់ថា ស្ត្រីនេះជាអ្នកចិត្តរឹងរូសមានណាស់។ បើគំនិតគាត់ បែរទៅចាប់អ្វីហើយ គ្មាននរណាងាយនឹងដកគំនិតនោះយកមកបានទេ។ តាំងតែប្តីគាត់ស្លាប់ ចោលទៅកាលណា គាត់លះបង់ជំនួញជួញប្រែទាំងអស់។ គាត់ខំតែការពារធនធានដែលមានទាំង ប៉ុន្មាន ទុកឲ្យកូនស្រីគាត់ដែលគាត់មានសេចក្តីប្រតិព័ទ្ធលើសលប់ជាងអ្វីៗទាំងអស់។

នាងវិធានជាបុត្រីយាយនួន។ នាងចម្រើនរយៈកាល១៧ឆ្នាំហើយ។ នាងមានរូបសោមលោម ពណ៌ស្រស់ចម្រាប់ រាងរៀវទន់ភ្លន់ មុខមូលវែង ហើយទុកសក់ប្រះស្មៅខ្មៅញាប់។ នាងជាអ្នក សុភាព ស្តាប់ដំបូន្មានម្តាយនាងជាដរាប។ កាលដែលនៅពីតូច នាងបានទៅរៀនអក្សរនៅសាលា វត្តពោធិវាល។ គ្រូនាងតែងសរសើរពីប្រាជ្ញារបស់នាង។ លុះនាងបានពេញជំទង់ហើយ ម្តាយនាង ឲ្យឈប់រៀន។ ដូច្នេះនាងក៏នៅកាន់កាប់ការតែក្នុងផ្ទះទៅ តែបើមានពេលទំនេរនាងតែងទៅ សិក្សារៀនភាសាសៀម និងរៀនប៉ាក់ដុលជាមួយគ្រូស្រីម្នាក់ ដែលនៅជិតផ្ទះនាង។ មិនប៉ុន្មានខែ ក្រោយមក នាងក៏ចេះមើលសៀវភៅរឿងសៀមបាន។ ឯបង្អួចផ្ទះ ស្រោមខ្នើយសោត ក៏មានក្បាច់ ភ្ជួលម្តងឡើងដោយស្នាដៃនាងក្នុងការអញ្ជូល។

អ្នកផ្ទះទីបី គឺ**យាយរ៉ែន** គាត់បាននៅបម្រើគ្រួសារយាយនួននេះតាំងតែពីមុនសម័យដែល **នាងវិធាន**មកចាប់បដិសន្ធិ។ គាត់មានអាយុចាស់ជាងយាយនួនទៅទៀត ស្បែកគាត់ក៏សឹងស្ងួត ជ្រើវ សក់គាត់ក៏សឹងស្កូវស្ទើរគ្មានសល់មួយសរសៃទៅហើយ។ **នាងវិធាន**តែងរាប់អានគាត់ដូចជា សាច់ញាតិពេញទី។ មួយទៀត **យាយរ៉ែន**គាត់ក៏មិនចង់ដើរទៅណាឡើយ ព្រោះគាត់ធ្លាប់បីបមនាង វិធានី ហើយធ្លាប់ស្រឡាញ់តាំងតែពីកូនង៉ាមក។ គាត់ហៅយុវតីនេះថា នាងតូចៗដូច្នេះ។

នៅយប់ដែលយើងពណ៌នានេះ **យាយនួន**គាត់មានកង្វល់ក្នុងចិត្ត ហើយគាត់បានបបួលកូន គាត់ ឲ្យមើលក្រាំងព្រះលក្សិណវង្សគ្រាន់កែអជ្ជក។

នៅពេលនោះ ចង្កៀងធូបមួយអុជដាក់ចម្រើនលើក្បាលដំណេកនៃនាងវិធានី។ នារីនេះ ស្លៀកសំពត់ខ្មៅ ពាក់អាវព្រៃសាច់មីដ្ឋពណ៌កុលាប ហើយបើកាលណានាងយាវដៃឆ្វេងបើកសន្លឹក ក្រាំងម្តងៗឡើង ចិញ្ចៀនពេជ្រទាំងគ្រាប់ត្បូងមួយ ដែលជាគ្រឿងលម្អនៃដៃនាងដ៏ដេញភ្លើងភ្លឺ ព្រោងព្រាយ។ នាងអាន **រឿងព្រះលក្សិណវង្ស** ធ្វើបទបញ្ចេញសម្លេងមូលក្រឡី ពីរោះឥតឧបមា។ គឺសម្លេងនេះហើយ ដែលអ្នកដំណើរបានស្តាប់ឮល្វើយៗពីឆ្នាំមាត់កំពង់។

ពេលនេះ**យាយនួន**មានមុខស្ងួត ដេកនៅស្ងៀមអែបនៅកៀនបុត្រីគាត់។ ឯភ្នែកគាត់ សម្លឹងដោតពិដានខ្ជាប់ធ្វើឲ្យយល់ថា វិញ្ញាណស្ត្រីនេះអណ្តែតអណ្តូងទៅក្នុងគំនិតមួយ ដែលមាន សណ្ឋានកណ្តាញ់ចាក់ស្រែះដូចអំបោះដែលសំផុរហើយរកដើម រកចុងមិនឃើញជាពុំខាន។

ចំណែក**យាយរ៉ែន** វិញ គាត់អង្គុយត្របោមជង្គង់ ខ្នងផ្នែកនាជញ្ជាំង ហើយស្តាប់ធ្វើមាត់ ប្រហើរ។ លុះមើលដល់ត្រង់ **ព្រះលក្សិណវង្ស** ជឿតាមពាក្យភ្លែង **នាងយីសុន** ហើយប្រើ

ពេជ្រយាតយកចៅព្រាហ្មណ៍ទៅសម្លាប់ យាយនែ គាត់ដូតទឹកភ្នែកយ៉ាងញឹកញាប់។ លុះដល់គេ បណ្តើរឲ្យ នាងព្រាហ្មណ៍កេសរ ស្រែកអាក្រោសតាមផ្សារ យាយនែ គាត់ខឹងខ្លាំងណាស់ទប់មិន ក៏ស្ទុះក្រោកឈរឡើងហើយស្រែកថា៖

អញថាហើយ!...ថាកុំឲ្យមកតាម...ប្រុសឥឡូវតែយ៉ាងនេះឯង! បានថ្មីចោលចាស់ ឥត ពិគ្រោះពិចារណាទេ!

ឮសម្តីនេះហើយ នាងវិណី ដែលកំពុងជក់តាមរឿង ក៏បែរភ័ក្ត្រមកមើលឃើញ យាយនែ គាត់ស្ទុះក្រញេងក្រញាងដូច្នោះ នាងក៏ញញឹមសើចបញ្ចេញផ្ទេញថ្នាដូចផ្កាម្លិះ ហើយសួរទៅ ដោយសម្តីផ្អែមថា៖

អីម៉េច ម៉ែនែ!

ស្ត្រីនេះកាលបើឮសម្តីនេះហើយ ក៏ភ្ញាក់ភ្ញាវដឹងខ្លួនដូចគេទើបក្រោកពីដេក។ នៅស្រឡាំង កាំងមួយសន្ទុះ ទើបឆ្លើយតបថា៖ « អត់ទោសឲ្យខ្ញុំចុះនាងតូច ខ្ញុំខឹងណាស់ ខឹងនឹងមនុស្សដែលធ្វើ ការអ្វីមិនមានពិចារណាករណ៍ក្រៅ រែងឆ្ងាយសោះ » ។

យាយនួន លុះឮវាថា យាយនែ ថាដូច្នេះ ក៏ភ្ញាក់ខ្លួនព្រើតស្ទុះក្រោកអង្គុយឡើង ហើយ និយាយថា៖ « អារីកូន មើលប៉ុណ្ណឹងចុះ យប់ក្រែលល្ងមរកដេកពួនហើយ។ កុំភ្លេចថា យើងត្រូវ ក្រោកពីព្រឹកនិងរកធ្វើការធ្វើងារនិងគេ។ »

នាងវិណី ឮហើយ ក៏ម្នីម្នាប្រាកដអង្គុយ យកដៃក្បិតសក់បិទក្រាំង ហើយកាន់ចង្អៀងចូល ទៅខាងក្នុង។ យាយនែគាត់ក៏ជញ្ជូនប្រអប់ស្លា និងផ្តិតដែលនៅរាយខាងក្រៅដាក់ទៅខាងក្នុងផ្ទះ ដែរ។

បន្តិចក្រោយមក គន្លឹះទ្វារក៏ស្រែកត្រាំងៗ។ នាងវិណី ផ្អែកភ្លើងពន្លឺ ហើយប្រវាមចូលទៅ និន្ទា ប្របនឹងមាតានាង។

អារី កូនឯងងងុយដេកហើយឬនៅ?

នៅទេម៉ែ តើម៉ែមានការអ្វី?

គ្មានការអ្វីធំដុំទេ ម៉ែចង់និយាយនឹងឯងបន្តិច។ ឯងស្គាល់ម៉ែន-ឃ្វីនឬទេ?

នាងវិណីកាលបើឮឈ្មោះបុរសនេះឡើង ក៏ព្រឺព្រួចសប្បាយមួយសន្ទុះ។ តែលុះនឹង ឃើញផ្សេងៗក៏មានអារម្មណ៍ភ័យតក់ស្លុតទៅវិញ ដោយមានបារម្ភក្រែងមានគ្រោះកាចយ៉ាងណា មកបៀតបៀនដល់មិត្តនាងក៏មិនដឹង។ នាងខំសង្កត់រឹតកុហើយឆ្លើយថា៖

ម៉ែ! ខ្ញុំមិនភ្លេចទេ ពីដើមបងឃ្វីនគាត់តែងនាំខ្ញុំលេងបាយឡុកបាយឡុ។

អើឯងដឹងរឿង ម៉ែន-ឃ្វីន នេះ! កាលពីឪពុកឯងគេនៅរស់ គេរាប់អានគ្រួសារ ម៉ែន-ឃ្វីន នេះ ណាស់។ ឪពុកឯង និង ចិតម៉ែន-ចង ឪពុកម៉ែន-ជឿននេះជាភ្លើប្រាក់ចិត្តមួយនិងគ្នា រកស៊ីមានបាន

ជាមួយគ្នាហើយ...(ត្រង់នេះយាយនួនគាត់ឈប់អាក់មួយសន្ទុះ ហាក់ដូចជារកពាក្យនិយាយគ្មាន)... ហើយបាននិយាយផ្ដេផ្ដាំទុកដាក់ឯងនេះជាតួនិង**ម៉ែន-ឃឿន** ដល់កាលណា**ចៅម៉ែន ឃឿន**ជាប់ឱបម្នាក់ បានជាឪពុកឯងហ៊ានប្ដេជ្ញាយ៉ាងនេះ ព្រោះសម្លឹងឃើញចិត្ត**ម៉ែន-ថន** មានទ្រព្យធនធានល្មមចែក កូនគេឲ្យស្គាល់តែសេចក្ដីសុខបាន។ ឥឡូវនេះកូន ម៉ែពិបាកចិត្តពេក ចិត្ត**ម៉ែន-ថន**ធ្លាក់ក្រដាបខ្លាំង ណាស់ទៅហើយ...។

ឪពុក! ខ្ញុំអាណិតណាស់!

យាយនួនធ្វើហាក់ដូចជាមិនឮសម្ដីបុត្រីគាត់ ហើយក៏ថយទៅទៀតថា៖ ពីឆ្នាំមុនៗនេះចិត្ត **ម៉ែន-ថន**គាត់ជួញស្រូវចេះតែខាតសម្បត្តិ គាត់ចេះតែរលួយទៅៗ។ នៅក្នុងរដូវវស្សានេះគាត់បានខ្ចី ប្រាក់បាំង(ធនាគារ) ចំនួន១០.០០០រៀល ទិញស្រូវផ្ទុកទូកប៉ុកចាយមួយ ដឹកចុះទៅព្រៃនគរតាម ទន្លេសាប ។ ឥឡូវនេះកូនអើយ មានព្យុះបោកទូកនោះឆ្ងាយលិចកណ្ដាលទន្លេហើយ...។

កន្ទុយពាក្យ**យាយនួន** រលាយសូន្យក្នុងផែនស្ងប់ស្ងៀមនៃរាត្រី។

នាងវិណីសែនខ្លោចផ្សាក្នុងចិត្ត ដោយនឹកអាណិត**ម៉ែន-ឃឿន**។ បើប្រសិនណាជាឆ្នាំមាន ធនធានជាកម្មសិទ្ធិខ្លួនឯងវិញ ម៉្លេះសមនាងរត់ទៅជួយគ្រួសារដែលរងគ្រោះនេះឲ្យផុតពីសេចក្ដី ទោសទុក្ខ...បើនឹងសម្លឹងទៅចិត្តម៉ែខ្លួន?...នាងក៏គ្មានរំពឹងសោះឡើយ។

យូរបន្តិចមក **យាយនួន**និយាយខ្សាច់ៗទៅទៀតថា៖ « ទ្រព្យសម្បត្តិឪពុកម៉ែន-ជឿនរលាយ អស់រលីងហើយ។ គ្រឿងមានប្រាក់កែវកង និងស្រែភ្លឺមើលទៅក៏លក់បញ្ចាំគ្មានសល់ ដើម្បីយក ប្រាក់សងបាំង និងសងគេអ្នកដទៃទៀតផង។ អស់រលីងហើយ មុខតែវេទនាពុំខាន! ម៉ែមិនដឹង គិតធ្វើដូចម្ដេចទេ។ តែកូន អញមានចិត្តគិតឯងយ៉ាងបំផុត ប្រាក់កាសអញមិនមានក្រាស់ក្រៃល ប៉ុន្មានទេ ល្មមគ្រាន់តែទុកឲ្យឯងមិនព្រួយលំបាកទៅថ្ងៃក្រោយប៉ុណ្ណោះ។ ឥឡូវ **ម៉ែន-ឃឿន** ក្រ ហើយ »។

ម៉ែមានប្រសាសន៍យ៉ាងនេះមិនត្រូវទេ បង**ឃឿន**ធ្លាក់ខ្លួនក្រខាងទ្រព្យធនមែនពិត តែគេ នៅមានសម្បត្តិមួយយ៉ាងទៀតប្រពៃណាស់ គឺ ចំណេះវិជ្ជា។ កាលបើកាលណា គេប្រឡងជាប់ ឱបម្នាក់ហើយ...

ត្រង់នេះ**យាយនួន**គាត់នឹកក្ដាញនឹងសម្ដីកូនគាត់ពេក គាត់ក៏បញ្ចប់សេចក្ដីដោយពាក្យចំអក ទៅវិញថា៖ « គេដើរលេងប៉ោឡែប៉ោឡោ គេដឹកស្រាស្រវឹងងុល គេដើរចោលប្រពន្ធកូនទុកឲ្យ ដេកត្រាំទឹកភ្នែកនៅផ្ទះ! »

ម៉ែ! ខ្ញុំស្គាល់ចិត្ត**ម៉ែន-ឃឿន**តាំងពីតូចដូចគ្នាមក ។ គាត់មិនមែនជាមនុស្សខូចកាចដូចម៉ែថា នោះទេ។

នរណាដឹង? នរណាមើលឆ្កុះ? ម៉ែយល់គំនិតកូនឯងអស់ហើយ ។ កូនឯងនេះមានគំនិតចង់ ពឹងផ្អែកទៅលើប្រាក់ខែថីឌីប្លូម!

សាមសិបប្លាយរៀល! ធ្វើដូចម្តេចក៏ស៊ីមិនគ្រាន់ដែរ។ នេះថាគ្មានជំពាក់ឆ្ងាត់អីផង។ បើ ប្រសិនជាមានជាប់ជំពាក់គេទៀត កូនឯងមុខជាតោកយ៉ាកពុំខាន។ ទ្រព្យអ្វីដែលម៉ែនឹងចែកឲ្យ កូនទាំងប៉ុន្មានទៅ មុខជាប្តឹងយកទៅសងបំណុលគេអស់។ ឱកូនអើយ! ជឿម៉ែចុះ ក្នុងលោក នេះ បើមានសម្បត្តិហើយ សេចក្តីទុក្ខសោកនាវាតមកបៀតបៀនបានឡើយ។ ម៉ែយល់ថា **ម៉ុន- ឃ្វីន**ជាមនុស្សមានកម្មវេរក្រាស់ក្រៃ មិនមែនជាគូគ្រងរបស់កូនឯងទេ។ ដូច្នោះហើយ បានជា ទេវតាដែលចាំរក្សាកូនឯង លោកនាំបង្កើតហេតុភេទឲ្យឃើញថា កូនឯងនេះគ្មានចំណង និស្ស័យនឹង **ម៉ុន-ឃ្វីន**សោះទេ។

យាយទួន គាត់ឈប់មួយលើក ឯ**នាងវិធានី** ក៏នៅស្ងៀមឡើងឡង់។ មួយស្របក់ក្រោយមក ទើបគេឮមាត់ម្តាយនាងនិយាយតទៅទៀត៖ « កូនអើយ ឯងកុំអាក់អន់ថ្វី ចូរនាងរក្សាចិត្តនាងឲ្យ នឹងនរ បំភ្លេចចោល**ម៉ុន ឃ្វីន** ចោលទៅ។ ដល់ថ្ងៃក្រោយទៅ លុះនាងបានប្រកបដោយតែសុវត្ថិ ភាព និងសុភមង្គល នាងនឹងនឹកឃើញថា ម៉ែគាត់និយាយត្រូវមែន » ។

ក្នុងវេលានោះ គេឮសូរសម្លេងស្តេចនាឡិកាវាយម៉ោង១២អាធ្រាត្រ ។ **យាយទួន** គាត់នៅ ស្ងៀមលែងស្តី គាត់ប្រែខ្លួនទៅម្ខាង ហើយនិទ្ទ្រាលក់ទៅ។

នាងវិធានី ខ្សឹកខ្សួលអន់អួលទឹកនេត្រាហូរល្អែងស្រប់អស់ភ័ក្ត្រ។ នាងគិតឃើញថា ម្តាយ នាងនិយាយខុសទាស់ច្រើនកន្លែងណាស់។ តែនាងជាយុវតីមួយ ដែលធ្លាប់ស្តាប់បង្គាប់ម្តាយជា និច្ចនិរន្តរ៍ នាងមិនដែលហ៊ានតបវាចាឆ្លងឆ្លើយនឹងម្តាយនាងដោយរឹងត្អឹងឡើយ។ មួយវិញទៀត នាងមានខ្មាសច្រើន។ បើកាលណាឮគេនិយាយពីគូស្រករឡើង ខេមរកញ្ញាយើងជាធម្មតាតែងតែ នៅស្ងៀមមិនចរចាទេ ទោះត្រូវចិត្តឬមិនត្រូវចិត្តក៏ដោយ។

ម៉ុន-ឃ្វីន នាងស្រមៃឃើញមុខកម្លោះនេះនៅពីមុខភ្នែកនាង។ នាងគេងជញ្ជីងគិត កាល ពីកុមារតូចៗតែងលេងជាមួយគ្នា។ នាងនឹកឃើញថា កាលដែល **ម៉ុន-ឃ្វីន** មកលានាងទៅប្រឡង ឯភ្នំពេញ ហើយយប់ៗឡើងនាងតែងអុជធូបបូជាទេវតា សុំឲ្យបង **ម៉ុន-ឃ្វីន** បានសម្រេចក្នុងការ ប្រឡងនេះ។ នាងនឹកឃើញកាលដែល **ម៉ុន-ឃ្វីន** ត្រឡប់មកពីក្រុងភ្នំពេញវិញ ហើយមានទឹកមុខ រីករាយដោយមានជ័យជំនះក្នុងការរៀនសូត្រ។ នាងនឹកឃើញកាលដែល **ម៉ុន-ឃ្វីន** និទានរឿង « **ម៉ូល និងច្បាប់ហ្សុនី** » ប្រាប់នាង។ ថ្ងៃនោះឯង នាងបានហៅសំឡាញ់នាងជាល្អែងថា **បងប្អូន**។ **ម៉ុន-ឃ្វីន** ក៏ឆ្លើយហៅ នាងថា **អូនច្បាប់ហ្សុនី** វិញ។ នាងនឹកដល់កាលដែល **ម៉ុន-ឃ្វីន** ជិតឡើង រថយន្តចាកចេញទៅរៀនឯក្រុងភ្នំពេញ។ ថ្ងៃនោះ **ម៉ុន-ឃ្វីន** បានឱ្យបងនិងនាងថា៖ « អូន! បួនឆ្នាំ ទៀត យើងនឹងជួបគ្នាលែងឃ្លាតហើយ » ។

នាងវិធីកន្ទក់កន្ទេញទៅម្តេញ និរ្តាមិនលក់ ចេះតែប្រែប្រួលខ្លួន ហាក់ដូចជាពួក
កន្ទេលនាងក្លាយទៅជារង្វើកភ្លើង ។

នៅជិតខាង យាយនួនគាត់ស្រមុកក្រោកក្រាកៗ ។ នៅខាងក្រៅផ្ទះ ខ្យល់បក់ហ្ន៎ៗ បោក
ឆាងដូងទៅលើដើមជ័រ ។ មាត់មាន់ក៏រងាវម្តងៗ លឿយៗ ឯសម្រែកខ្លាំងស្រាកក៏បញ្ចេញឡើង
ធ្វើឲ្យព្រីខ្លួនជនណាដែលមានដំណេករឹង ។

រឿងផ្កាស្រពោលវគ្គទី៣

ប្រទេសមេធាវី-រឿងផ្កាស្រពោល

ភូមិកំពង់ព្រះ ជាភូមិមួយនៅចម្ងាយ១៥គីឡូម៉ែត្រក្នុងបាត់ដំបង។ ផ្ទាល់ក្រាលជ័រទៅភ្នំពេញ ពុះកាត់ភូមិនេះចំពាក់កណ្តាល។ អ្នកស្រុកទាំងអស់គ្នារកទទួលទានតែនឹងស្រែ និងស្រូវប៉ុណ្ណោះ។ នៅតាមមាត់ផ្ទាល់ទាំងសងខាង មានផ្ទះថ្ម ឬផ្ទះឈើប្រក់ក្បឿងជារបស់ចិន ឬកូនចៅចិន ដែលមានរបរលក់ដូរទំនិញ ខោអាវ មួស្លា ទឹកត្រី ទឹកស៊ីអ៊ីវ ខ្ទឹម ម្រេច និងស្លា។ នៅខាងក្រោយ ឬចំហៀងគេហដ្ឋាននេះមានជង្រុកធាត់ៗ ធំៗ។ ផលទាំងពួងដែលកើតឡើងដោយញើស ដោយឈាមអ្នកស្រែទាំងនោះ តែងមកប្រមូលគរនៅក្នុងជង្រុកនេះ។ ដល់រដូវវស្សា ពេលដែលស្រូវតែងឡើងថ្លៃក្រិតៗ មានរថយន្តផ្ទុក បើកចេញចូលគគ្រឹកគគ្រេង ដឹកជញ្ជូនស្រូវទៅដាក់ស្ថានីយ៍បាត់ដំបង។

នៅចុងភូមិខាងត្បូង ត្រង់មាត់អូរមុខវត្ត មានផ្ទះមួយខ្នងសង់ជារោងដោល ដ៏មានដំបូលប្រក់ក្បឿងដែលស្នែកកាន់ ហើយជ្រកក្រោមស្វាយមួយដើមដ៏មានមែកសាខា។ នៅទីធ្លាផ្ទះនោះឯង គេមានដាំដើមកុលាប ម្លិះ និង ចំប៉ា ដែលមានផ្ការីកស្កុះស្កាយជាលម្អ ហើយមានគន្លង្វឹងល្វើយរសាត់ទៅតាមវាយោ។ ផ្ទះនេះមានសភាពស្ងប់ស្ងាត់ជញ្ជូងឥតមានមាន់ខ្ពត ទា ឬជ្រូកស្រែកដូចនៅផ្ទះជិតខាងឡើយ។ ផ្លូវខ្សាច់មួយសម្បុរលឿងឆ្អិន សម្រាប់នាំអ្នកដើរចុះពីផ្ទាល់ធំ ទៅកាន់ជណ្តើរឈើដែលលាបថ្នាំពណ៌ខៀវចាស់។

ផ្ទះនេះនៅស្ងាត់ជ្រងំ គ្មានឮមាត់មនុស្សសោះ ឮតែនាឡិកាភ្លេងមួយដើរតិកតក់, តិកតក់ និងសូររោៗ នៃយន្តដេរមួយ។ នៅជិតបង្អួចដែលបែរមុខទៅរកផ្លូវ មានយុវនារីម្នាក់ធាត់មាំ ស្លៀកសំពត់ខ្មៅចងក្បិនពាក់អាវទេសឯក ស។ អង្គុយខិតខំធ្វើការឥតមើលនាយអាយឡើយ។ មាណវីនេះទុកសក់ប្រះស្មា ឯដងខ្លួននាងក៏ងក់ងើបៗ យោលចុះឡើង ដោយជើងធាក់ឈ្មោសយន្ត ហើយបណ្តាលឲ្យរំជួល ដល់ទៅខ្សែកមាសដែលព្យួរបន្តោងនិលមួយគ្រាប់នៅលើសុរង។ នាងខំធ្វើការនេះខ្ជាប់ខ្ជួនណាស់ ទាល់តែមានញើសគ្រាប់ល្អិតៗដេរដាសលើចុះច្រមុះ។

នៅខាងស្តាំមាត់ទ្វារ មានក្តារងឿធំក្រាស់មួយដែលជូតខាត់ឡើងរលោងស្រិល។ នៅលើក្តារងឿនេះ បុរសម្នាក់ស្លៀកខោឡាញ់ខ្មៅ ខ្លួននៅទទេ ដេកជើងគងអន្ទាក់ខ្លា ដៃស្តាំគងថ្ងាស នៅស្ងៀមស្ងួក។ តើគាត់ដេកលក់ឬ? មិនមែនលក់ទេ ព្រោះយូរៗម្តងគាត់យកដៃស្តាំដែលគងថ្ងាសនោះទៅស្រវាចាប់ក្រមាមួយមកបក់មូស និងរុយដែលធ្វើឲ្យគាត់មានរំខាន។

ក្រោយពីនោះបន្តិចមក គេឃើញគាត់ប្រែខ្លួនមកខាងឆ្វេង ហើយមានសម្តីយ៉ាងទន់ផ្អែមទៅកាន់នាងក្រមុំដែលដេរយន្តថា៖ « សោត៍ណ កូន ម៉ោងប៉ុន្មានហើយ » ។

នារីនោះក៏ឈប់ដេរ ហើយដើរមកសម្លឹងនាឡិកាធំដែលដើរតិកតក់! តិកតក់! ។

ម៉ោងជិតបួនហើយចិត្ត ។

អើ ល្មមឈប់ដែរហើយកូន ។ រកអុស ទឹកដាំបាយទៅ ។

ចាស ចាំខ្ញុំបង្ហើយអារនេះមួយរំពេចសិន ព្រោះគេអ្នកជួលបន្ទាន់យកល្ងាចនេះ ។

យី ចុះ**ម៉ីន-ឃឿន** វាទៅណាបាត់ទៅហ្ន៎?

បងគាត់ទៅជួយស្ទូងម៉ែ ចិត្ត ។

បុរសនេះកាលបើឮបុត្រីកូនថាដូច្នោះហើយ ក៏ដកដង្ហើមធំ តែនៅស្ងៀមមិនចេញស្តីថាអ្វីឡើយ ។

ចិត្តម៉ីន-ឃឿន នេះ គាត់អាយុហាសិបប្លាយឆ្នាំទៅហើយ ។ សក់គាត់នៅតែខ្មៅ តែកាត់ខ្លី រូបរាងគាត់នៅរឹងប៉ឹងណាស់ មុខរាហ៍ ថ្ងាសទូលាយដែលមានរស្មីភ្នែកថ្លាយង់មកសម្តែងឲ្យឃើញថាបុរសនេះជាមនុស្សចិត្តល្អ មានសន្តោសដល់អ្នកជិតខាង ។ កាលពីមុន គាត់មានបារព្រា មានញាតិមិត្តចុះឡើងកុះករណាស់ ។ ឥឡូវនេះ គាត់មានសេចក្តីព្រួយ ដោយគាត់មានគ្រោះថ្នាក់ខាតក្នុងជំនួញស្រូវយ៉ាងសម្បើម ។ សម្បត្តិទ្រព្យ ទូ គ្រឿងមាស ប្រាក់ និងស្រែភ្លឺខ្លះ គាត់មានលក់យកប្រាក់សងដំពាក់បំណុលស្រេចហើយ ។ គ្រានេះគាត់នៅសល់សឹងតែសម្បកផ្ទះទទេ ។ ខ្ញុំកំដរអ្វីវាចេញទៅនៅ នឹងគេដទៃលើកលែងតែតាសូមួយ ដោយគាត់ធ្លាប់បម្រើពីងពាក់អាស្រ័យមកជាយូរថ្ងៃហើយ ។

សូមអ្នកអានទាំងឡាយជ្រាបថា **ចិត្តម៉ីន-ឃឿន** គាត់មិនមែនក្រដុសជាបដល់សុំទាននោះក៏ទេដែរ ។ តែមនុស្សយើងដែលធ្លាប់មានមុខមាត់និងគេហើយលុះមកធ្លាក់ក្នុងអន្លង់នៃសេចក្តីព្រួយដូច្នេះ ក៏សឹងតែមានចិត្តរំខានហួងសៅពន់ប្រមាណ ។

ពីដើមមក គាត់បានខ្វះខ្វែងម៉ឺងម៉ាត់ក្នុងការវិជ្ជាជីវៈណាស់ ។ ឥឡូវ សេចក្តីទុក្ខព្រួយធ្វើឲ្យគាត់ទន់ដៃ ទន់ជើងរកនឹកធ្វើការងារអ្វីពុំកើត ។ **នាងសោភ័ណ** លុះឈប់ដេរហើយក៏ដើរចូលទៅជើងក្រាន ហើយកាន់ពោតមួយចានយកមកជូនឪពុក៖

ចិត្ត នេះពោតស្ងោរក្តៅៗ ចិត្តពិសាទៅ ផ្អែមណាស់ ។

ចិត្តម៉ីន-ឃឿន គាត់យកដៃគុះចាននោះចេញ ហើយឆ្លើយថា៖ « ទេកូន ឯងទុកឲ្យម៉ែ និងបងឯងស៊ីចុះ គេធ្វើការនឿយ ចិត្តមិនឃ្លានទេ » ។

នាងសោភ័ណ មិនឆ្លើយតបថាអ្វីឡើយ ។ នាងឈរសម្លឹងមុខឪពុក ធ្វើភ្នែកឡើងឡង់មួយសន្ទុះ ក៏ស្ទុះទៅយកក្រមាបង់កមកខ្ទប់មុខជូតទឹកភ្នែក ។

ដើម្បីនឹងបន្លប់សេចក្តីចំបែងក្នុងចិត្ត នាងក៏យកក្រមាមួយចុះទៅដងទឹកអណ្តូងដាក់ពាង យកពូថៅទៅពុះឧស ហើយបង្កាត់ភ្លើង ស្លដណ្តាំទុកជូនគ្រួសារនាង ។

សែងព្រះអាទិត្យអស្ចង្គតចាំងស្លឹកដើមត្នោត ដែលដុះក្នុងខឿនវត្តឡើងក្រហមវែវៗ ។ ចាប់
ដែលសម្បុកព្យួរយោងនៅចុងឆាងរុក្ខជាតិ ក៏និយាយប្រឡែងគ្នាទ្រហឹងអីងកង ។

នៅពេលនោះ ស្រ្តីម្នាក់អាយុកណ្តាលមនុស្ស និង ក្មេងកម្លោះ ម្នាក់មុខស្អាតស្ងប់
សម្បុរស្បែកឡើងទង់ដៃដោយត្រូវកំដៅថ្ងៃ ដើរមកពីខាងត្បូងចូលមកក្នុងភូមិ ។ មនុស្សទាំងពីរ
នាក់នេះស្លៀកពាក់ខោអាវផ្កា ហើយមានដំណើរឆេងឆោងដោយអស់កម្លាំងជ្រុលពេក ។

ម៉ិន-ឃឿន ក្មេងកម្លោះនោះឯង ឈ្មោះប៊ុន-ធឿនដែលយើងបានស្គាល់ពីមុនមកហើយ
ត្រឡប់មកជួយដកស្ទូងនាងង៉ាន់ដែលជាម្តាយ ។

ពួកសិស្សទាំងឡាយក្នុងវិស្សមកាល តែងមានសម្រាកសម្រាន្ត លេងសើចសប្បាយ ។

មិនដូច្នោះឡើយ **ម៉ិន-ឃឿន** គ្នាធ្វើការយ៉ាងដុនដាប ។

លុះដល់ផ្ទះហើយ **ម៉ិន-ឃឿន** ក៏ចូលទៅផ្លាស់ខោអាវស្រែស្លៀកសារុង ទុកខ្លួននៅទទេ
ទើបមកអង្គុយជិតឪពុកធ្វើមុខជូនស្តេច ។ **នាងសោភ័ណ** ឃើញគ្រួសារមកជួបជុំហើយ ក៏ទៅលើក
ម្ហូបបាយដាក់លើក្តារង្រៀ អញ្ជើញម៉ែឪ និងបងឲ្យពិសា ។ ឯខ្លួននាងក៏ចូលអាស្រ័យជាមួយដែរ ។
ដើម្បីនឹងបង្វែងផ្លូវ ពីសេចក្តីតឹងទ្រូងចេញ **នាងសោភ័ណ** ក៏ធ្វើជាសាកសួរទៅម្តាយថា៖ « ម៉ែ! ម៉ែ
ស្ទង់បានប៉ុន្មានហើយ? »

អី កូនបានពីរស្រែហើយ ។

ម៉ិន-ឃឿន ចេះស្ទង់រហ័សណាស់ ។ អ្នកផងគេតែងនិយាយថា ក្មេងដែលបានទៅរៀនសូត្រ
នៅសាលាបារាំង ច្រើនស្អប់ខ្ពើមការងារស្រែចំការ ។ បងឯងនេះធ្វើឲ្យឃើញថា និយាយដូច្នោះ
ជាការមិនពិតឡើយ ។

ម៉ិន-ឃឿន ស្តាប់ពាក្យម៉ែសរសើរខ្លួនដូច្នេះ ក៏ញញឹមទាំងស្រពោល ហើយតបទៅថា៖
ម៉ែអើយ កុំអួតខ្ញុំខ្លាំងពេក ។ ពីដើមខ្ញុំមានសេចក្តីរំពឹងថា ខ្ញុំរៀនបានឲ្យចេះដើម្បីកុំឲ្យស្គាល់ក្តៅ
ស្គាល់នឿយដោយហាលថ្ងៃ ។ ឥឡូវនេះបំណងនេះរលាយសាបសូន្យទៅហើយ មានតែខំធ្វើស្រែ
ទៅ ។ ម្យ៉ាងទៀត ខ្ញុំចូលចិត្តនៅស្រុកស្រែ និងធ្វើការក្នុងស្រែណាស់ កាលដែលខ្ញុំរស់នៅ **កុំល្លហ្ស៍**
ឯនោះ ថ្ងៃអាទិត្យឡើង ខ្ញុំតែងចេញពីក្រុងភ្នំពេញទៅមើលគេធ្វើចំការ ច្បារដំណាំ ។ ទោះយើង
មានទោសទុក្ខធ្ងន់យ៉ាងណា បើយើងបានឃើញ ស្រែចំការហើយ សេចក្តីសៅហ្មងនោះនឹងបាន
ប្រយោលជានិច្ច ។

នាងសោភ័ណតប៖ « បើដូច្នោះមែន បងស្នែកនេះខ្ញុំទៅស្រែផងបានឬទេ? »

មានកើតអីអួន ។

យប់ត្រាន់បើហើយ ។ **ចិត្តម៉ិន-ថន** គាត់ហៅបុត្រគាត់មកនិយាយតែពីរនាក់៖

កូន ឪពុកដឹងចិត្តកូនឯងចង់លែងរៀន ដើម្បីមកជួយធ្វើការឪពុកម្តាយ។ គំនិតនេះជាការ គាប់ប្រសើរណាស់ តែចិត្តឪពុកមិនចង់ឲ្យឯងឈប់រៀនទេ សូត្រដេត្រដរ ផ្តល់សោហ៊ុយឲ្យឯង រៀន លុះត្រាតែបាន ឪប្អូម ។

ខ្ញុំបាទយល់ឃើញថា ចិត្តមានប្រសាសន៍យ៉ាងនេះដោយស្រឡាញ់កូន មិនចង់ឲ្យកូនមក ឆ្លើយហាត់។ ខ្ញុំគិតថាចិត្ត និងម៉ែសុទ្ធតែបានបង្ហូរញើស ព្រួយកម្លាំងដោយសារខ្ញុំយូរមកហើយ។ សម័យនេះ ខ្លួនចិត្តទ្រុឌទ្រោមថមថយជាងពីដើម គួរណាស់តែខ្ញុំមកជួយកម្លាំងវិញ។

ម៉ែ-ឆ្លើយ កុំប្រកែក។ ចូរឯងខិតខំតែរៀនសូត្រទៅចុះ ឪពុកមិនទាន់ដល់ថ្នាក់សុំទានគេនៅ ឡើយទេ។

ចិត្តម៉ែ-ថា តែប៉ុណ្ណោះហើយ គាត់ក៏ដើរចេញទៅ។

រាត្រីលាតសន្ធឹងស្បែកខ្មៅ លើធម្មជាតិដែលស្ងប់ស្ងៀមជញ្ជ្រូង។

ចង្អៀងប្រេងកាតមួយមានពន្លឺញ័រព្រឹតៗ នៅបំភ្លឺផ្ទះធំល្វឹងនៃ **ចិត្តម៉ែ-ថា** ។

ម៉ែ-ឆ្លើយ អង្គុយសញ្ជឹងសញ្ជប់ភ្លេចសេចក្តីឆ្លើយហាត់ពីថ្ងៃ។

សម្លេងខ្យល់មួយពីរោះត្រលួចក្នុងផែនសន្តិយា ហើរកាត់មែកស្វាយមកអង្អែលបបោស សោតវិញ្ញាណនៃជនដែលមិនដេកលក់នៅឡើយ។

ឯដួងវិញ្ញាណ **ម៉ែ-ឆ្លើយ** វិលចុះ រេឡឹងមិនមានទៅចាប់ឆ្ពោះលើវត្ថុអ្វីឡើយ។ ត្រិះរិះ មើលទៅឃើញថា ឪពុកខ្លួននិយាយត្រូវមែន។ គួរតែស្តិ៍ខំរៀនទៅចុះ គ្រាន់នឹងយកប្រាក់ខែមក ជួយចិញ្ចឹមឪពុកម្តាយ។ ជំពូកមួយទៀតចិត្ត **ម៉ែ-ឆ្លើយ** គិតមែនដល់នាងវិធានីជាតូសង្សារ។ បើប្រសិនជាខ្លួននៅតែធ្វើស្រែយ៉ាងនេះទៅ ម្ល៉េះសមយាយនួនគាត់ផ្តាច់ពាក្យសន្យាពុំខាន ព្រោះដឹងថា គាត់ស្រឡាញ់ថ្មមកូនគាត់ខ្លាំងណាស់ ម្តេចគាត់នឹងឲ្យកូនគាត់មកធ្វើការឆ្លើយហាត់ជាមួយផង។

លេងយល់យ៉ាងនេះហើយ **ម៉ែ-ឆ្លើយ** ក៏យកចិត្តទុកដាក់នឹងការរៀនសូត្រឡើងវិញ យប់ៗ ឡើងតែងអុជចង្អៀងប្រេងដូងមួយមើលសៀវភៅ។ ថ្ងៃៗ ឡើងទៅធ្វើការស្រែ តែងតែឆ្លៀតដាក់ សៀវភៅកវីបារាំងដែលជាទីគាប់ចិត្តយកទៅអាននៅពេលឈប់សម្រាកកម្លាំង។ ជួនណាអ្នក ទៅហ្វាលគោជួសតាសូឲ្យគាត់មកពិសាបាយ។ អ្នកក៏ដេកក្រោមដើមដង្កោ ឬស្មៅ ក្បាលកើយលើ ក្រមាមួយដែលឆ្កួលជាដុំ អ្នកមើលគោបណ្តើរ អានសៀវភៅបណ្តើរ។ សំព័រឃ្លោងខ្លះពីរោះអស្ចារ្យ បណ្តាលឲ្យអ្នកស្រមៃឃើញមុខនាងវិធានីញញឹមស្រស់ត្រង់ប្រឡោះស្លឹករុក្ខជាតិ។ ឱវ៉ា **ម៉ែ-ឆ្លើយ** ក៏ ព្រឺព្រួចចិត្ត ក៏រីករាយសប្បាយក្រៃលែង។ ដូច្នេះហើយ ការងារស្រែទាំងប៉ុន្មានក៏បាត់ធ្វើឲ្យធុញថប់ និងហាត់ឆ្លើយអស់ទៅ។

នៅល្ងាច ថ្ងៃទី១៣ កក្កដា **ចិត្តម៉ែ-ថា** និយាយទៅកាន់បុត្រគាត់ថា ៖ « នៅស្អែកនេះ ជាថ្ងៃ បុណ្យជាតិរបស់បារាំង។ បើឯងចង់ទៅមើលបុណ្យនោះ ក៏ទៅចុះ » ។

«នៅព្រឹកព្រហាម ថ្ងៃទី១២ សុរយុត ម៉ុង-ឃឿន បានតែងខ្លួនស្អាតបាត ហើយជិះទោចក្រយាន តម្រង់ទៅបាត់ដំបង និងវិភាយសប្បាយក្នុងចិត្តថា នឹងបានជួបមុខកែវសង្សាររបស់ខ្លួនពុំខាន ។

នៅគ្រប់ផ្លូវផ្ទាល់ មនុស្សឈួនរដើរមិរ មានសភាពដូចជាហ្វូងស្រមោច។ ពួកអ្នកស្រុក ស្លៀកពាក់តាមទំនើបថ្មី។ ឯអ្នកស្រុកស្រែបញ្ចេញសម្លៀកបំពាក់ភោគភារគ្រប់ពណ៌។ តាមផ្ទាល់ ក្រុង និងតាមបង្អួចផ្ទះផ្សារ ទង់ជាតិបារាំង-ខ្មែរបក់យោលរេរោ បញ្ចេញសេចក្តីសប្បាយរោយរាយ ទៅគ្រប់ទិស។ ត្រង់មាត់កំពង់ ចំពីមុខផ្សារវិល គេមានសង់ពន្លាមួយលម្អដោយស្លឹកទន្សៃ ស្លឹកជ្រៃ ក្រឹម និងផ្ទាំងសំពត់ខៀវ ស ក្រហម ។

ពួកឥស្សរជនទាំងឡាយនៃខេត្ត បានមកអង្គុយជ្រកកម្តៅព្រះសុរិយាទ័យ ក្នុងនោះ បារាំង ត្រៀបត្រា។ តាមចិញ្ចើមនៃមាត់ប្រជាជនខ្មែរខ្វារឈរចាំមើល...

មានក្រុមពិជ័យសង្គ្រាមមួយកង ក្រុមរក្សាស្រុកមួយកង ស្លៀកពាក់ស ក្បាលពាក់បេវ៉េ ក្រហម ឬខៀវផ្ទៃមេឃ ពោះនិងកំភួនជើងរុំព័ទ្ធដោយផ្ទាំងសំពត់ពណ៌ដដែលនេះ ឈរតម្រៀបជា ជួរឥតខ្ចោះ នៅចំពីមុខរោងបុណ្យ។

ម៉ុង-ឃឿន ឈរលាយឡំនឹងពួកជន មើលទាហានលើកអាវុធតំនាប់ងាកខ្លួន ហើយឈាន ជើងដើរស្រុះគ្នាព្រិប ដោយមានសក្តិបិបារាំងមួយធាត់ក្រអាញជិះសេះ ហើយធ្វើភ្នែកក្រឡឹត ក្រឡាប់យ៉ាងសម្បើម ជាអ្នកបញ្ជា និងដោយភ្លេងត្រែប្រគំបន្ទូលផង។

តអំពីនោះមក ប្រជាជនក៏នាំគ្នាប្រជ្រៀតមើលលែងផ្សេងៗ ដូចជា ចងជើងក្នុងបារឲ្យរត់ ប្រណាំង ឡើងសសរលាបខ្លាញ់ ប្រកួតជក់បារី ។ល។ តែ ម៉ុង-ឃឿន ធុញទ្រាន់ពេក ក៏ចុះទៅកំពង់ ចម្លង ជិះទូកដរទៅត្រើយខាងកើត ហើយដើរតម្រង់ទៅវត្តពោធិ៍។

ជួនជាថ្ងៃនេះជាថ្ងៃពេញបូណ៌មី ។ យាយនួន គាត់ទៅកាន់ឧបោសថ រត្តពោធិ៍ ។ នាងវិណី កាលបើម្តងប្រាប់ចំណាត់ស្រាប់ឲ្យម៉ែនែ គាត់លើកទៅជួនម្តាយនាងរួចស្រេចហើយ នាងក៏ ម្នីម្នាបិទទ្វារផ្ទះ ហើយយកប្រលោមលោកសៀមមួយ កាន់ចុះទៅគេងអានក្នុងអង្រឹងមួយចង ក្រោមស្វាយមួយដើមដែលបែកមែកត្រសាយនៅកន្លែងផ្ទះនាង ។

នៅត្រង់នាងរំពៃតាមខ្សែបន្ទាត់អក្សរសៀវភៅ តែដួងចិត្តនាងរសាត់ដោយទៅតាមខ្យល់រំ ហើយ ។ គ្រលីគ្រលោងមួយគូដែលទំលើមែករុក្ខា យំឆ្លើយឆ្លងគ្នា ហើយជួនកាលមានកំប្រុក លោតពីលើធាងដូងមួយ ឮសូរក្រាកៗ នាងវិណី កំពុងតែស្រងូតចិត្ត គិតអាណិតខ្លួនពន់ពេកក្រៃ ស្រាប់តែស្រមៃឮសូរមនុស្សដើរលើស្លឹកឈើស្វាយទុំដែលជ្រុះរោយរាយលើពសុធា ។ នាងក៏ងាក មើលទៅ ហើយក៏ញញឹមព្រាង៖

បង! យ៉ីបង មកពីកាលណាហ្នឹង? បងគ្មាននឹកនាដល់អូនសោះតែម្តងហើយ ។ មកវ៉ាកង យូរណាស់ហើយ មិនហ៊ានមកលេងនឹងខ្ញុំសោះ ។

ម៉ែន-ឆ្លើយចូលទៅជិត ហើយគំនាប់នាងដោយញញឹមស្ងួត៖

អូនកុំនិយាយយ៉ាងនេះ នាំឲ្យបាបនឹងទេវតា ។ បងតែងនឹកនាងមិនមានណាយសោះ តែ បងឥឡូវធ្លាក់យ៉ាកចុះហើយ រវល់តែខំជួយកម្លាំងឪពុក ម្តាយ ។ បងឆ្លៀតឱកាស បុណ្យ១៤ ស៊ូ យ៉ែត ដើម្បីមកលេងនឹងមីងនួន ហើយនិងអូនឯង ។

ម៉ែគាត់មិននៅទេ គាត់ទៅរត្តផុតទៅហើយ ។

ដំណឹងនេះធ្វើឲ្យ ម៉ែន-ឆ្លើយ ត្រេកអរឥតឧបមា តែខំទប់កិរិយាមិនឲ្យបញ្ចេញសេចក្តី សប្បាយឲ្យឃើញឡើយ ។

ឱ! បងសែនស្តាយ ព្រោះបងបន្ទាន់រិលទៅផ្ទះ រិលនៅរសៀលម៉ោង៣នេះ ។

បន្ទាន់អ្វីម៉្លេះ ម៉េចក៏មិនចាំមើលប្រណាំងទូកសិន ខ្ញុំឮគេនិយាយថា ទូកលោកវត្តឈើខ្មៅ ឈ្មោះ «ពពកអណ្តែត» លឿនអស្ចារ្យ ។

បងរង់ចាំមើលមិនបានទេ ។ បងសុំធ្វើភ្នែកមួយឲ្យអូនមើលជួសបងផងបានឬទេ?

មិនបានទេ! ព្រោះពេលនេះខ្ញុំគ្មានត្រេកត្រអាលអ្វីនឹងបុណ្យ និងដ៏នេះសោះ ។ ខ្ញុំរកតែទីស្ងាត់គិតសញ្ជឹងទើបស្រួលតាមលំនាំចិត្តរបស់ខ្ញុំ ។

ថាហើយនាងងើបមុខមើលមុខ **ម៉ែន-ធឿន** ហើយឱនភ័ក្ត្រចុះមិនចេញស្តី ។

ម៉ែន-ធឿន គិតស្មានដោយខុសថា នាងមានសេចក្តីជួយព្រួយនឹងការគ្រោះថ្នាក់នៃគ្រួសារខ្លួន ក៏និយាយទៅកាន់នាងថា៖

តែអូន! បងសុំអរចិត្តអូនហើយដែលនាងជួយព្រួយបារម្ភនោះ នែ ចូរនាងបាត់ភ័យទៅ ។ ថ្វីបើខ្លួនបងធ្លាក់ក្រ បងនឹងខិតខំរៀនទ្វេមួយ ជាពីរ ជាបី ។ លុះបានសញ្ញាប័ត្របឋមសិក្សាជាន់ខ្ពស់កាលណា បងនឹងចេញធ្វើការហើយ ។

ត្រង់នេះ **ម៉ែន-ធឿន** សម្លឹងនេត្រនាងវិធារី ដែលខ្មោយង់ដូចត្បូងនិល ទើបចរចាទៅទៀត ។ ហើយយើងនឹងបានសុខក្សេមក្សាន្តតទៅ ។

នាងវិធារី ឮសម្តីបងដូច្នោះហើយ ទឹកភ្នែកដែលនាងខំទប់បានកុំឲ្យជោរជលកាលពីមុននោះមក ក៏ហៀរហូរខ្ចាយធ្លាក់មក ។ នាងប្រឹងយកកូនកន្សែងមកជូត ។

ម៉ែន - ធឿន ឃើញដូច្នោះហើយ ក៏ធ្វើភ្នែកឡើងឡង់៖

តើអូនមានទុក្ខយ៉ាងណា! ប្រាប់បងផង?

នាងវិធារី ដោយអៀនខ្មាស ក៏មិនឆ្លើយតបចំពោះពាក្យសួរនេះទេ បែរជាស្តីថា៖

បងអើយ មនុស្សយើងបើប្រាថ្នាអ្វីមួយ មិនដែលបានដូចបំណងរាល់ដងទេ ជួនបាន ជួនខាន ។ យើងសម្លឹងទៅមុខមិនឆ្កួនសោះ ។ ស្មានជាបានស ទៅជួបឯខ្មៅ ឬផ្ទុយទៅវិញក៏មានដែរ ។ អូនសូមលន់ត្ត កាត់សេចក្តីខ្មាសជម្រាប់បងឲ្យជាក់ថា ចិត្តអូនមិនប្រែប្រួលពីសប្តាដែលបានធ្វើមកនោះទេ ។ ចិត្តអូនឥឡូវនេះមានសភាពយ៉ាងណា ទៅថ្ងៃក្រោយក៏នៅយ៉ាងនោះដែរ ។ បើទៅអនាគត យើងនឹងមានអាសន្នក្រដូចម្តេច យើងត្រូវនឹងរកគ្នាជានិច្ច ។ ដូច្នេះ យើងត្រូវមានវត្ថុអ្វីកាន់ខ្ជាប់នៅខ្លួន ដើម្បីទុកជាទីនឹករឭករបស់ជនសម្លាញ់ដែលឃ្លាតឆ្ងាយទៅ ។ ហេតុនេះ សូមបងទទួលរូបថតនេះទុកចុះ ។

ម៉ែន - ធឿន ដែលស្មារតីអណ្តែតទៅឆ្ងាយ លុះឮថារូបថតដូច្នោះ ក៏ភ្ញាក់ខ្លួនព្រើតដាក់ភ្នែកមក មើលឃើញ**នាងវិធារី** ដកកូនរូបថតតូចមួយដាក់ក្នុងកញ្ចប់មូលក្រឡង់ ដែលមានសរសៃមាសរងព័ទ្ធជាក្របជុំវិញ ។ **ម៉ែន - ធឿន** ក៏ទទួលយកមកគន់មើលដោយសេចក្តីប្រតិព័ទ្ធយ៉ាងចំហុត ។

អូន បងស្តាប់អូនមិនទាន់បានទេ ។ ម៉េចអូនថា ខ្លាចមានភ័យភិតថ្ងៃក្រោយ ។ អូនឯងមាន ដឹងការអ្វីចម្លែក ចូរនាងប្រាប់បងផង ។

ខ្ញុំមិនមានដឹងការអ្វីចម្លែកទេ ។ អញ្ជើញបងទៅដោយក្សេមក្សាន្តចុះ ។ ខ្ញុំមិនហ៊ាននៅ និយាយតែពីរនាក់នឹងបងយូរពេកទេ ខ្លាចមានពាក្យនិន្ទាទៅថ្ងៃក្រោយ ។

ថាហើយ នាងក៏ក្រោកពីអង្រឹង **ម៉ីន - ឃឿន** ក៏ឈានជើងដើរចេញទៅ មុខស្រងូត ។

ភ្នែក**នាងវិធានី** តាមមើលកូសង្សារ លុះត្រាតែ **ម៉ីន - ឃឿន** ដើរផុតឆ្ងាយទៅកំបាំងនឹងរុក្ខ ជាតិ ទើបនាងដាក់មុខចុះ ហើយដកដង្ហើមធំ...

សែងព្រះអាទិត្យនៃវេលាល្ងាចស្លឹកល្មុត បណ្តាលឲ្យមានរស្មីភ្លឺប្រាលដូចកម្ទេចសុវណ្ណ... **នាងវិធានី** ដែលមានភក្ត្រស្ងប់ស្ងួត នាងអង្គុយមើលធម្មជាតិ និងពពួកមនុស្សដែលដើរហូរហែ មក ពីមើល **បុណ្យ១៤ ស្វ័យ័ត** ។ នៅសញ្ញប់សញ្ជឹងយ៉ាងនេះយូរបន្តិច ស្រាប់តែ **យាយនួន** ស្លៀកពាក់ ស យួរកញ្ជ្រែងស្លាដើរចូលមក ។ ឃើញកូនមុខក្រៀមក្រំដូច្នោះ គាត់ក៏សួរថា៖

វាវី ឯងចង់ទៅមើលបុណ្យនឹងគេហើយ ។ យប់នេះគេថា មានរបាំនៅមុខផ្ទះលោកធំល្អ មើលណាស់ ។ បើឯងចង់ទៅមើល ចាំអញរកគេជូន ។

នាងវិធានី ឆ្លើយយ៉ាងតិចៗ ថា៖ « ទេម៉ែ... កូនមិនចង់ទៅមើលអ្វីទេ » ។

យាយនួន គាត់សម្លឹងមើលមុខកូនគាត់មួយសន្ទុះ ទើបគាត់ដើរចូលទៅខាងក្នុង ទឹកមុខគាត់ មានអាការប្រែប្រួលសម្តែងឲ្យឃើញថា គាត់មានមនោគតិអ្វីៗមួយពុំខាន ។

រឿងផ្លូវពេលវេលា ៥

ប្រធានបទនាគ-រឿងផ្លូវពេលវេលា

យាយនួនគាត់ឃើញថា កូនគាត់មានអ្នកក្នុងចិត្ត ។ ប្រើប្រសិនជាមានគូស្រករទៅ ហើយចេះស្រឡាញ់គ្នាផងនោះ មុខជានឹងបាត់ហួងសៅពុំខាន ។ បើដូច្នោះហើយ តោងគាត់រិះរក ឧបាយកលផ្តាច់នាងវិធានី ពី ប៊ុន - ឃៀន ចេញ ព្រោះគាត់យល់ថា ការជំពាក់ពាក្យគ្នាយ៉ាងនេះ ជា ឧបសគ្គមិនឲ្យអ្នកផងគេចូលមកនិយាយដណ្តឹងកូនគាត់បានទេ ។ មិនយូរប៉ុន្មាន ស្រាប់តែទេស កាលណែនាំឲ្យគាត់ជួបនឹងឱកាស ដែលគាត់ខំរកនោះភ្លាម ។

យាយនួន គាត់មានសម្លាញ់ម្នាក់ ឈ្មោះយាយចាន់ ។ ស្ត្រីនេះតាំងផ្ទះនៅភូមិវត្តសង្កែ ។ មិត្តទាំងពីរនាក់នេះតែងតែទៅមករកគ្នាមិនសូវដាច់ទេ ។

មានថ្ងៃមួយ ក្រោយពីថ្ងៃដែលយើងនិទានក្នុងភាគមុនបួនខែមក គេឃើញស្ត្រីម្នាក់សក់កាត់ជ្រុង អាយុប្រហែល ជាង៦០ហើយ តែងរឹងប៉ឹងនៅឡើយ ។ ដូនចាស់ដែលស្លៀកខៀនពណ៌ស្បែក តុកកែ ពាក់អាវជាប៉ានស ពានាក្រមាទេសឯកដែរនោះ បានបញ្ឈប់រឿងនៅចំមុខផ្ទះយាយនួន ហើយគាត់ក៏ដើរចូលទៅកាន់គេហដ្ឋាននេះ ។ បន្តិចក្រោយមក គេក៏ឮសូរមាត់យាយនួនស្រែកថា៖

អាទីអើយ អីចាន់ឯងគេមកលេង ។ ឯណាប្រអប់ស្លា យកមក ។

ថាហើយ គាត់ក៏បែរមុខឆ្ពោះទៅកាន់មិត្តគាត់៖

អញ្ជើញចាន់ ! អញ្ជើញមកលើកន្ទេលមក អង្គុយលើក្តារមិនកើតទេ ប្រឡាក់ខៀនអស់ ហើយ ។

យាយចាន់ឆ្លើយ៖

មិនអីទេ ក្តារនេះរលីងស្រិល អង្គុយត្រជាក់ស្រួលណាស់ ។

ខណៈនោះ នាងវិធានីលើកហិបស្លាមកដាក់នៅមុខភ្លៀវ ទើបនាងលើកដៃសំពះ៖

ជម្រាបសួរអី!

យាយចាន់ ដែលភ្នែកសម្លឹងរាងកាយនាងយុវតីមិនដាច់ ក៏ឆ្លើយថា៖

ថ្វាយព្រះ ក្មួយ! យីក្មួយឯងកើតអី ក៏ស្គមស្លឹកស្លាំងម៉្លេះ?

ខ្ញុំឥតឈឺថ្កាត់អីទេ អី!

យាយចាន់ ចាប់ម្ហូបមួយសន្លឹក មកបៀកផ្គិតផ្គងពមទៅក្នុងមាត់ ហើយទើបទំពាបណ្តើរ បែរនិយាយ ទៅកាន់ស្ត្រីម្ចាស់ផ្ទះបណ្តើរ៖

យីឯង យើងចុងខែអស្សុជហើយ ក៏នៅមានភ្លៀងមេធំៗម៉្លេះ ។

ខ្ញុំចូលចិត្តតែភ្លៀងធំៗអីចឹង បើភ្លៀងរួច វាស្រស់ដីតែម្តង ។ ឯភ្លៀងរលឹម ធ្វើឲ្យធុញអង្កកណាស់ ។

ចាស់ អីចឹងមែន ។

ថាហើយ **យាយចាន់** គាត់ទាញកន្តោរមកស្មោះទឹកមាត់ពណ៌ឈាម ឮសូរច្របាច់ រួចយកកន្តែងក្រហមមួយមកជូតមាត់ ទើបចាប់និយាយទៅទៀត៖

ខ្ញុំមកជួប**នួន**ឯងនេះ ព្រោះចង់និយាយការបន្តិច ។

យាយនួន ងាកមុខទៅចំកូនគាត់ ហើយថា៖

អាទី ឯងបណ្តោយ**កំរែ** ដាំក្តាតតែម្នាក់ឯងមិនកើតទេ ។ ត្រូវឯងទៅមើលផងទើបល្អ ។ **នាងវិធាន** ទទួលសម្តីម្តាយ ហើយក៏ដើរចេញពីទីនោះមិននិយាយថាអ្វីឡើយ ។ ចិត្តនាង នឹកបារម្ភមិនដឹងជា**យាយចាន់**នេះ មកចាក់រុកម្តាយខ្លួនដូចម្តេចទេ!

ត្រង់នេះ ស្រ្តីចាស់ទាំងពីរឈប់ស្ងៀមមួយស្របក់ធំ ហាក់ដូចជាចង់សម្លឹងមើល ក្នុងចិត្តគ្នាទៅវិញទៅមក ។ **យាយនួន** គាត់ឆ្លៀតឱកាសនេះ ដើម្បីបៀកម្តូរម្តាយម៉ាត់ លុះបានទំពាស្មោះក្នុងកន្តោរម្តង ហើយ ទើបគាត់សួរទៅ**យាយចាន់**៖

មានការអ្វី **ចាន់**?

អើរឿងកូនចៅឯងនោះ វាម្តេចទៅហើយ? ឯងចាំ **ម៉ុន - ឃឿន** ចេញពីរៀនទើបគិតគូរផ្សំផ្គុំវា ឬយ៉ាងណា?

ហ៊ី **ចាន់**អើយ ខ្ញុំលាក់បាំងអី ។ ឥឡូវដូច**ចាន់**ឯងដឹងស្រាប់ ឪពុក **ម៉ុន - ឃឿន** ធ្លាក់ខ្លួនក្រហើយ ។ មានសង្ឃឹមតែលើបៀវត្សរ៍ **ម៉ុន - ឃឿន** តែម្យ៉ាង ដូចគេសង្ឃឹមផ្កាយលើមេឃអីចឹង ។ ខ្ញុំមានកូនតែមួយ មានរំពឹងតែលើវា លុះជរាភាពមកដល់ខ្លួន ។ បើប្រសិនជាខ្ញុំឲ្យទៅ ថី **ម៉ុន - ឃឿន** បន្តិច គេផ្លាស់ទៅធ្វើការនៅខេត្តនេះ បន្តិចទៅខេត្តនោះ ។ ឯប្រពន្ធតោងទៅតាមប្តី ។ ចំណែកខ្ញុំនឹងនៅម្នាក់ឯង ឥតនរណាជំពូនិក នេះម្យ៉ាង ។ ម្យ៉ាងទៀត **ម៉ុន - ឃឿន** នេះធ្លាក់ក្រហើយ ម្ល៉េះសមនឹងជញ្ជក់យកធនធានដែលខ្ញុំនឹងឲ្យទៅកូននោះ ទៅសងបំណុលមិនខាន ។ កូនខ្ញុំធ្វើម្តេចនឹងបានសេចក្តីសុខ ។

ដោយសម្តីវែងយ៉ាងនេះ ទឹកមាត់ក្រហមប្រគាក ក៏ពុះពោរពេញមាត់ ធ្វើឲ្យសម្តីឮឡូលៗ ។ ដូច្នោះ លុះ**យាយនួន** គាត់ស្មោះមួយច្របាច់ ទើប**យាយចាន់** គាត់ឆ្លើយ៖

នួនឯង និយាយយ៉ាងនេះចំជាត្រូវហើយ ។ ប្រើប្រសិនជាខ្ញុំដូច**នួន**ឯងវិញ ខ្ញុំក៏ផ្តាច់ដែរ ។ គិតមើលសព្វៗទៅ យើងមិនទាន់ស៊ីស្លាបញ្ចាប់ពាក្យ ឬទទួលវត្ថុអ្វីជាខាន់ស្លាក៏នៅដែរ ។

លើកនេះ ត្រូវ**យាយចាន់** គាត់ងាកទៅរកកន្តោរវិញ ។ លុះគាត់បានសម្រេចចិត្តហើយ ទើបអ្នកម្ចាស់ផ្ទះតបទៅវិញ៖

ចាស់អើយ ខ្ញុំក៏គិតនឹងផ្តាច់ដែរ តែមកតុះតុញ មិនដឹងធ្វើដូចម្តេច និងធ្វើសំបុត្រទៅប្រាប់ចិត្ត
ម៉ុន - ម៉ន ភ្លាមទៅ ដូចជាឯងចិត្តអាក្រក់ពេក ។ ឮតែគេខាតស្រូវភ្លាម ក៏ជាផ្តាច់កូនផ្តាច់ចៅភ្លាម ។

យាយចាស់ គាត់បើកភ្នែកធំៗ ហាក់ដូចជាសម្តីនេះ ធ្វើឲ្យគាត់ឆ្ងល់ពន់ពេក ។ ដូច្នេះគាត់ក៏
ឆ្លើយ៖

ចាំបាច់ប្រាប់គេធ្វើអ្វី ។ យើងនៅតែស្ងៀមធ្វើហ៊ីទៅ ។ បើនរណាគេចូលមកដណ្តឹង យើង
គិតមើលល្មមលើក ក៏លើកឲ្យគេទៅ ។

ឱ! នរណាអើយ គេនឹងហ៊ានចូលដណ្តឹងឯងនោះ បើគេដឹងថា ឯងនៅជាប់ពាក្យសម្តី ចិត្ត
ម៉ុន - ម៉ន ទៅហើយ ។

យាយចាស់គាត់សើចក្អាកៗ ហើយថា៖

នួនឯង និយាយយ៉ាងនេះចំពេញជាខុស ។ មានគេគិតចូលមកហើយ តើឯងថាម៉េចទៅ?

យាយនួន អរព្រឹត កកិលចូលជិត ហើយសួរទៅភ្លៀវគាត់៖

អ្នកណាគេចង់ចូលមកនោះ?

យាយចាស់ ខ្សឹបដាក់ត្រចៀកយាយនួន៖

ចិត្ត ឱនសិន!

ឱនសិន ថៅកែកាណូតដើរទន្លេនោះហាស់ ?

អើ មាន ឱនសិន ណាពីរបី ។ ឯងស្គាល់ចៅ ឱន សិត កូនគេនោះទេ ។

ខ្ញុំធ្លាប់ឃើញវាតែពីតូចៗ ។

ឥឡូវវាប៉ិនរកស៊ីណាស់ ដូចឪពុកវាអីចឹង ។ ខ្ញុំជឿជាក់ថា បើ ចៅឱនសិត នេះវាមានប្រពន្ធ
ទៅ គេនឹងចែកឲ្យកាណូតពីរ ឡានកាំម៉ុងមួយ និងដើមទុនមួយម៉ឺន ។ នេះនៅមិនទាន់គិតមាស
ពេជ្រអ្វីទៀតផង ។

យាយនួនគាត់ព្រិចភ្នែកញ័រ ហើយបែរសួរថា៖

ឱន សិត នោះវាកើតឆ្មាំអីហ្ន៎ ?

យាយចាស់ ដែលហាក់ដូចជាចាំតែពាក្យសួរនេះ និងអាសន្ននោះ ក៏ប្រាប់ទៅវិញភ្លាម៖

ឆ្មាំជួត ថ្ងៃអាទិត្យ ខែស្រាពណ៍ ។

យាយនួន គាត់ក៏ទទួលទន្ទេញហាក់ពុំចង់ឲ្យភ្លេច ឬមួយដោយហេតុដែលគាត់ធ្លាប់ទន្ទេញធម៌ ក្នុង
ពេលឧបោសថនោះក៏មិនដឹង ។

ឆ្មាំជួត... ថ្ងៃអាទិត្យ ខែស្រាពណ៍...

ឆ្មាំជួត... ថ្ងៃអាទិត្យ ខែស្រាពណ៍...

យាយចាន់ គាត់សួរ៖

បើប្រសិនណាគេចូលមកមែន តើឯងព្រមឬទេមើលទៅ?

អើ ចាំមើលស្រួលបួលសិន ទុកដាក់កូនចៅនីមួយៗមិនងាយទេ ។

សម្តី**យាយនួន**យ៉ាងនេះ ដូចជាគ្រាន់តែការពារឲ្យល្អមើលខាងក្រៅទេ ។

នៅល្ងាចនោះឯង កាលបើ**យាយចាន់** លាគាត់ចុះផុតទៅ **យាយនួន**ក៏រួសរាន់រៀបខ្លួន ហើយកាន់ម្ហូប បារី មួយសិងដាក់លើជើងពាន និងទៀន១គូ ដើរតម្រង់ទៅកាន់កុដិ**លោកត្រូវរាន** វត្តពោធិ៍ក្នុង ដែល មានព្រះនាមល្បីខាងហោរាសាស្ត្រ និងមន្តអាគមស្ដោះព្រួស ។

ដល់ហើយ **យាយនួន**គាត់ចូលទៅថ្វាយបង្គំព្រះភិក្ខុអង្គនោះ ដែលមានសង្ឃដ៏កាសួរមក៖
យាយមានធុរៈអ្វី?

ខ្ញុំព្រះករុណា យកម្ហូប បារីនេះមក ប្រគេនលោកត្រូវម្ចាស់ ហើយសុំនិមន្តលោកត្រូវម្ចាស់ មើលដួងដតាកូនខ្ញុំព្រះករុណា ព្រោះខ្ញុំព្រះករុណាចង់ឲ្យវាមានគូស្រករ ។

លោកត្រូវរាន ក៏ទាញវត្ថុពន្លឺបោះលាតមក ព្រះហស្តស្ដាំលោកចាប់ជាយម្ខាង ។ **យាយនួន** គាត់ក៏លើកពានបារី និងទៀនដាក់លើជាយម្ខាង ទើបលោកដៃប្រណម្យឡើងជាថ្មី ។ រួចហើយ **លោកត្រូវរាន** ក៏ទាញក្ដារឆ្នួនមួយធំ ដែលទុកនៅប្របសំណឹង រើយកដីសមួយដុំ ហើយមកគង់នៅ ចំពោះមុខយាយនួន ទើបមានសង្ឃដ៏កាសួរថា៖

យាយ កូនយាយកើតឆ្នាំអ្វី?

លោកម្ចាស់ វាឆ្នាំរោង ខែ ពិសាខ ថ្ងៃ អង្គារ ។

លោកត្រូវរានកត់លើក្ដារឆ្នួន រួចហើយទើបសួរទៀត៖

តើខាងប្រុសនោះ កើតឆ្នាំអ្វី?

ឆ្នាំជូត ថ្ងៃ អាទិត្យ ខែស្រាពណ៍ ។

លោកត្រូវរាន ក៏វាយលេខអត្ថៈមួយសន្ទុះ ទើបមានសង្ឃដ៏កា៖

យីយាយ លេខប្រសើរណាស់តើ! តាំងតែពីអាត្មាចេះមើលហោរមក ពុំដែលឃើញលេខ នរណាប្រកបគ្នាអីដល់ម្ល៉េះទេ ។

បើដូច្នេះ ខ្ញុំព្រះករុណា សូមផ្សងចាក់គម្ពីរមើលម្តងទៀត ។

លោកត្រូវរាន ក៏ក្រោកឈរទាញគម្ពីរសាស្ត្រា ហើយស្រាយលាតក្របបញ្ចេញឲ្យឃើញស្លឹករឹត លាបទឹកមាសភ្លឺរន្ទាលដែលមាន ខ្សែចំណងពណ៌បៃតង ក្រហមលឿងចាក់ ឆ្លាស់គ្នាយ៉ាងល្អ ចម្លែក ។ លោកលើកគម្ពីរនោះដាក់លើតោកឈើមួយ លាបថ្នាំខ្មៅលំអដោយភ្លឺដាំខ្យង ហើយ លោកលូកយកទៀនក្រមួនឃ្មុំមួយ ដែលយាយនួនបានយកមកប្រគេន មកអុជបិតនិងក្របតោក ។ រួចស្រេច លោកក៏មានសង្ឃដ៏កា៖

អញ្ជើញយាយ ចាក់ទៅ។

យាយនួន គាត់ក៏លើកហត្ថសំពះគ្រប់បីដង ហើយគាត់ស្អុយតោកគម្ពីរនោះដាក់លើក្បាលដៃឆ្វេង គាត់ទប់តោកដៃស្តាំគាត់យកកន្លាស់ជួបចាក់ជ្រៀត ទៅក្នុងស្លឹកវិវិច្ឆិកាហើយទើបគាត់ ប្រគេនតោក គម្ពីរនោះទៅព្រះថេរៈ។ ភិក្ខុនេះ ក៏ទាញសាស្ត្រាយកមកលាតមើល ត្រង់កន្លែងដែលកន្លាស់ជួប សៀតចង្កុលឡើងត្រង់ព្រះមហោសថ ទៅជួបនឹងនាងអមរា ហើយមានព្រះហឫទ័យស្រឡាញ់ នាងនេះពន់ប្រមាណ។

លុះអានបានសព្វគ្រប់ហើយ លោកមានសង្ឃឹកាពន្យល់៖

តាមអាត្មាយល់ថា ជាគាបប្រសើរក្រៃលែង។

ឱព្រះភិក្ខុអើយ! ទំនាយក្បួនតម្រា និងពាក្យអធិប្បាយតាមគម្ពីររបស់លោក ដែលជាអ្នកទ្រទ្រង់ ព្រះពុទ្ធសាសនានៃព្រះបរមគ្រូនោះ បែរទៅជានាំជនពីរនាក់ ដែលមានសេចក្តីស្នេហាទៅមក យ៉ាងធំបំផុត ឲ្យខានបានជួបគ្នាទៅវិញ ហាក់ដូចជាលោកជួយប្រានគូសង្សារនេះ ទម្លាក់ទៅរណ្តៅ ទុក្ខសង្រេង។

យាយនួន កាលបើបានឮសង្ឃឹកាលោកគ្រូនេះ អានដូច្នោះហើយ គាត់មានចិត្ត សោមនស្សឥតឧបមា។ គាត់យារជើងឈានមក ដូចជាស្រាលអស់ទាំងខ្លួនប្រាណគាត់ ព្រោះគាត់ ដឹងថា ថៅកែ**ខែន ស៊ាន** នេះមានទ្រព្យធនស្តុកស្តម្ភណាស់។ **ឯចៅខែន ស៊ីត**ចេះចង់មាន ចង់បាន ហើយថែមទាំងចេះប្រណិប័តន៍ឪពុកម្តាយផង។ ឱ ហៅគាបប្រសើរ ! សែនគាបប្រសើរ! **យាយ នួន** គាត់ខ្សឹបក្នុងចិត្ត ជៀបជ្ជីមនាមយុវជនទាំងពីរ **“ខែនស៊ីត វិធានី! វិធានី ខែនស៊ីត”** យឺលឿនទាំង ពីរនេះសមគ្នាណាស់តើ! ម្ល៉េះផងគេនឹងរហូតមាត់ថា យ៉ះៗ! មិនខាន... យាយមុខញញឹមបំប្រិម បិទ មាត់ស្ទើរមិនជិត ដើរពង្រាយសេចក្តីសប្បាយទៅលើស្មៅ តាមផ្លូវចេញពីវត្តដូចជា អ្នកព្រោះ ស្រូវរោយគ្រាប់ធញ្ញជាតិទៅក្នុងស្រែ។

ប្រហែលជាមួយអាទិត្យក្រោយមក **យាយនួន** គាត់ទប់នឹងសេចក្តីរំខាន ដោយទន្ទឹងផ្លូវ **យាយចាន់** ពុំបាន គាត់ក៏ឡើងជិះរ៉ឺម៉កឆ្ពោះទៅផ្ទះសម្លាញ់គាត់៖

ចាន់អើយ លេខវាល្អណាស់ ខ្ញុំមិនថាអីទេ ឲ្យគេចូលមកចុះ ។

រឿងផ្លាស់ប្តូរពោលគុណ

ប្រធានមណ្ឌល-រៀន ផ្លាស់ប្តូរពោល

បួន ដប់ថ្ងៃ ក្រោយពីពេលដែលយាយនួន គាត់ទៅជួបនឹងយាយចាន់មកនោះ គេឃើញ មានការរវល់ចម្លែកនៅផ្ទះមាតា**នាងវិណី**។

ស្ត្រីនេះ តាំងក្រោកពីព្រឹកឡើងក៏ដេញឲ្យ **យាយផែ** បោសសំបុកពីងពាងដែលត្រដាង សន្លឹងជាសំណាញ់ ឬជាអន្ទាក់សម្រាប់ចាប់សត្វល្អិត តាមជញ្ជាំង និងតាមគ្រឿងដំបូល ព្រមទាំង បង្កាប់ឲ្យជួតលាងក្តារកម្រាលឲ្យរលោងយង់។ **ឯនាងវិណី** នាងត្រូវវេនដុសខាត់គ្រឿងប្រាក់ស្លា បារី ជូតប៉ាន់តែ និងពែង ហើយមើលថែថ្នូរកុំឲ្យរបស់ទាំងនោះខ្វះរត្ថុអ្វីឡើយ គឺ រកកំបោរច្រក បំពេញអក រកស្លាជ្វា ស្លាចំណិត ម្ហូបយ៉ាងស្រស់ៗមកបម្រុងហិប ហើយដាំទឹកក្តៅបញ្ចាំលើជើង ច្រាន ដើម្បីទុកឆ្កងតែឲ្យទាន់តម្រូវការ។

យុវតីនេះគិតឆ្ងល់មមែកក្នុងចិត្តថា៖ ម៉ែអញ គាត់រៀបចំទទួលនរណាអេះ។ ចម្លែកណាស់!

យាយនួន គាត់រើសយកព្រំថ្មី ដែលតែងប្រើក្នុងឱកាសជាឧទ្យានកម្លាំងៗមកក្រាលលើក្តារ រៀបប្រដាប់ទទួលភ្ញៀវតាមនិយមប្រពៃណី។

មិនយូរប៉ុន្មាន គេក៏ឮសូររថយន្តមួយបើកមកឈប់នៅចំមុខផ្ទះ។ **យាយនួន** ក៏មានចិត្ត រីករាយសែនសោមនស្ស។

បន្តិចក្រោយមក គេឃើញស្ត្រីពីរនាក់ មួយធាត់ស្អីចង្កូចត្បាល់ មួយស្គមកញ្ជឹងដូចត្រីឆ្អែរ មួយស្លៀកខៀនបៃតង មួយស្លៀកខៀនស៊ីធ្ម ដែលអដោយកងពេជ្រ ជើងដោយស្បែកបាទដាំឱន ភ្លឺរន្ទាល។ ស្ត្រីទាំងពីរនេះ ច្រាន**យាយចាន់** ឲ្យដើរយោងមុខ ហើយក៏នាំគ្នាត្រាច់ពីក្រោយ ម្នាក់ មានដំណើរអ៊ីកអ៊ីកដូចទាកាប៉ា ម្នាក់រយៈវយវៈដូចកុកចាំមុខរង្វះ។ លុះដល់ជិតហើយ **យាយ ចាន់** ក៏ស្រែកសួរចៅវៅទៅ៖

នួនអើយ! ទៅណាហើយ? **នាងម៉ូ** និង**នាងឆិន** គេមកលេង។

យាយនួន ដែលឃ្លាំចាំតែភ្ញៀវនោះ ក៏ធ្វើជាភ្ញាក់ស្ទុះមកក្រៅ ហើយចរចាយ៉ាងរាក់ទាក់៖

អញ្ជើញ**ចាន់** អញ្ជើញ**នាង**។ មកអញ្ជើញលើព្រំនេះមក។

ថាហើយ គាត់បែរទៅហៅ **ម៉ែផែ** ឲ្យយកទឹកក្តៅមកចាក់តែ។ ចំណែកស្ត្រីធាត់ និងស្គម កាលបើ បានដាក់ខ្លួនអង្គុយលើកម្រាលពិចិត្រនោះ ក៏លើកដៃសំពះ៖

ជម្រាបសួរថៃ!

ថ្វាយព្រះនាង!

យាយនួន ឆ្លើយដោយលើកដៃប្រណម្យសង្វរិញ។ **យាយចាន់** ដែលអង្គុយនៅដើមអាសន៍គេនោះ ចាប់និយាយ៖

យីហ្គា យប់មិញនេះ វាវងាតិមជីតែម្តងហើយ ។ ដណ្តប់ក្នុងពីរបីជាន់ហើយ នៅតែមិនបាត់ ។

ស្ត្រីធាត់ដែលឈ្មោះ**ទូនោះ** ឆ្លើយឡើង៖

រងានៅផ្ទះគ្រាន់បើទេ ។ កាលពីល្ងាចថ្ងៃសៅរ៍មុននោះ ខ្ញុំបានជិះកាណូតទៅទាញប្រាក់ពីចិនម្នាក់នៅឯបាក់ព្រា ។ យប់នោះចំជារងា ហើយស្ទើរកកឈាមក្នុងខ្លួនតែម្តង ។

យាយនួន គាត់សួរ៖

ចុះ**ណែនិត** គេទៅណាទៅ បានជាគេបណ្តោយឲ្យនាងពិបាកយ៉ាងនេះ?

ចាស់ថៃ គេរល់ទៅមើលកូនគូលីច្រូតស្រូវ ឯដណ្តើរស្វា ។

នាងទូដែលចង់ឆ្លៀតយកឱកាស ដើម្បីអួតពីកូនខ្លួន ក៏ប្រញាប់បន្ថែមសេចក្តី៖

ឯកូនខ្ញុំ អា **ណែនិត** នោះ វាទៅត្រួតគេបាញ់ថ្នងភ្នំសំពៅ ដែលគេវាយបំបែក ដឹកយកទៅចាក់ធ្វើផ្លូវរទេះភ្លើងទៅមង្គលបុរី ។

ថាហើយ អ្នកនិយាយនេះ ក៏ទាញកន្តោរមកស្តោះទឹកមាត់ច្រោកៗ ។

យាយនួន តបដោយតម្កល់៖

ទូ គេរល់គ្រប់គ្នាតែម្តង ប្រពន្ធដោយប្រពន្ធ ប្តីដោយប្តី កូនដោយកូន ។ ឯខ្ញុំហើយ នៅតែផ្ទះ និងទៅសមាទានសីលប៉ុណ្ណោះ គ្មានបានរកអ្វីនឹងគេសោះ ។

ថែគិតទៅបរលោកចំជាល្អហើយ ។ តាមអីខ្ញុំមានកូនច្រើន បើមិនខំ ទៅបានអីចែកឲ្យវា ។ ដូចថែនេះ ចំមហាសប្បាយហើយ ធ្វើតែទាន ហើយមានកូនតែមួយ មិនមានព្រួយអីច្រើន ។ យីកូនថែធំប៉ុណ្ណាហើយ? ខ្ញុំមិនដែលឃើញសោះ ។

យាយនួន គាត់ស្រែកហៅ៖

រោទិ៍ អើយ**រោទិ៍** ទៅណាហើយ? មីងឯងគេចង់ស្គាល់ឯង?

នាងរិទ្ធា កាលដែលនាងឃើញភ្ញៀវចម្លែកឡើងផ្ទះ នាងក៏ចូលលាក់ខ្លួននៅក្នុងបន្ទប់ ។ លុះនាងឮមាត់ម្តាយស្រែកហៅដូច្នោះ នាងក៏ស្ទុះមកទាំងក្រៀមក្រំ ចេញមកក្រៅ ។ នាងខំទប់ កុំឲ្យក្តីហ្មងសៅចោលស្រមោលទៅ លើភ័ក្ត្រនាងបាន ។ ក្នុងគ្រានោះ **នាងរិទ្ធា**ពាក់អាវទំនើបថ្មីពណ៌កុលាបខ្ចី លំអដោយជរស នៅសុវត្ថក និងស្លៀកសម្បុយត្រួយចេក ។ នាងដើរចេញមក មានទឹកមុខញញឹមស្ងួត ។

នាងទូ និង**នាងដឹង**ជាប្អូន កាលបើឃើញរូបនាមលោមពណ៌នាងរិទ្ធាស្រស់ប្រិមប្រិយដូច្នោះ ហើយ ក៏ចាប់ចិត្តស្រឡាញ់មហិមា ។ **នាងទូ** លាន់មាត់ថា៖

យីក្មួយអញនេះ ល្អណាស់តើ? ឯងអាយុប៉ុន្មានហើយ?

នាងក្រមុំក៏លើកហត្ថសំពះហើយតប៖

ខ្ញុំអាយុ១៧ឆ្នាំហើយ ។

អើ ក្មួយនេះនិងធីងណាស់តើ!

នាងវិធានី កើតសេចក្តីអៀន ក៏ងប់មុខចុះពុំចេញស្តី ។

យាយនួន គាត់ក៏និយាយឡើង៖

នាងអញ្ជើញនៅពិសាបាយនិងខ្ញុំនេះហើយ ។

ចាស់ថៃ កុំព្រួយ ខ្ញុំមានការបន្ទាន់បន្តិច ។

ស្រ្តីម្ចាស់ផ្ទះ លេងយល់ចិត្តនាងភ្លៀវ ដែលប្រាថ្នានិយាយការកំបាំងពីមុខស្វាមីខ្លួននោះ ក៏
ចរចាទៅកាន់បុត្រីគាត់៖

អារី ឯងទៅមើលកំផែតើវាធ្វើអី? បណ្តោយវាម្នាក់ឯងមិនបានទេ... ។

លុះ**នាងវិធានី**ចេញដើរផុតទៅ ទើប**នាងថូ**បែរមុខសម្លឹងទៅ **យាយចាន់** ។ ស្រីនោះ ក៏
និយាយឡើង៖

នួន នាងថូនេះគេរកខ្ញុំជូនមកជាចាស់ជាទុំ ដើម្បីមកសុំចងស្ពានមេត្រីនឹងឯង ។ គេចង់
ដណ្តឹងកូនឯង ឲ្យជាភូតនិងកូនច្បងគេ ឈ្មោះ **ណែនសិត** តើឯងនឹងថាដូចម្តេច?
សម្តីនេះ ធ្វើឲ្យទឹកជំនោរនៃសេចក្តីត្រេកអរ ឡើងតឹងដល់បំពង់ក**យាយនួន** ។ គាត់ខំប្រឹងស្មារតី
ទប់កុំឲ្យភ្លាត់មាត់ថា៖ យកចុះ! យកចុះ! ហើយទើបគាត់មានវាចាដោយសម្រួល៖

នាងថូ នាងចង់បានជាសាច់សាលោហិតនឹងខ្ញុំនេះ ជាការគាប់ប្រសើរណាស់ តែកូនខ្ញុំវាខ្ចី
គំនិតមិនសូវដឹងកិច្ចការរាក់ជ្រៅនៅឡើយទេ ។

នាងថូឆ្លើយ៖

មិនមែនទេថៃ ។ ខ្ញុំស្គាល់មនុស្សណាស់ ។ កូនថៃនេះ កិរិយាមានយាទក្រអូបប្រពៃណាស់ ។

បើនាងថាដូច្នោះហើយ ខ្ញុំក៏មិនថាអីដែរ តែត្រូវនាងរកគេមើលលេខជតាកូននាងនិងកូនខ្ញុំ
តើសមនឹងគ្នាឬទេ ។ បើលេខឆ្លើយថាល្អ ទើបខ្ញុំដាច់ជាលើជូននាងបាន ។

យាយនួន ដោយភ័យក្រែងនាងថូគេទៅរកហោរណាផ្សេងគន់គួរ ហើយនិងមានទំនាយពុំ
ប្រកប នាំមកជាការជំទាស់ ដល់សេចក្តីគាប់ចិត្តរបស់គាត់នោះ គាត់ក៏រហ័សបន្តយពាក្យទៅរក
លោកគ្រូអានជាប្រញាប់៖

នាង រឿងខាងមើលប្តីប្រពន្ធ ខ្ញុំថានៅដែនបាត់ដំបងនេះ គ្មានអ្នកណាអុតជាងលោកគ្រូ
អានវត្តពោធិ៍ក្នុងទេ ។ បើលោកថាល្អហើយ មិនដែលប្រែទៅជាអភ័ព្វបានទេ នៅសុខនឹងគ្នាដល់
ស្លាប់រៀងខ្លួន ។

ចាស់ថៃ ចាំខ្ញុំទៅរកលោកគ្រូអានមើល ។ តើនាងនោះឆ្នាំអី?

នាងសួរ**ចាន់**ចុះ ចាន់គេដឹងស្រាប់ហើយ ។

យាយចាន់ឆ្លើយ៖

ខ្ញុំចាំហើយ**នាងថ្ម**។ ម្តេច យើងល្មមលាគេទៅហើយឬដឹង?

ចា៖ ។

ថាហើយ ស្រ្តីធាត់ និងស្តុមក៏លើកដៃសំពះ លា**យាយនួន**ប្រុងនឹងចុះទៅ។ **នាងឆិន** ដែល អំបាញ់មិញ មិនបាននិយាយថាអ្វីសោះ ក៏និយាយទៅកាន់នាងចុះ

កូននេះត្រូវហើយ សមនឹង**អាសិត** មុខជាវាពេញចិត្តវាហើយ។ បើបានគ្នាជាប្តីប្រពន្ធទៅ **អាសិត** លែងដើរលេងយប់ពាសវាលពាសកាលទៀតហើយ មើលទៅ។

នាងថ្ម ដែលនឹងភ័យក្រែងយាយនួនគាត់ឮសម្តីនេះ នាំឲ្យខូចការផ្សេងៗនោះ ក៏និយាយ បន្ទោសទាំងក្តាញ៖

មេគង្គ កុំនិយាយយ៉ាងនេះ ហង!

តែខណៈនោះ **យាយនួន**ដែលមានព្រលឹងអណ្តែតទៅលើអាកាស មិនបានជាចាប់ចិត្តស្តាប់សម្តី លើកក្រោយនេះទេ។ បើប្រសិនជាគាត់កុំរស់តែអរហ្មសពេក ប្រហែលជាត្រចៀកគាត់នៅចំហ ខ្លះ ហើយប្រហែលជាគាត់មានសង្ស័យកើត និងស៊ើបសួរដល់កិរិយាមារយាទ **ចៅណែសិត** ផងពុំ ខាន ហើយប្រហែលជាគ្មានរឿងនេះ និទានទៅទៀតឡើយ។

លុះឮសូរឡានបើកទៅផុតហើយ **នាងវិធានី** ក៏ចេញមកសួរម្តាយ៖

ម៉ែ អ្នកណាហ្នឹងហ្ន៎? មើលតែស្រីអ្នកមានស្រុកព្រៃតែម្តងហើយ។ ចំណាស់ប៉ុណ្ណឹងហើយ នៅតែស្លៀកខៀនពណ៌ ពាក់មាសរាប់គីឡូ។ មនុស្សមានសម្បត្តិយ៉ាងនេះ ខ្ញុំមិនចង់ជួបមុខទេ។

យាយនួន ដែលស្មារតីនៅតែរស់រវើកត្រេកអរនោះ ក៏មិនបានឮពាក្យកូនចរចាទេ។ គាត់ ស្តាប់បានតែចុងកន្ទុយសម្តី គាត់សម្លឹងមុខកូនគាត់ ហើយគាត់ធ្វើ ហ៊ុសៗ! ប៉ុណ្ណោះ ក៏ដើរចេញ ទៅ។

រឿងផ្លាស់ប្តូរពេលវេលា ភក្តីទី៧

ប្រធានបទនាគ-រឿងផ្លាស់ប្តូរពេលវេលា

ប៉ឹង ! ប៉ឹង ! ប៉ឹង ! សួរជួងអ្នកចាំទ្វារវិទ្យាល័យ ប្រកាសប្រាប់អ្នកផងថា ម៉ោង៩ និង ១៥ នាទី យប់ហើយ ។ អនុរក្សទះដៃផ្ទុះៗ លាន់រំពង ដើម្បីឲ្យពួកយុវជនដឹងច្បាស់ថា ជាពេលត្រូវទំលាក់ មុងដេករៀងៗខ្លួន ។ សព្វអ្វីអរអំបាញ់មិញក៏រម្ងាប់ស្ងាត់ស្ងៀមម្តងបន្តិច ។ នៅសល់តែសំឡេង ឱបឱប ។ ឬសួរខ្យល់ជាត់ស្លឹកឈើ និងមាត់មៀមយំម្តងៗ ។ គេពន្លត់អគ្គិសនីទាំងអស់ទុកតែដួង មួយដែលព្យួរបន្លោងនៅក្បែរដំណេកនៃអនុរក្ស ។

មិន-ឃើន ដែលមានគ្រែនៅចុងម្ខាងនៃល្វែងនោះ បានក្រោកឡើងស្រវាក់ទៀន និង ឈើគូសមកអុជ ហើយរើហោប៉ៅអាវដែលព្យួរលើក្បាលដំណេក យករូបថតដែលនាងវិធាវីបាន ឲ្យមក កាលដែលជួបគ្នានៅក្រោមដើមស្វាយមកសំឡឹងមើល ។ មួយសន្ទុះ ទើបទាញសំបុត្រមួយ ច្បាប់ដែលសរសេរនៅលើក្រដាសពីរសន្លឹកពេញទៅដោយអក្សរល្អិតៗ ។ អក្ខរនេះមានសេចក្តី ថា ៖

ក្រុងបាត់ដំបង, ថ្ងៃ ៥ ៦ ២ ៣.ស.២៤៧៦

ជូនដំណឹងដល់ភក្តីទី៧

ខ្ញុំមានចិត្តមមៃគិតមកបងមិនមានជាចម្លើយវេលាឡើយ ។

-ខ្ញុំដែលនៅឯនាយ តែងនឹកថា ពេលថ្មើរនេះសមបងចូលរៀន

-ពេលថ្មើរនោះសមបងនិយាយកំសាន្ត និងពួកម៉ាក ព្រោះទុក្ខចំបែង ចេះតែងំ

ក្នុងដើមទ្រូង មិនដឹងទៅនិយាយប្រាប់នរណាឡើយ ។ ពីដើមខ្ញុំមានរំពឹងច្រើនទៅលើសៀវភៅ ដែលដែលអាចបន្លែបន្លឹករង្វល់បានខ្លះ ។ ឥឡូវនេះ ចេះតែសុបសោរអានសៀវភៅក៏មិនបានល្អ ក្នុងចិត្តដែរ ។

ដូច្នេះ ខ្ញុំខំបន់ស្រន់ អស់ទាំងទេវតាឲ្យលោកជួយជ្រោមជ្រែងឲ្យបងរៀនសូត្របានប្រកប ដូចសេចក្តីប្រាថ្នា ដោយខ្ញុំសព្វថ្ងៃនៅមានរំពឹងតែលើបងមួយប៉ុណ្ណោះ ។

បង! ខ្ញុំដឹងចិត្តបងថា មានសេចក្តីស្នេហាដល់អូនជាទីបំផុត ។ ហេតុនេះខ្ញុំសូមកុំឲ្យបង មានការតក់ស្លុតនឹងដំណឹងដែលពណ៌នាខាងក្រោមនេះឲ្យសោះ ឲ្យបងខំប្រុងស្មារតីតែខាងរៀន សូត្រទៅចុះ ។ ជនដទៃមានចេះភ្លេចពាក្យសន្យា ចំណែកខ្ញុំមិនដូច្នោះទេ ខ្ញុំមានតែពាក្យមួយ ប៉ុណ្ណោះមិនចេះប្រែប្រួលឡើយ ។

បង ជាច្រើនថ្ងៃមកហើយ ខ្ញុំបានសង្កេតឃើញកិរិយាមួយខ្ញុំប្លែកពីសព្វមួយដង ។ ទឹកមុខ គាត់ចេះតែញញឹមញញែម ហើយថែមទាំងមានវាចាមកកាន់ខ្ញុំថា ៖

កូនឯងនេះចំណីមានវាសនាហើយ! ។ គាត់និយាយតែប៉ុណ្ណោះ ខ្ញុំដេញដោលសួរគាត់យ៉ាងណា គាត់នៅតែស្ងៀមធ្វើប្រងើយ ។

ឯយាយផែរិញ ដូចបងប្រាបស្រាប់ហើយ គាត់មានសេចក្តីស្រឡាញ់បងឯង និងខ្ញុំដូចជាបុត្រចេញពីផ្ទៃគាត់ មិនដឹងជាហេតុម្តេចឡើយបានជាមុខគាត់ចេះតែស្រពោនមិនសប្បាយ ។ កិរិយា និងទឹកមុខខុសពីគ្នានៃជនទាំងពីរនាក់ដែលមានចិត្តស្រឡាញ់ខ្ញុំដូចគ្នានេះនាំឲ្យគិតអើយសែនគិត ! ខ្វល់អើយសែនខ្វល់ !

ស្រាប់តែម្សិលមិញនេះ ឱបងអើយ ! ខ្ញុំទើបនឹងភ្ញាក់ខ្លួន ។

បងគង់ស្គាល់ចៅកែ ណែស៊ាន ដែលជាអ្នកមានធុមួយនៅក្នុងបាត់ដំបង ។ ប្រពន្ធ **វណ្ណ** នេះឈ្មោះថ្មី ។

អ្នកទាំងពីរនេះ គេមានកូនកំលោះមួយ ឈ្មោះ ណែសិត ។ មនុស្សកំលោះនេះហើយដែលម៉ែដែលបានប្រាប់ខ្ញុំថា ជាអ្នកដែលដេញតាមមើលខ្ញុំ ហើយធ្វើប្លែកងងុលជ្រើមមកលើខ្ញុំ នៅឱកាសដែលខ្ញុំទៅមើលបុណ្យព្រះសពលោកគ្រូចៅអធិការវត្តជីវស ជាមួយនិងបងប្អូនជិតខាង ។ ឱសែនក្តាញ់ពេក !

ពីម្សិលមិញនេះ មីងថ្មតេបរឡានមកបញ្ឈរនៅមុខផ្ទះ ហើយមានចាស់ទុំជាច្រើននាក់លើកផ្លែឈើ ចំណី ចំណុក សំពត់ ព្រៃ ជាមួយ ហូល ចរបាប់ និងខៀនបី ក្រឡី ដង្ហែគ្នាឡើងមកលើផ្ទះ ។

វត្ថុទាំងនោះជាជំនួនយកមកភ្ជាប់ពាក្យដណ្តឹងខ្ញុំ ។ តាមដែល **ម៉ែ** គាត់ប្រាប់ខ្ញុំនោះ ម៉ែខ្ញុំនិងខាងប្រុសបានដាច់ស្រេច ថាផ្សំផ្គុំខ្ញុំឲ្យទៅ**ចៅវណ្ណសិត** នៅខែពិសាខមុខនេះហើយ ។

ឱម៉ែអើយ ! ម្តេចឃើញតែទ្រព្យសម្បត្តិ ម្តេចមិនមើលលក្ខណៈមនុស្ស ម្តេចក៏មិនស្នើចិត្តកូនផង? បើបានទុក្ខ ឬសុខយ៉ាងណា ក៏នៅលើរូបកូនទាំងអស់ទេតើ !

ឈ្លើយបង ខំរៀនសូត្រចុះ កុំឲ្យព្រួយរន្ធត់អ្វី ។

ទោះបីយ៉ាងណាក៏ដោយ មុខជា **ចៅវណ្ណសិត** មិនបានជួបប្រសព្វនឹងអូនទេក្នុងជាតិនេះ ។

នៅទៅបំផុតនេះ ខ្ញុំសូមឲ្យបងទទួលសេចក្តីរលឹកយ៉ាងធ្ងន់របស់ខ្ញុំ ។

វិបាក

សំបុត្រនេះប៉ិនច្រើនបានអានជាច្រើនចប់ តែដូចជានៅមិនស្តប់ស្តល់សោះ ។ កំលោះនេះនឹកស្រណោះនាងវិធាវីពន់ប្រមាណ ។ ដេកសញ្ជឹងមួយសន្ទុះ ក៏ក្រោកយកដងប៉ាកកាដែលមានទឹកខ្មៅចេញឯងមកទ្រាលសរសេរសំបុត្រតបមានសេចក្តីខាងក្រោមនេះ ៖

តបដំណឹងដល់អ្នក

អ្នក សេចក្តីស្រឡាញ់របស់បង បណ្តាលឲ្យបង មិនចង់ឲ្យអ្នកនាងមានសេចក្តីព្រួយ
ដោយសារបងសោះឡើយ ។ បងធ្លាក់ក្រហើយ ។ លុះបងចេញធ្វើការទៅក៏មិនសង្ឃឹមបានប្រាក់
ខែប៉ុន្មានដែរ ។ ហេតុនេះ នាងកុំមានប្រទូសរ៉ាយ ទទឹងចិត្តម្តាយនាងដូច្នោះឲ្យសោះ គាត់ជា
មនុស្សចាស់ បើគិតធ្វើការអ្វីនីមួយៗ សឹងតែមើលដំណើរការនោះបានផ្ទុះឆ្ងាយ ។ ចូរនាងព្រម
ទទួលយកកត្តាដែលគាត់ទុកដាក់ឲ្យ កុំប្រកែកឡើយ ។

ណែនាំ ដល់គេចាស់ដៃ ចាស់ជើងទៅ មុខជាបានជាពាណិជ្ជមួយយ៉ាងធំនៅប្រទេសកម្ពុ
ជា ។ ចំណេះគេក៏មាន សម្បត្តិគេក៏មានដែលជាលក្ខណៈមួយអាចនាំឲ្យអ្នកបានសុខសំរាន្តទៅថ្ងៃ
ក្រោយ ។ កុំអួនប្រកាន់ខឹងនឹងកិរិយាមិនគប្បីនៃកំលោះនេះ ។ ខុសម្តង ឆ្គងម្តង គួរបំភ្លេចចោល
ទៅ ។

ចំណែកបងវិញ បងនៅជាប់ស្រឡាញ់អ្នកពេញដូចពីដើម ។ តែសុំឲ្យនាងទុកបងដូចជា
បងបង្កើតទៅចុះបងក៏ទទួលព្រមដែរ ។

សរសេរចប់ហើយ **ម៉ុង-ធឿន** ក៏បត់សំបុត្រច្រកស្រោមមួយ ។ នៅលើស្រោមនោះមាន
ចារសេចក្តី “សូមឲ្យ **នាងសោភ័ណ**ជាប្អូនលែលកជូនសំបុត្រនេះឲ្យនាងវិធាវីឲ្យបានផ្ទាល់ដៃ” ។
ទៀនដែល**ម៉ុង-ធឿន** អុជបំភ្លឺនៅសល់នេះព្រឹមៗ ។ លុះដល់គល់ហើយ ក៏រលត់ឯងទៅ ។ **ម៉ុង-
ធឿន** ទាញជួយមកលាតដណ្តប់ ហើយដកដង្ហើមធំដែលជាសំឡេងនៃជម្ងឺអួលផ្សាក្នុងទ្រូងតែម្នាក់
ឯង កណ្តាលចំណោមនៃពួកម៉ាកដែលដេកលក់ជាសុខសាន្ត ។

ប្រធានមហាគម្ពីរ-វិទ្យា ផ្សារស្រែចំការ

រឿងផ្លូវរំលោភ ភ្នំទី៨

ព្រះសុរិយារះឡើងចាំងចុងដូងលែដែលមានវាយោមកបន្តន់យោល យោលទៅមក ។ អ្នកដងទាំងឡាយដើរហូរហែចុះឡើងពាសពេញ ។ យាយនួន និង ម៉ែផៃ ស្លៀកពាក់ស្អាតបាត នាំ **នាងវិធានី** ដែលមានសាច់ស្លាំង ហើយដណ្តប់ក្រមា ដើរលុយទឹកឆ្លងស្ទឹងទៅផ្សារ ។

ស្ទឹងសង្កែ នៅរដូវប្រាំងតែងរឹងស្រកស្ទើរអស់នៅសល់តែខ្សែទឹកតូចៗតាមប្រឡោះកូន កោះខ្សាច់ដុះឡើងក្នុងផ្ទៃនៃទឹក ។ ដោយសារក្រុងបាត់ដំបងមិនសូវសំបូណ៌ ដោយស្ពាន និង ដោយសារទឹកវារាក់ពេករកប្រើទូកដឹកតមហាជនតែងនាំគ្នាលាត់សំពត់លុយឆ្លងកាត់ទៅពី ត្រើយម្ខាងទៅត្រើយម្ខាង ។

គ្រានោះ មានឈ្មួញម្នាក់លីវ៉ាលីសស្បែកមួយធំនៅលើស្មាឆ្វេង និងយួរកូនវ៉ាលីសតូចមួយ នៅដៃស្តាំដើរតាមក្រោយស្ត្រីទាំងបីប្រាណ ។

នាងវិធានី ខំប្រឹងទប់ខ្លួនកុំឲ្យដួល ដោយកំលាំងទឹកហូរច្រាន ។ ដំណើរនាងក៏ជេងជោង ទ្រេតទ្រោតមិនដូចជាជនដែលលុយទឹកជាមួយនាងហើយដែលមានអាយុច្រើនជាងនាងនោះ ឡើយ ។ មុខស្លេកស្លាំង និងដំណើរបែបនេះជាហេតុចង្អុលឲ្យឃើញថា នាងមានសុខភាពមិនមាំ ទាំទេ ។

កាលបើបានដល់ផ្សារវិលហើយ **យាយនួន** គាត់តម្រង់ទៅចំណតឡានទៅសៀមរាប ។ លុះបានតម្លៃរួចគាត់ក៏បង្គាប់ឲ្យកូនគាត់ និងម៉ែផៃឡើងជិះលើរថយន្តនោះ ។ លុះគាត់ប្រាប់ឲ្យ គូលីឡានម្នាក់លើកវ៉ាលីសទាំងពីររៀបដាក់ទៅលើដំបូលរថយន្តឲ្យបានស្រួលបួលឲ្យគាត់រួចទើប គាត់ដើរទៅរកទិញម្ហូបចំណីយកទៅទុកអាស្រ័យតាមផ្លូវ ។

គាត់ទិញនំប៉័ងបានពីរ ហើយខំជ្រៀកញែកបំណងទៅទិញសាច់ក្រកចំហុយទៀតស្រាប់តែ លឺមាត់គេស្រែកសួរ ។

-យីចៃតើហ្ន៎! អញ្ជើញទៅណាមកណា បានជាទិញអីវ៉ាន់យ៉ាងនេះ?

យាយនួនគាត់ងើបមើលឡើងឃើញនាងថូ គាត់ក៏ញញឹមឆ្លើយ :

- ចា៎ះនាង , ខ្ញុំជូនកូនខ្ញុំទៅសៀមរាប ។
- បើយ៉ាងនេះ ចាំឲ្យគេបើកឡានតូចខ្ញុំជូនទៅ! កុំជិះឡានឈ្នួលធ្វើអី វាពិបាកណាស់ ។
- អរណាស់ហើយនាង ខ្ញុំទិញកន្លែងស្រេចទៅហើយកុំឲ្យនាងព្រួយ ។
- មានកើតអីចៃ ឡានខ្ញុំទំនេរសោះ ប៉ុន្តែជាទៅលេងជាមួយគ្នាទេតើ ។

ចិត្ត**យាយនួន**ចង់ទទួលអាការគួរសមនៃដន្លងគាត់ពន់ពេក តែគាត់នឹកខ្លាចទាស់ចិត្តកូនគាត់ ។ គាត់ ក៏នៅស្ងៀមមិនតប ហើយលូកដៃទៅរើសសាច់ក្រកឲ្យចិនថ្លឹងចំនួនកន្លះនាឡិ ។ ឯ **នាងថូ** ទៅ ឈរចាំមើល ។ លុះឃើញយាយនួនទិញរួចហើយ ក៏ចៅរៅសួរថែមទៀត ៖

ឯណា ក្នុង ថ្ងៃ ?

វានៅចាំឡានឯនោះ ។

-បើអ៊ីចឹង ខ្ញុំចង់ទៅជួបមួយភ្លែត ។

ចាំហើយ ស្រ្តីទាំងពីរនាក់ក៏នាំគ្នាដើរត្រង់ទៅឡានឈ្នួល:

យី ក្មួយឯងទៅលេងសៀមរាបហ្នឹង ?

នាងវិធានី ដែលភ្នែករលស់សំឡឹងភ្លឹកទៅឆ្ងាយ លុះលឺសំដីនេះហើយក៏ភ្ញាក់ខ្លួនច្រើត ។ នាងងាកមុខមកឃើញ**នាងថុ** ភក្ត្រនាងដែលពីមុខស្លាំងសដូចទេសឯក ក៏ប្រែជាក្រហមទុំភ្លាម ដោយសេចក្តីក្តៅក្រហាយ ។ តាំងតែពីនាងដឹងខ្លួនថា ម្តាយនាងលើកឲ្យទៅជាកូនប្រសាសនាថ្ងៃ កាលណាមកនាងចេះតែទៅម្តេញដំណេកមិនបាន បាយទឹកអ្វីក៏ឡើងជាប្រហាត ឥតឱជារស ។ នាងដែលមិនហ៊ាននឹកខឹងមាតាភីបង្វិលសេចក្តីក្រោធនេះដាក់ទៅលើគ្រួសារដែលប្រាថ្នាចង់បាន នាងជាកូនប្រសារវិញ ។ **យាយនួន** ឃើញកូនគាត់ចេះតែមុខស្រពោន ហើយស្តុកថយកម្លាំងទៅៗ ដូច្នេះក៏គិតឃើញថាគួរនាំកូនគាត់ទៅលេង រំហើយចិត្ត ដោយយល់ថា ការទស្សនាបុរាណដ្ឋាន ទាំងពួងដែលមិននៅក្នុងខេត្តសៀមរាប និងអាចនាំឲ្យកូនគាត់រីករាយសប្បាយ មានសាច់មាន ឈាមឡើង និងអាចរៀបការឲ្យទាន់ខែពិសាខខាងមុខ ។

នាងវិធានីដែលឈ្ងោងយល់គំនិតកំបាំងម្តាយខ្លួនដូច្នេះ ក៏រឹតតែគ្មានក្តាញតែមិនចេញស្តីថា អ្វីឡើយ ។ លុះលឺសំដីនាងថុមកប្រលោមសួរទៀត សេចក្តីក្រោធពិរោធទាំងប៉ុន្មានក៏ដាលពុះពោរ ឡើងពេញទាំងទ្រូង តែដោយនាងជាអ្នកមានពូជពង្ស នាងក៏ខំទប់សង្កត់ ហើយឆ្លើយតបដោយ សំឡេងនៅញ័របន្តិច ។

-ចាំមីង ម៉ែគាត់នាំខ្ញុំទៅលេងអង្ករ ។

-យីក្មួយ ! ឯងកើតអីហ្នឹង ក៏ស្តុកម៉្លេះ ? មកកុំជិះឡាននេះ ចាំជិះឡានមីងវិញ មីងប្រើឲ្យទៅ យកមួយរំពេចបានហើយ ។

- អរគុណណាស់ហើយមីង កុំឲ្យមីងមានព្រួយឡើយ ម្យ៉ាងទៀតខ្លួនខ្ញុំនេះមិនមានរោគអ្វី ទេ ។

នាងថុរៀបនិងហាមាត់ឆ្លើយទៅហើយ ប៉ុន្តែជួនជាពេលនោះ មានមនោគតិមួយចម្លែក ហើរមកប៉ះសតិគាត់ គាត់ក៏ឈប់នៅស្ងៀមទៅវិញ ។ មួយសន្ទុះក្រោយមកនាងថុក៏លាអ្នកដំណើរ ទាំងនោះ ក៏ដើរចេញទៅ ។

ឡានរត់លឿន ...រត់លឿនកាត់វាលស្រែដែលមានជញ្ជាំងជាប់នៅដី នាងវិធានីដែលមាន ម្តាយនាង និងម៉ែដៃអង្គុយអមសងខាងនាង ខំគយគន់រុក្ខជាតិ ជួរភ្នំ និងទេសភាពទាំងពួងដែលកំ

ដៅព្រះអាទិត្យរដូវប្រាំង កំទេចជាដង់ផ្តល់មើលយូរទៅនាងរោយភ្នែក នាងក៏ដាក់មុខសញ្ញឹងសញ្ជប់ ខ្យល់លឿនរត់បក់បោកសក់នាងយោលរិច្ច ។

ឱកូសង្សារថ្លើមប្រមាត់	កម្មវិធីមកកាត់ឲ្យព្រាត់ខ្លាយ
ពីថ្ងៃនេះទៅបែកចេញឆ្ងាយ	ឱស្តាយសែនស្តាយ ស្តាយខ្លួនក្មេង
ម៉ែអើយមានសីលនៅពេញខ្លួន	ម្តេចឲ្យកូនខ្លួនសោកសង្រេង
ម្តេចហ៊ានផ្តាច់កូនពីតូច្រង	រង្វេងនេះព្រោះតែក្តីលោភ

ពាក្យកាព្យដែលនាងបានអានឃើញនៅក្នុងសៀវភៅមួយ ក៏នៅថតជាប់ក្នុងសតិសន្តិភាព ។ លុះនាងត្រូវរងទុក្ខប្រកបគ្នានឹងលក្ខណៈនៃពាក្យនេះ ទំនុកឃ្លោងក៏រោយជ្រុះចេញមកដោយឯងៗ ។

តាំងតែពីនាងដឹងខ្លួនថា ម្តាយលើកនាងឲ្យទៅ **ចៅណែនសិត** កាលណាមក ទឹកមុខនាង ក៏ចេះតែក្រៀមក្រំអាប់រស្មី ។ បុព្វាទាំងពួងដែលរីកស្តុះស្តាយជាលំអធម្មជាតិ បើត្រូវកំដៅព្រះអាទិត្យ ឬមានម្លប់អ្វីមកគ្របដណ្តប់ តែងនឹងស្រពោន រុះរោយចោលគ្របករាយនៅលើពសុធាយ៉ាងណាមិញ នារីដែលមានរូបឆោមលោម ពណ៌ដែលជាលំអនៃមនុស្សធម៌ តែកាលណាមានអាការអកុសលមកបៀតបៀន ក៏សឹងតែធ្លាប់ទៅក្នុងសភាវៈចង្រៃនោះដូចគ្នាដែរ ។

នាងវិណី គិតដល់ពាក្យដែលបានសន្យា គិតដល់សេចក្តីស្នេហារបស់នាង គិតដល់រឿងរ៉ាវសៀវភៅប្រលោមលោកដែលនាងបានអានខ្លះក្នុងអក្សរសាស្ត្រសៀម គិតដល់ **ម៉ែន-ធឿន** ដែលនាងធ្លាប់ដឹងចិត្តថ្លើម គិតមមែសព្វគ្រប់ទៅ នាងសល់សែនចំបែងក្នុងចិត្ត នាងយល់ម្តងថា ត្រូវជំរាបម្តាយនាងពីការណ៍មិនចូលចិត្តនឹងនាងថ្ម ព្រោះថាស្រ្តីនេះ ជាអ្នកវាយកំពស់ដោយអាងសម្បត្តិ និងពីដំណើរស្តាប់ឈ្មោះណែនសិតដែលជាកំលោះព្រហ្មស្រីរឹងដោយធនធាន មិនមានចិត្តមេត្តាករុណាដល់អ្នកតូចទាបឡើយ ។ នាងគិតពន្យល់ម្តាយនាងថា ឈ្មោះ **ណែនសិត** ចង់បាននាងជាភរិយានេះ ដោយប្រាថ្នាត្រេកនឹងលំអររូបនាងប៉ុណ្ណោះ ។ តែបើកាលណា នៅភពប្រសព្វគ្នាយូរទៅនាងនឹងមានកូនចៅ ឯរូបរាងក៏អន់ទ្រុឌទ្រោមទៅដែរ ឈ្មោះនេះក៏នឹងលះបង់ចោលនាងហើយ នាងនឹងលុះនៅក្នុងសេចក្តីតោកយ៉ាកពុំខាន ។ តាមពាក្យអ្នកផងគេនិយាយថាឈ្មោះ ណែនសិតមានចំណូលនិងបរទាកម្មណាស់ ហើយថែមទាំងបានធ្វើនារីម្នាក់ឲ្យមានគភ៌ រួចហើយឈ្មោះ **ណែនសិត** ក៏បង់ប្រាក់កាសបន្តិចបន្តួចចោលស្រ្តីនោះមានទំនួលដូចគេបរិភោគគុយទាវ ឬ កាហ្វេ ហើយចេញប្រាក់ឲ្យទៅអ្នកលក់យ៉ាងនោះឯង ។ នឹកហើយនាងខ្សឹកខ្សួល តែនឹងហាមាត់ជំរាបម្តាយតាមយោបល់នេះមិនរួចដោយនាងជាយុវតីមួយស្រគត់ស្រគំ ធ្លាប់ពន្លយកិរិយាមារយាទតាមលំអាននៃទំនៀមបុរាណចាស់ទុំជានិច្ច ។ នាងមានសេចក្តីអៀនខ្មាសច្រើន មិនហ៊ានចរចាពីសេចក្តីស្នេហាសោះឡើយ ប្រការមួយទៀត នាងគិតឃើញថា សម័យនេះហួសឱកាសទៅហើយ ទោះនាងប្រកែករឹងរូសដូចម្តេច ក៏មុខតែយាយនួនគាត់ប្រែសំដីថាទេវិញ មិនបានឡើយ ។ ខែពិសាខ !

នៅតែមួយខែទៀតទេ ...នឹកឃើញថា ពេលអាពាហ៍ពិពាហ៍កិច្ចនៅខ្លីដូច្នោះនាងក៏ព្រឺព្រួយ ហើយ
សុំបងស្អងទេវតាឲ្យជួយយោងសេចក្តីស្នេហានាងឲ្យផុតពីគ្រោះផ្ទះនេះ ។

ឡានបរទៅមុខ ! ទៅមុខ ! ...នេះប្រជុំជនមង្គលបុរី ...នេះសេរីសោភ័ណ ! អ្នកដំណើរក៏នាំ
គ្នាចុះស្រទៅប្រញិបប្រញាប់ទិញបាយចិនអាស្រ័យ ។ យាយនួនគាត់ក៏ស្រាយកញ្ចប់ ហើយកាច់នំ
ប៉ុងមួយកំណាត់ និងបេះសាច់ក្រកមួយគូឲ្យទៅម៉ែដៃ ទើបគាត់ហៅកូនគាត់៖

មកអារី ស៊ីនំប៉ុងទៅ ។

នាងវិធានី ក៏យកនំប៉ុងប៉ុងមេដៃបិទនិងសាច់ក្រកមួយចំណិត ។ ម្តូបនេះហាក់ដូចជាមានឱ
ជារសល្ងឹងចត់ផ្ដេសផ្ដាសក្នុងមាត់នាង ។ នាងលេបមិនរួច ក៏ខ្ចាក់ចោលទៅនឹងថ្នល់ ។ ក្នុងវេលា
នោះមានឆ្កែខ្មៅមួយដែលមានអង្គស៊ីពេញខ្លួនដើរមករើសកញ្ចប់នាងវិធានី ឆក់បរិភោគហើយ
សំដែងទឹកមុខឲ្យឃើញថា ចំណីនោះឆ្ងាញ់ពិសាយ៉ាងចំឡែក ។ នាងក៏កាច់នំប៉ុងមួយដុំប៉ុនក៏ដៃ
បោះឲ្យទៅសុខនេះទៀត ។ សត្វនេះមុននឹងត្របាក់ចំណីនោះ ក៏លើកភ្នែកសំឡឹងមកនាង មាន
កិរិយាហាក់ដូចជាចង់ថ្លែងសេចក្តីអរគុណចំពោះនាង ! នាងវិធានីក៏កើតសញ្ជឹង៖ ឱសត្វតិរច្ឆាននេះ
ចេះនឹកគុណ ឯមនុស្សម្តេចក៏ភ្លេចសេចក្តីសន្យាហ្ន៎ ?

-អារី ម៉េចក៏មិនញ៉ាំនំឲ្យច្រើនទៅ នៅជាងពាក់កណ្តាលផ្លូវទៀតទើបដល់សៀមរាប ។ ញ៉ាំ
ទៅ តិចទៅជាខ្យល់ ជាព្យះអីទៀតហើយ ។

-ចា៖ ម៉ែ, ខ្ញុំមិនសូវឃ្លានទេ ។

យាយនួនគាត់ក៏ងើបមើលភក្ត្រកូនគាត់ ហើយងាកចេញភ្លាមបែរសំឡឹងទៅទិញមានទឹកមុខ
ព្រួយចំប្រប់ ទ្រូងគាត់តឹង ខ្លួនគាត់ស្រយង់ ។ គាត់គិតឃើញថា កិរិយាចំឡែកនៃកូនគាត់យ៉ាងនេះ
ដល់មានគូគ្រងទៅមុខជានឹងផ្លាស់ប្តូរវិញពុំខាន ...គំនិតនេះ ធ្វើឲ្យយាយនួនឆ្ងរទ្រូង ព្រោះនៅជិត
ថ្ងៃខែណាស់ហើយ ។

រឿងផ្កាស្រពោលវគ្គទី៩

ប្រធានបទ-រឿងផ្កាស្រពោល

សៀមរាបជាកូនក្រុងមួយ ស្អាតញញឹម លំអដោយផ្កាដែលមានរុក្ខជាតិចោលម្លប់ទៅលើ ត្រឡឹងត្រឡៃ និងដោយកូនស្ទឹងតូចមួយដែលមានទឹកថ្លាហ្វូងហូរមកបង្វិលរហាត់ធ្វើឲ្យលឺ សំឡេងថ្ងូរយ៉ាងស្រងេះស្រងោច ។ អ្នកដំណើរណាក៏តែងប្រតិព័ទ្ធស្រឡាញ់ទីប្រជុំជននេះ ។ នៅសាយណ្តាល រថយន្តបើកចូលក្នុងក្រុងសៀមរាប ហើយទៅលេចនៅត្រង់ផ្សារវិល ។ អ្នក ដំណើរទាំងពួងក៏ប្រញិបប្រញាប់ចុះពីលើឡាន ម្នីម្នាអីវ៉ាន់រៀងខ្លួន ។ យាយនួនគាត់ឈរនៅ ចិញ្ចឹមផ្ទាល់ ហើយរំពៃរកមើលឆ្វេងស្តាំ ។ ខណៈនោះមានបុរសម្នាក់ ជាកណ្តាលមនុស្សពាក់អាវ ទេសឯកស ស្លៀកខោឡាញ់ខ្មៅ ដើរចូលមកជិតគាត់ហើយលើកដៃសំពះ ៖

-ខ្ញុំជំរាបសួរចៃ ។

យាយនួនគាត់ដាក់ភ្នែកមកចំ :

-ឱ ! បេងជុនទេនេះ ឯងខំសំឡឹងរកមើល ...

-ចៃ ! ឯណាអីវ៉ាន់ចៃខ្លះ ? ខ្ញុំនឹងអាលឲ្យគេជញ្ជូនដាក់រ៉ឺម៉កទៅ

-បេងជុនអើយ ខ្ញុំគ្មានអីទេព្រោះបន្ទាន់ណាស់ , រកស្ទីៗ គ្រាន់ជាបញ្ជើរក៏មិនបានផង ។

-ចាំធ្វើធ្វើអីចៃនុ៎ះ តែអញ្ជើញមកលេងខ្ញុំ ក៏អរណាស់ទៅហើយ ។

-យីអារី ឯងសំពះសួរមា ។ កញ្ញានេះលឺហើយ ក៏លើកដៃសំពះជំរាបសួរ ទៅលោក បេង ជុន ។

លុះអ្នកធាក់រ៉ឺម៉ក បានជញ្ជូនវ៉ាលីសទាំងពីរដាក់ស្រេចបាច់ហើយ យាយនួន នាងវិធារីព្រម ទាំងម៉ែដៃនាំគ្នាឡើងជិះក្នុងយាន ។ ឯឈ្មោះបេងជុន ក៏ឡើងជិះប៊ីស៊ីក្លេតអមរ៉ឺម៉ក ហើយនិយាយ សួរសុខទុក្ខតាមធម្មតាទៅ ។

ឈ្មោះបេងជុននេះជាអ្នកមានធនធានមួយគ្រាន់បើនៅក្នុងខេត្តសៀមរាប ។ គាត់ធ្លាប់ នៅធ្វើជំនួញស្រូវឯបាត់ដំបង ហើយតែងមានពឹងពាក់គ្នាទៅមក និងខ្មោចឪពុកនាងវិធារី ។ ឯ មេត្រីភាពក៏កើតឡើងរវាងគ្រួសារទាំងពីរនាំឲ្យរាប់អានគ្នាទៅវិញទៅមកយ៉ាងស្និទ្ធ ។

ហេតុដែលបណ្តាលឲ្យយាយនួន គាត់ដាច់ស្រេចនាំកូនគាត់មកកំសាន្តអង្គរនេះ ពីព្រោះតែ គិតឃើញដល់បេងជុនប៉ុណ្ណោះឯង ។ មុនពេលដែលគាត់ចេញដំណើរមួយថ្ងៃនោះ គាត់បានពឹង អ្នកជិតខាងម្នាក់ឲ្យវាយខ្សែលួសមកប្រាប់ឈ្មោះបេងជុនដើម្បីកំណត់ពីថ្ងៃនិងពេលដែលគាត់ ចេញពីបាត់ដំបងមកសៀមរាប ។

ផ្ទះបេងជុនសង់នៅត្រើខាងឆ្វេងដែលមានដើមចំប៉ាធំៗដុះបាំងពីមុខ ។ ក្នុងរបងដែលធ្វើ អំពីឥដ្ឋនៅប្របផ្ទាល់នោះ មានចោះជាភ្លោងទ្វារធំមួយ វិចិត្រទៅដោយផ្កាកុលាបដែលរីកស្រស់

បំព្រង ។ នៅប្របជ្ជះធំ រថយន្តជិះលេងមួយជ្រកក្នុងរោង ដែលមានជញ្ជាំងថ្ម ដំបូលប្រក់ក្បឿង ។ នៅមាត់កំពង់ចម្កុលនាគជ្ជះ កង់រហាត់មួយវិលគ្មានស្រាកស្រាន ហើយចាក់ទឹកពីបំពង់ទៅក្នុងទី មួយដែលសំរាប់បង្ហូរទៅស្រោចរុក្ខជាតិក្នុងភូមិឋាន ។

នាងវិធានី កាលបើដល់គេហដ្ឋាននេះហើយ ក៏ហាក់ដូចជាមានអាកាសត្រជាក់មករុំ ស្រោបកាយនាង ព្រោះផ្ទះនេះស្រឡះល្វឹងល្វើយ ហើយមានតុ ទូ ធ្វើសុទ្ធពីបេងចាស់មានរបៀប សមគតមានទាស់ភ្នែក នៅលើក្តារ កំរាលធ្វើពីក្រកោះរលីងថ្លាដូចកញ្ចក់ ។

នាងសុចិត្រា ភរិយានៃ**បេចជុន** ជាស្រ្តីមួយមានអាយុជាងសាមសិបឆ្នាំហើយ តែដោយនាង មិនដែលមានបុត្រនោះ រូបនាងក៏នៅស្រស់ចម្រាប់ដូចព្រហ្មចារីសុទ្ធវិស័យ ។ កាលបើឃើញអ្នក ដំណើរទៅដល់ហើយ នាងក៏ស្ទុះមកទទួលដោយសាទរ ហើយនាំ**នាងវិធានី** និង**យាយនួន**ទៅ បង្ហាញបន្ទប់ដែលបំរុងទុកជូន ដើម្បីឲ្យ**យាយនួន**គាត់យកអីវ៉ាន់ទៅទុកដាក់ ។ រួចហើយនាងសុចិត្រា ក៏អញ្ជើញអ្នកដំណើរទាំងពីរទៅងូតទឹកក្នុងបន្ទប់ជំរះកាយ ។

ទឹកត្រជាក់ដែលហូរស្របរាងកាយនាងវិធានីបានធ្វើឲ្យនាងមានកំលាំងព្រមទាំងយកសេចក្តីរំហើយក្នុងចិត្តមករលុបមន្ទិលសៅហ្មងបានជាច្រើនភាគផង ។ ដូច្នេះហើយនាងក៏ទទួលដោយ ញញឹមញញែម សេចក្តីអញ្ជើញនៃស្រ្តីម្ចាស់ផ្ទះឲ្យទៅដើរលេងក្នុងសួនច្បារ ។ **នាងសុចិត្រា** កាល បើបានគយគន់រូបរាងនិងកិរិយាស្រគត់ស្រគំនៃ**នាងវិធានី**ហើយ ក៏មានចិត្តចាប់ស្រឡាញ់ ហាក់ ដូចជាបួនរូបផ្ទៃតែមួយ ។ នារីទាំងពីរនេះត្រាច់កំសាន្តតាមប្រឡោះគុម្ពផ្កា ហើយសំដីដែល និយាយរកគ្នាទូទូ អណ្តែតរសាត់ទៅច្រឡកច្រឡំ និងសត្វនៃភូមិដែលហើរត្រិបសុគន្ធមាលា ។ នាងចរចា ដើរតាមផ្លូវខ្សាច់ដែលមានស្មៅបៃតង និងផ្កាគ្រប់ពណ៌អមសងខាង ។ នារីនាងលីលា... លីលាទឹកមុខញញឹមបំប្រែកណ្តាលទេសភាពមួយល្អឥតខ្ចោះ ។ ជួនប្រទះនឹងជើងម៉ាវែងដែល ជ្រកក្រោមម្លប់ចំប៉ាមួយធំ ស្រ្តីទាំងពីរក៏នាំគ្នាអង្គុយព្រលឹងអណ្តែតអណ្តូងទៅឆ្ងាយ ឯនេត្រា គយគន់មើលតហាត់ទឹកដែលវិលញើបៗ ហើយថ្ងូរពំនោលមិនចេះខ្ជិលឡើយ ។ វិញ្ញាណនាងវិធានី ក៏ភ្លឹកស្តង់ទៅក្នុងសកលមួយថ្មី ឯសេចក្តីអួលក្តៅទាំងប៉ុន្មាន ក៏ជាត់ច្រានបានឆ្ងាយមួយគ្រាដែរ ។

ប៉ុន្តែដោយហេតុតែសេចក្តីសុខសំរាននៃមនុស្សលោក មិនដែលបិតថេរនៅយូរបាន សំឡេង **បេចជុន** ដែលនិយាយថា ចៃ ខ្ញុំស្តាយណាស់ កុំតែឡានខ្ញុំខូច កុំអីបើកជូនចៃមើល ប្រាសាទលេងសប្បាយ ដូច្នេះក៏មកកាត់ចិត្តការភ្លាំងភ្លេចស្មារតី នៃនារីនោះអស់ទៅ ។ នាង **វិធានី**ដោះពីយល់សប្តិទាំងភ្នែកបើកនេះហើយ ក៏សំឡឹងមើលទៅឃើញ**យាយនួន** និងបុរសម្ចាស់ ផ្ទះដើរត្រង់មក ។

យាយនួនគាត់តបទៅបេងជុនវិញ៖

មិនអីទេ ជួលតែរទេះសេះមួយបានហើយ

-មិនស្រួលសោះ ចៃ ! ឆ្លើយស្នែកនេះ ចៃអញ្ជើញទេះសេះមើលរង់តូចសិនចុះ ។
ចំណែកខ្ញុំ ខ្ញុំនឹងនៅខំធ្វើឡានរួចទាន់ខានស្នែកនេះ ដើម្បីជូនចៃមើលខាងរង់ធំ មើលបន្ទាយស្រី
ហើយប្រសិនបើមានពេលយើងទៅដល់ភ្នំតូចលែងម្តង ។

នៅក្នុងព្រៃដែលដុះព័ទ្ធបុរាណប្រាសាទនានាមានរបស់ពីរយ៉ាងដែលនាំបង្កើតដួងចិត្ត
ទេសចរឲ្យរឹតតែស្រងេះស្រងោចខ្លោចផ្សា ដោយសេចក្តីស្តាយអាល័យដល់កេរ្តិ៍ស្នាដៃនៃបុព្វបុរស
ខ្មែរ ។ វត្ថុនោះហាក់ដូចជាខ្យល់ព្រលឹង និងសំឡេងនៃប្រវត្តិមាតុភូមិយើង ។

ពេលរសៀល ! វេលាដែលព្រះសុរិយាកំពុងដុតចំហុយអស់ទាំងធម្មជាតិវៃកណ្តឹងយំទំលាក់
សំឡេងពីចុងស្រឡៅ ឬ ចុងឈើទាលដែលខ្ពស់ត្រដែតក្នុងអាកាស ។ សព្វតួរត្រីចំឡែកនេះ
ជ្រាបចូលសព្វសព្វសព្វកាយ ហើយមករុំស្រោបបេះដូងនាំឲ្យអ្នកដំណើរទាំងពួងយន់ចិត្តអាសូរដល់
ស្រុកកំណើតដែលធ្លាប់ផ្តុំផ្អែង ។

នៅខែចេត្រ និងពិសាខ តាមផ្លូវពីទីក្រុងសៀមរាបទៅអង្គរវត្តរំដួលបញ្ចេញរំភើយពិដោរ
ក្រអូបឈ្ងុយ ។ បើជួនជាមានវាយោបក់បន្តិចៗផង អ្នកដែលដើរយកអាកាសពេលល្ងាចតាមផ្ទាល់
នេះនឹងមានចិត្តរសាប់រសាយអណ្តែតអណ្តូងប្រហែលជានឹងលាន់មាត់ថា ទោះជាថាសតុសិតក៏
មិនសប្បាយជាជាងនេះមើលទៅ ។

ឱក្ខន្ធរំដួល ! ឱសំឡេងវៃ ! កំលាំងអ្នកដូចជាទិព្វឱសថដែលអាចចូលមករំសាយសេចក្តី
សោកសង្រេងមួយពេលបាន ។

នៅពេលរសៀល រទេះសេះមួយបរចូលតាមក្លោងទ្វារខាងកើតក្នុងកំពែងនគរធំ ។
ត្រចៀកប្រុងស្តាប់ភ្នែកប្រុងមើល នាងវិធារីអង្គុយអែបនឹងមាតាដែលនិយាយចេកចាច និងនាង
សុចិត្រាគ្មានឈប់មាត់ឡើយ ។ នាងស្រីក្រមុំ គិតក្នុងចិត្តថា៖ “ ឱបុរាណកាល ម្ល៉េះសមមាន
មនុស្សអ្វីអកុះកុម ម្តេចឡើយឥឡូវក៏រិលទៅជាព្រៃស្វាអស់រលីង មុខគួរស្រណោះពេក ” ។ នៅ
ក្នុងពេលដែលចិត្តនាងកំពុងតែលន្លោចទៅនិយាយមកកាន់នាងថា “ មកក្លាយ យើងចុះមើល
ប្រាសាទបាយ័នសិន ” ។ នាងវិធារីរៀបខ្លួននឹងចុះ ទទួលងាកមុខមើលទៅម្ខាងផ្ទាល់ ឃើញអង្គពុទ្ធ
បដិមាមួយយ៉ាងធំបិទមាស ប្រាលឆ្នោតង់នៅក្នុងរោងប្រក់ក្បឿងមួយ ។ ឃើញដូច្នោះហើយ
នាងថ្លែងថាទេមីងខ្ញុំចង់ថ្វាយបង្គំព្រះអង្គនេះសិន សឹមយើងទៅមើលប្រាសាទជាក្រោយ ។

សេចក្តីប្រាថ្នានេះ អ្នកសហចរបានយល់ព្រមផង ហើយនាងនារីក៏ទាញយកទៀន ជួបបី
សរសៃពីសំណុំ ហើយក៏លីលាទៅកាន់សំណាក់ព្រះពុទ្ធរូបអង្គនោះ ។ លំដាប់ក្រោយដែលបាន
អុជគ្រឿងសក្ការបូជារួច នាងក៏តាំងសូត្រនមស្ការយ៉ាងផ្ចិតផ្ចង់ ។ លុះចប់ហើយនាងក៏តាំងនឹក
ប្រាថ្នាសុំតែក្នុងចិត្តថា ឱព្រះអង្គដែលធ្លាប់ស្រោចស្រង់សត្វលង់ទឹកបាន សូមព្រះអង្គទ្រង់ សន្តោស
ខ្ញុំព្រះករុណាឲ្យបាន ផុតរណ្តៅពីគ្រោះធំ ។ ខ្ញុំព្រះករុណាតាំងពីឃើញរស្មីព្រះអាទិត្យមកដល់សព្វ

ថ្ងៃនេះ ខ្ញុំព្រះករុណាឥតបានធ្វើបាបជនណា សត្វណាមួយឡើយ ។ ខ្ញុំព្រះករុណាបានកាន់សីលប្រាំ ខ្ជាប់មិនរសាយ បានធ្វើបុណ្យបំពេញទានតាមកំលាំងទ្រព្យនៃយុវជន ហើយបានស្គាល់ព្រះធម៌ ទាំងពួងផង ។ ហេតុនេះសូមព្រះអង្គសន្តោសជួយខ្ញុំព្រះករុណាឲ្យបានរួចពីក្រញុំចៅណែសិត កំណាចចេញ ហើយឲ្យខ្ញុំព្រះករុណាជួបតែបងប្អូន-ជឿនដែលជាគូព្រេងកំសត់រៀងទៅ... ។ នាង វិធារីកំពុងតែផ្អិតផ្អង់បន់យ៉ាងនេះ ស្រាប់តែមានរថយន្តមួយបើកមកឈប់ប្របរទេះសេះ ។ នាង ដាក់ភ្នែកមើលទៅឃើញនាង ថូ និងចៅណែសិតដើរមកចំណង នាងក៏លើកនេត្រាសំឡឹងទៅចំ ព្រះភក្ត្រព្រះពុទ្ធរូបដែលនៅតែញញឹមស្អាតដូចពីមុន ។ ទឹកភ្នែកហូរមកស្រប់មុខនាង ។ នាងនឹក ក្នុងចិត្តថា: “ ឱព្រះអង្គអើយ ! មានជ្រែកមកដល់ទៀតហើយ ” ។

ឯយាយនួនដែលអង្គុយរង់ចាំពីក្រោយខ្នងកូនគាត់នោះ កាលបើបានឃើញដួងគាត់មក ដល់ ក៏ស្ទុះទៅសាកសួរសុខទុក្ខដោយរាក់ទាក់ ។ ក្រោយដែលបានលើកដៃសំពះសួរគ្នាទៅវិញទៅ មកជាមួយនាងសុចិត្រា ហើយនាងថូក៏និយាយទៅកាន់យាយនួន :

-ថែអើយថែ កាលដែលខ្ញុំប្រទះថែនៅផ្សារស្វាយប៉ោ រួចខ្ញុំត្រឡប់ទៅផ្ទះវិញនោះ ខ្ញុំបាន ប្រាប់ណែសិតថា ថែអញ្ជើញទៅលេងអង្គរ នុះណែសិត ក៏ចេះតែកន្ទក់កន្ទេញឲ្យខ្ញុំនាំវាមកដើម្បី យកឡានមកជូនថែដើរលេង ។

យាយនួនគាត់លឺសំដីនេះហើយ គាត់ក៏ងាកទៅមើលមុខចៅណែសិត ហើយទឹកមុខគាត់ក៏ រីកថ្លាដោយសេចក្តីប្រតិព័ទ្ធយ៉ាងជ្រាលជ្រៅ ។ ឯចៅណែសិតដែលឈរដាច់ពីក្រោយស្រ្តីទាំងពីរ នោះ មានរវល់តែនឹងបែរបៀងនាយអាយ ញញឹមរំពៃទៅរកនាងវិធារី ធ្វើយុវតីនេះក្តៅរំខានពន់ ប្រមាណ ។ នាងខំទប់មិនឈ្នះ ក៏បបួលម្តាយនាងឲ្យឡើងជិះរទេះសេះត្រឡប់ទៅសៀមរាបវិញ ។ នាងថូលឺដូច្នោះហើយ ក៏ខំនិយាយអង្វរលួងលោមនាងវិធារីឲ្យជិះឡានជាមួយខ្លួន ។ បុត្រី យាយនួនដែលភ្លើងទោសៈកំពុងដុតរោលដើមទ្រូងនោះ ក៏ខំសង្កត់ចិត្តឆ្លើយដោយស្រួលវិញ:

-ខ្ញុំសូមអរគុណម៉ឺងចុះ តែខ្ញុំឥឡូវជិះឡានមិនបានទេ ព្រោះបើជិះកាលណាហើយ ខ្ញុំចេះតែ រិលមុខ ។

ថាហើយនាងក៏ទាញដៃនាងសុចិត្រាឡើងរទេះសេះ ។ ឯយាយនួនដែលស្មារតីនៅតែនឹង ឡាន នាងថូក៏ធ្វើមុខជូរ ហើយដើរតាមកូនគាត់ទៅដោយទាល់គំនិត... ។

កាលដែលយាននៃស្រ្តីទាំងបីនាក់ចរបានបន្តិចទៅមេឃខែចេត្រដែលថ្លាត្រចះជាច្រើនថ្ងៃ មកហើយ ក៏ប្រែជាងងឹតមានពពកខ្មៅតាន់តាប់មកបាំងពន្លឺព្រះអាទិត្យភ្លាមព្រមទាំងមានព្យុះបក ធ្លុលី និងស្លឹកឈើហុយដង្ហោលផង ។ ហើយមិនយូរប៉ុន្មាន ក៏មានភ្លៀងបង្ក្រាធ្លាក់មកដោយគ្រាប់ ធំៗ ជះសាច់ទឹកស្រ្តីទាំងបីរងាញ់រខ្លួនចំប្រប់ ។ ទទួលពេលនោះ រទេះបរដល់ភូមិមុខនាគដែល នៅត្រង់មុខប្រាសាទអង្គរវត្ត នាងសុចិត្រា និងយាយនួនក៏បបួលនាងវិធារីឲ្យជ្រកភ្លៀងនៅទៅ

នោះសិន ។ ប៉ុន្តែយុវតីនេះដែលនឹកក្តាញ់មែកក្នុងចិត្តចង់ឲ្យបានដល់ទីលំនៅឆាប់ៗ ព្រោះនឹកក្រៃ
ចៅណែស៊ីតមកទាន់ទៀត ក៏និយាយអង្វរឲ្យទេវទេវីស្រូតតម្រង់ទៅសៀមរាបតែម្តង ។
នៅពេលល្ងាចនោះ នាងវិធារីកើតក្តៅរោលក្នុងខ្លួន ហើយបណ្តាលឲ្យនាងទៅជាគ្រុននិទ្រា
ដណ្តប់ផ្ទុយ ឥតបានទទួលម្ហូបអាហារអ្វីឡើយ ។

មានយប់មួយនៅវេលាអធ្រាត្រ ឆាងវិធារីដែលនិទ្រាមិនលក់សោះនោះ ក៏ក្រោកឡើង បើកបង្អួចក្បាលដំណេក ។ ខ្យល់ត្រជាក់បោកបក់ក្លិនរុក្ខជាតិ ស្ទុះចូលមកអង្អែលភត្តានាង ។ នៅ ខាងក្រៅ លោកខែបញ្ចាំងរស្មីទន់ត្រជាក់ដូចព្រៃមកគ្របលើសាកលទ្វីប ។ នៅក្នុងមេឃពណ៌ខៀវ ថ្លាត្រយង់ ដុំពពកសៗ ដូចកប្បាសសរសាត់បន្តគ្នា ជួនកាលមកបាំងរងព្រះចន្ទបណ្តាលឲ្យស្រទំ ស្លាប់មួយភ្លែត ។ កាលណាពពកនោះអណ្តែតផុតទៅ ពន្លឺរាជនិរោទ្ធិមកបាំងលើឆាងដូងដែល យោលរេរោដោយវាយោ ហើយដែលភ្លឺភ្លែតៗដូចជាបន្ទះដែកស្អិត ។

នៅក្នុងសន្តិយាស្ងាត់នេះ ឆាងវិធារីនៅកណ្តែងកណ្តោចយឺតយ៉ាវតែម្នាក់ឯង ។ ចិត្ត ឆាងនឹកទៅប៉ុន្មានមិនលោះវេលា ។ ឱម្ល៉េះនៅពេលមួយនេះ សមអ្នកបងនិទ្រាសុខសំរាត្ត ឬ មួយក៏មានចិត្តគិតមកឆាងខ្លះដែរក៏មិនដឹង ។ នៅពេលដែលឆាងគិតឃើញដូច្នេះ ទឹកភ្នែកពីរ ដំណក់ហូររមៀលចុះមក ។ ឆាងនឹកដល់ពពួកទេវតាដែលមានគេជាអានុភាពម្តេចក៏ទុកឆាងឲ្យរង កម្មអ្វីដល់ម្ល៉េះ ? ម្តេចក៏មិនរំលាយជីវិតឆាងនៅគ្រាដែលទៅមើលប្រាសាទអង្គរទៅ ? ... អង្គរ ? ឆាងនឹកឡើងសែនគ្មានក្តាញ់ក្តៅរោល ដូចឃើញនៅនឹងមុខថ្មីៗ ។ យីអាណែសិតនេះ ចំជា ព្រហ្មហ្មិន ថ្លើមធំមែនហើយហ្ន៎ ! វាហ៊ានទៅរលុករលុយឯងកំពុងថ្វាយបង្គំព្រះអង្គ ។ ឆាងនឹក ឃើញវេលាដែលឡើងជិះរទេះមកទាំងភ្លៀង ឆាងនឹកឃើញកាលដែលឆាងដេកញ័រកន្ត្រាក់ទទួរ ជួយពីរ បីជាន់ដោយឆាងចាប់គ្រុនយ៉ាងធ្ងន់ ។ ឆាងនឹកឃើញដល់ឆាងសុចិត្រាដែលជួយបីបាច់ថែ រក្សាឆាងក្នុងពេលនោះ ។ ឆាងនឹកដល់ថៅកែបេងជុនដែលរត់រកពេទ្យទាំងវាត្រីដើម្បីយកថ្នាំមក ចាក់ឲ្យឆាង... លុះតែឆាងបានគ្រាន់ស្រយាល ។ ឱបើប្រសិនណាជាឆាងមានសំណាងទៅថ្ងៃ ក្រោយ ឆាងនឹងមិនភ្លេចគុណជនទាំងពីរនាក់នេះឡើយ ។

លុះឃើញថា ឆាងបានគ្រាន់ស្រួលបួលបន្តិចហើយ ម្តាយឆាងក៏បាននាំឆាងវិលមកផ្ទះ សំបែងវិញដោយរួសរាន់ ។ ចំណែកយាយនួនដែលមានព្រួយដោយខ្លាចក្រែងទាស់អធ្យាស្រ័យនៃ ឆាងចូលព្រះយល់ឃើញថា កូនគាត់មានកិរិយាមិនគប្បីក្នុងកំពែងអង្គរធំនោះ គាត់ក៏បានទៅ និយាយសុំចិត្តកុំឲ្យឆាងចូលចាប់ថ្នាក់ប្រកាន់អ្វីសោះឡើយ ។ ស្ត្រីនោះលឺហើយក៏សើចកាច់ កក្កាកក្កាយ ហើយថា “ ថែកុំព្រួយអីយ៉ាងនោះក្មេងនៅព្រហ្មចារីតែងអៀនខ្មាសគួរស្រករយ៉ាងនេះ ឯង ” ។ យាយនួនគាត់បានធូរដើមទ្រូងពីរឿងនេះ ហើយក៏ពាំសម្តីនេះដោយមានទឹកមុខរីករាយ មកប្រាប់កូនគាត់ភ្លាម ។

ឆាងវិធារីដែលអង្គុយក្នុងយប់ស្ងាត់ កាលបើនឹកឃើញកិរិយាយ៉ាងនេះនៃម្តាយឆាងហើយ ឆាងក៏សែនក្តាញ់តូចចិត្ត ដោយនឹកខ្មាសគេពន់ប្រមាណ ។ ឆាងមានចំបែងជាអនេក ។ បានពេល

ណា នាងរៀបតែរបូតមាត់ជំរាបម្តាយពីហេតុដែលនាងស្អប់ឈ្មោះ ណែនិត តែសេចក្តីអៀន និង ដំណើរទាស់ខុសប្រពៃណីមកសង្កត់អណ្តាតនាងឲ្យស្ងៀមទៅវិញ ព្រោះយល់ឃើញថា តាំងពី បុរាណនាយមក ស្ត្រីខ្មែរមិនមានអំណាចរើសប្តីលើខ្លួនឯងទេ ។ បើឪពុកម្តាយទុកដាក់ល្អអាក្រក់ ដូចម្តេច ក៏ត្រូវតែទទួលយកជានិច្ច ។ ទំលាប់យ៉ាងនេះ នាងយល់ឃើញថា ជាការមិនប្រកបនឹង យុត្តិធម៌សោះ ។ ព្រះឥន្ទ្រ ព្រះព្រហ្ម ដែលមានបូទានភាពក្រៃលែង ម្តេចឡើយក៏មិនមកជួយ បំបែរចិត្តម្តាយខ្ញុំផង ! ឱកុសលនៃបុណ្យទាំងឡាយដែលខ្ញុំបានសាងមក ម្តេចក៏មិនមកជួយខ្ញុំឲ្យផុត ពីទុក្ខទម្ងន់នេះចេញ ? ឱបងប៊ុន-ជឿនសំឡាញ់អើយ ! ទ្រូងអូនគ្មានផ្ទុះស្បើយវេលាណាទេ ។ បើ នៅតែចុកណែនអួលផ្សាយ៉ាងនេះទៅ ឃើញថានឹងធន់ធារមិនបានយូរប៉ុន្មានឡើយ ។

នាងវិធារីនៅត្រាំក្នុងទុក្ខសង្រេងយ៉ាងនេះ ទាល់តែលឺមាត់ភ្នែកដែលប្រស្រ័យនៅដោយ ចុងអម្ពិលតាមជួរមាត់កំពង់ស្រែកខូកឡើងទ្រហឹងអឹងអាប់ ។ នាងងាកទៅខាងកើតក៏ឃើញពន្លឺ ព្រាងៗរបស់ព្រះសុរិយាដែលរះបំភ្លឺលោក ។ នាងក្រោកឡើងមានដៃជើងរួយស្រពន់ ហើយដើរ ទៅបើកមុងចូលដំណេក ។

នាងវិធារីកើតទុក្ខឥតដំណេកអង្គុយយ៉ាងនេះសព្វទិវារាត្រី ។ ខ្លួននាងល្អិតល្អៃស្តមនៅតែ ស្បែកដណ្តប់ឆ្អឹង ។ យាយនួនឃើញដូច្នោះហើយ ក៏បង្ខំឲ្យខាងប្រុសគេរៀបចំឲ្យបានក្នុងពេល នាប៉ ដើម្បីឲ្យបុត្រីគាត់បានស្វាមីហើយនិងអាលឲ្យនាំគ្នាដើរលេងកំសាន្តរំហែចិត្ត ។ ដូច្នោះ ហើយនាងថ្មីដែលសមចិត្ត និងគំនិតយ៉ាងនេះផង ក៏ប្រើគូលីមកជំរះស្មៅយកទឹកនៃឆ្នេរទុកធ្វើរោង ផ្កាស្លា រោងចុងភៅ ហើយជញ្ជូនដើមស្លានៅទាំងមូលខ្លះ ពុះជារនាបខ្លះ ព្រមទាំងស្បូវកណ្តាប់ ដែលយកបង្ក្រាទុកបំរុងជាស្រេច ។

នាងវិធារី កាលបើឃើញវត្ថុទាំងនោះហើយ ក៏រឹតតែសុបសោខ្លាំងឡើងៗ ។ នាងលែង ចេញវាចាស្តីថាអ្វីសោះ បើគេដេញដោលសួរពីសុខពលនាងច្រើនពេក នាងក៏ញញឹមដោយ ស្រពោន ហើយបែរមុខចេញទៅ ។

ប្រហែលពីរបីថ្ងៃមក ចាប់មានក្អកស្អាតមកអង្រួនដើមទ្រូងឲ្យនាងឈឺផ្សាអស់ប្រាណ ។ នៅព្រហាមយប់មួយដែលឥតបាននិទ្រាសោះ ស្រាប់តែនាងក្អកយុះមកមានធ្លាក់លោហិតស្រស់ៗ គេយកកន្តោរមកត្រង់ឈាមនោះបានចំនួនពីរពែង ។ ឯនាងអស់កំលាំងពេក ក៏ដួលស្រប៉ូបនៅ ត្រង់កន្លែងអង្គុយ ។

យាយនួន និងយាយដៃ ភ័យស្រឡាំងកាំង ក៏នាំគ្នាលើកគ្រាប់នាងវិធារីទៅដាក់លើគ្រែ ហើយម៉ែផែរត់ទៅពឹងអ្នកជិតខាងម្នាក់ឲ្យគេអាណិត ទៅអញ្ជើញគ្រូពេទ្យមកជាប្រញាប់ ។

នៅពេលដែលគ្រូពេទ្យមកដល់ នាងវិធារីនៅតែស្លូកស្លឹងមិនទាន់ដឹងខ្លួននៅឡើយ ។ គ្រូ ពេទ្យចូលទៅចាប់ដៃឆ្វេងអ្នកឈឺមកពិនិត្យជីពចរ ហើយយល់ថាស្ត្រីក្រមុំនេះមានកំលាំងខ្សោយ

ពេកណាស់ ។ ដូច្នេះហើយ គេបើកប្រអប់យកថ្នាំមួយបំពង់មកចាក់ឲ្យទើបគេនិយាយសុំឲ្យអ្នក ឈឺទៅសម្រាកកំលាំងកុំឲ្យមានផលរមាស់ ឬ មានអ្នកណាធ្វើឲ្យឈឺសចិត្តអ្វីឡើយ ។

លុះគ្រូពេទ្យចុះទៅបានមួយស្របក់ នាងវិធារីក៏ភ្ញាក់ដឹងខ្លួនឡើង ។ យាយនួនគាត់អរ រិបរខុប លើកបបរ និងត្រីងៀតដែលបំរុងទុកមកឲ្យនាង អាស្រ័យ ។ យុវតីនេះលឺម្តាយល្អ លោមឲ្យញ៉ាំពេក ក៏កើតមានចិត្តអាណិត ហើយខំត្រដរមកអង្គុយជិតម្តាយ ទើបលើកស្លាបព្រា ចូលអាហារ ។ នាងទើបតែនឹងលេបបានពីរបីម៉ាត់ប៉ុណ្ណោះស្រាប់តែមានរថយន្តមួយបើកមក ឈប់នៅមុខផ្ទះ ហើយគេឃើញនាងចុះប្រញិបប្រញាប់មកស្រែកពីចម្ងាយ ។

-ចៃអើយ ចៃ ខ្ញុំទើបលឺគេនិយាយអំបាញ់មិញនេះសោះ ។

នាងវិធារីលឺសូរមាត់នោះក៏ងាកមើលទៅ ស្គាល់ជានាងថ្នាក់និក្ខណៈក្នុងភ្នាក់ងារ ។ សម្បុរ មុខនាងឡើងក្រហមប្រាលដោយសេចក្តីខឹង ឯរោគក្អកក៏ងើបឡើងទាញអង្រួនខ្លួននាង ។ លុះ នាងស្តោះទៅក្នុងកន្ត្រៃ គេឃើញធ្លាក់សុទ្ធតែឈាមក្រហមឆ្កោ ។

ឃើញដូច្នេះហើយ នាងថ្នាក់ស្ទុះទៅត្រកងនាងវិធារី:

-យីក្មួយអញឈឺអីដល់យ៉ាងនេះហ្ន៎ ? ចៃបានអញ្ជើញគ្រូណាមើលហើយ ឬនៅ ?

យាយនួនដែលភ័យស្ទើរគ្មានស្មារតីនោះ ក៏ហាមមាត់ឆ្លើយឡើងទាំងបំបិបបំប៉ប ។

-គ្រូពេទ្យបារាំងគេទើបនឹងចុះទៅមុន នាងអញ្ជើញមកដល់បន្តិចនេះ ។

-ឱចៃកុំរកពេទ្យ ! ពេទ្យគេមើលមិនពូកែដូចគ្រូខ្មែរទេ ។ ខ្ញុំស្គាល់លោកសង្ឃមួយអង្គដែល តែងចង្រ្កមភារនានាក្នុងគុហាភ្នំសំពៅ ។ លោកចេះមន្តវិជ្ជាពូកែណាស់ ។ លោកធ្វើទឹកមន្ត ឲ្យភ្នក់ បើបានងូតទឹកម្តងនឹងឃើញស្បើយ បីដងនិងជាស្រឡះ ។

-យីលោកនៅឆ្ងាយអីម៉្លេះ តើបាននរណាគេទៅនិមន្តលោកមក ?

-ចៃព្រួយអី ឡានខ្ញុំឈឺបទៅឈឺបមកពីនេះទៅភ្នំសំពៅឆ្ងាយប៉ុន្មាន !

យាយនួនក៏ស្រែកហៅម៉ែដៃឲ្យដកហូតពីខ្នាតយកទៀនមួយគូ និងធូបមួយសំណុំមកជូន នាងថ្នាក់ ។ ស្ត្រីនេះក៏ម្នីម្នាចុះទៅថាដើម្បីនឹកចាត់ចែងឲ្យគេទៅនិមន្តព្រះសង្ឃពូកែនោះមក ។

នៅល្ងាចត្រជាក់ ឡាននាងថ្នាក់ត្រឡប់មកឈប់នៅមុខផ្ទះយាយនួនវិញ ស្ត្រីនេះឃើញ ហើយ ក៏មានវាចាទៅកាន់ជនម្នាក់ក្នុងបណ្តាភ្ញៀវទាំងឡាយដែលមកសួរដំណឹងត្រៀបត្រាឲ្យចុះ ទៅអាណាធាភិក្ខុឡើងលើផ្ទះ ។ ព្រះសង្ឃរូបនេះមានវ័យចាស់គ្រាន់បើ ហើយដំណើរកោងច្រត់ ទៅលើឈើមួយ ហើយមានសាច់ជ្រីវជ្រោកដណ្តប់ដោយចីពរជ្រលក់ខ្លីមុខ ។

លុះគេបាននិមន្តលោកឲ្យឡើងរួចហើយ លោកក៏មកតង់កន្លែងមួយដែលគេរៀបបំរុងជា មុន ។ ក្រោយដែលគេលើកទឹកតែ បារី ម្ហូប ស្លា មកប្រគេនលោក លោកក៏មានថេរដឹកសួរដោយ សំដីស្អាតៗមួយៗ :

-ញោចនិមន្តអាត្មាមកនេះ តើមានការដូចម្តេចខ្លះ ?

យាយនួនគាត់ក៏ខិតចូលជិត ហើយនិយាយពិតលោកតាមដំណើរ ។ ភ្ញៀវម្នាក់ដែលនៅជិតខាង ក៏លើកចាំមួយដាក់ទឹកពេញមកប្រគេនលោក ។ ក្នុងភាជន៍នេះមានផ្កាម្លិះក្រពុំៗអណ្តែតសក្កុស ។ លោកយកធូបបីសរសៃមកផ្គុំគ្នានិងដុំក្រមួនមួយប៉ុនកូនដៃ ហើយយកទៅបិទភ្ជាប់និងមាត់ធូបទឹក ។ លោកអុជទានមួយឲ្យនេះ ហើយយកទៅបង្កាត់ធូបបីសរសៃនោះឲ្យនេះទៀត ទើបបិទទាននោះនៅក្បែរធូប ។ លោកលើកហត្ថប្រណម្យ ហើយសូត្រផ្គុំៗទឹកក្នុងចាំ ។ មួយស្របក់ក្រោយមកលោកបែរយកទៀនអុជមកសូត្រកូរទឹកទៀត បង្កើតឲ្យមានជាខ្សែទឹកនាំពពួកផ្កាម្លិះហែលរសាត់តាមគ្នាមានវិស័យដូចជាកូនក្អកសម្បុរស ។

យូរៗម្តង លោកបង្ហោនប្រនេះទៀនទៅក្នុងទឹកបណ្តាលឲ្យកើតជាផ្ទះប្រះៗ ! ហើយមានក្រមួនរលាយធ្លាក់ចុះទៅអណ្តែតត្រា ។

នៅកំឡុងកន្លះម៉ោងដែលព្រះសង្ឃនេះសូត្រមន្តកូរទឹកពពួកភ្ញៀវ និងអ្នកម្ចាស់ផ្ទះអង្គុយបត់ជើងធ្វើមុខស្ងួត ភ្នែកចាំងផ្ទៀងមើល ។ នៅពេលបង្ហើយលោកក៏ជ្រមុជទៀនទៅក្នុងទឹកពន្លត់តែម្តង ។ អ្នកដែលនៅចាំជួយមើលការ លុះឃើញដូច្នោះហើយក៏នាំគ្នាគ្រាហ៍នាងវិធារីអង្គុយនៅមាត់ជណ្តើរ ។ ព្រះសង្ឃក៏លើកទឹកនោះទៅស្រោចលើខ្លួននាងដែលកំពុងគ្រុនយ៉ាងក្តៅ នៅពេលព្រលប់ធំដែលធ្លាប់ត្រជាក់ ។ នាងវិធារីដែលគេបានដោះអាវចេញទុកឲ្យនៅខ្លួនទទេ ដើម្បីទទួលទឹកមន្តកាលបើត្រូវខ្យល់បក់មកតិចៗ ។ ហើយក៏កើតរងាញ់ញាក់ទទ្រើត តែនាងខំខាំធ្មេញសង្កត់ចិត្ត ។ ដល់លោកលើកទឹកចាក់ទៅលើថែមទៀត ខ្លួននាងក៏ញ័រចំប្រប់ដូចកូនសត្វ មានធ្មេញរណ្តំគ្នាគួរឲ្យអាណិតពន់ពេក ។

យាយនួនឃើញដូច្នោះ ក៏នឹកស្រណោះស្ទើររលួយថ្លើមប្រមាត់ ។ គាត់ក៏ខំហាមាត់ទាំងអួលអាក៏និយាយ :

-ខំអត់ទៅកូន ! លោកតាស្រោចទឹកឲ្យឯងជាហ្ន៎ ។

មុនពេលដែលលោកនឹងនិមន្តទៅកាន់ទីសម្មាធិវិញ លោកមានសង្ឃដឹកាផ្តាំថាស្នែកលោកនឹងនិមន្តមកម្តងទៀត លុះគ្រប់បីដងទើបឈប់ ។

នៅយប់នោះ នាងវិធារីក៏ចាប់គ្រុនយ៉ាងខ្លាំង ។ ក្នុងទ្រូងនាងក្តៅដូចរងកភ្លើង អ្នកផងតែងតែដឹងថាជាម្ចីទ្រុនេះ តាមនិយមវេជ្ជសាស្ត្រនៃបច្ចុប្បន្នកាល គេតែងតែហុមដណ្តប់ឲ្យជិតមិនឲ្យត្រូវអាកាសត្រជាក់ ឬទឹកត្រជាក់ក៏សោះឡើយ ។ ឥឡូវនេះ លោកដែលជាបព្វជិតមានសីលមានធម៌ បានមកស្រោចទឹកបណ្តាលឲ្យរោគនោះរិតតែធ្ងន់ជាងមុនទៅទៀត !

នាងវិធារីតាំងតែពីនាងចាប់ឈឺមក នាងឥតមាននិយាយស្តីទេ ។ នាងនឹកឃើញថាខ្លួននាងឈឺម្តងនេះប្រហែលជាមិនជាទេមើលទៅ ។ ណ្ហើយរស់ជាមនុស្សធ្វើអ្វីផង បើមុខជាមិនបានជួប

គូសង្សារ មុខជាមិនសប្បាយ មុខតែងទឹកភ្នែកដដែល ។ ឱបងប៊ុន-ជឿន អើយ ! បងកុំប្រកាន់ ទោសដល់អូនឡើយ ដោយអូនមិនបានមករួមជីវិតដូចពាក្យសន្យា ។ ឱគុណព្រះពុទ្ធ ព្រះធម៌ ព្រះ សង្ឃ ដ៏ប្រសើរថ្លៃថ្លា ខ្ញុំសូមប្រាថ្នាថា កើតជាតិកាលណា កុំឲ្យមានព្រួយនឹងព្រាត់គូកំសត់ដូច្នេះ ឡើយ ។

នោយប៉ុន្មាននោះ មានអ្នកជិតខាងជាច្រើននាក់ដែលធ្លាប់ស្រឡាញ់រាប់អាននាងវិធារី បានមក នៅជួយកំដរកុះករ ។ តែឥតមានជនណាមួយធ្មេចភ្នែកបានឡើយ ព្រោះនាងវិធារីចេះតែភ្ញាក់ខាក ស្ដោះមកធ្លាក់ឈាមមិនស្រាកស្រាន្ត ។

លុះដល់ព្រហាម ទើបអ្នកជម្ងឺបានស្រយាលសម្ងំទទួលដំណេកបាន ។ យាយនួនគាត់ឆ្លៀត យកឱកាសនេះរត់ទៅនិមន្តលោកគ្រូអានមើលជតាកូនគាត់ ។ ព្រះសង្ឃរូបនេះ កាលបើបានពិនិត្យក្រាំងឥម្ពិរ និងវាយលេខគត់គួរសព្វគ្រប់ហើយ ក៏មានសង្ឃដីកា ៖

-ញោម កូនញោមមានគ្រោះធ្ងន់ ។ លេខចង្អុលត្រង់ព្រះរាមត្រូវសរសេរជិត ។

បើដូច្នេះ ចាំអាត្មាទៅសូត្របណ្តោះគ្រោះឲ្យ ។ ញោមកុំព្រួយ រោគនេះធ្ងន់មែនពិត តែគង់រកគ្រូ មើលជា ។

នៅពេលថ្ងៃរសៀល គេលីសួរព្រះឱស្ឋលោកគ្រូអានសូត្រធម៌អ្វី ហើយបាចទឹកមន្តដូចជា គ្រាប់ភ្លៀងធ្លាក់មកលើរាងកាយនាងវិធារីដែលរងាញ់ចំប្រប់នៅក្រោមផ្ទុយ ។

លុះសូត្រចប់ លោកគ្រូអានក៏បង្គាប់ឲ្យគេលើកអ្នកឈឺអង្គុយសណ្តូកជើងហើយលោកទំពាស្លា ត្រៀមគ្រូបៗ មានសូត្រគាថាបណ្តើរផង ប៉ុន្មាននាទីក្រោយមក លោកក៏ព្រួស កញ្ជាក់ស្នាមព្រមទាំងទឹកមាត់ក្រហមទៅលើនាងវិធារីលីសួរផែតៗ ។

បន្ទាប់ពីពេលដែលលោកគ្រូអាននិមន្តផុតទៅ នាងថ្នក់ឡើងមកដល់ភ្លាមមាននាំទាំងស្រី ម្នាក់មកផង ។ ភ្ញៀវថ្មីនេះមានភ្នែកបាយម្ខាងស្រលៀងម្ខាង អុតស៊ីសុសមុខសក់ក្រញាញ់សន្ធឹង ស្លៀកចងក្បិន និង ពានាក្រមាមួយជាប់ក្អែលឡើងពន្លក់ដែលអ្នកផងមិនអាចថាពណ៌អ្វីបាន ឡើយ ។

លុះបានសួរដំណឹងសព្វគ្រប់ពីអ្នកឈឺរួចហើយ នាងថ្នក់និយាយទៀត ៖

-ថ្ងៃនេះខ្ញុំមិនបានឲ្យឡានទៅនិមន្តលោកភ្នំសំពៅទៀតទេ ព្រោះខ្ញុំនឹកពិភាល់ថាមានទាស់ ខុសនឹងខ្មោចបិសាចណាក៏មិនដឹង បានជាស្រោចទឹកម្តងហើយនៅមិនឃើញគ្រាន់សោះ ។ ហេតុ នេះបានជាខ្ញុំនាំម៉ែអេងដែលល្បីខាងចេះបូលឆុតឲ្យគាត់មកបូលលមើល ក្រែងលោជាធ្វើទៅ បានសមប្រកប ។

យាយនួនតប ៖

-គាត់ចិត្តថ្លៃថ្នូរ ជួយលើកកម្ពស់យ៉ាងនេះ ខ្ញុំអរគុណណាស់ ។ បើយ៉ាងនេះហើយអញ្ជើញ គាត់មើលទៅ ។

ម៉ែអេងលីដូច្នោះហើយក៏បង្គាប់ឲ្យយកប្រណាក ១ អង្ករមួយគ្រាប់ និងអំបោះមួយសរសៃ ។ គាត់ យកអំបោះចងទងប្រណាកមួយខាង លែឲ្យល្មមតែវត្ថុនោះនៅស្មើត្រង់ បើប្រសិនណាគេចាប់ អំបោះយូរឡើង ។ លុះលែបានស្រួលហើយទើបម៉ែអេងយកគ្រាប់អង្ករមកដាក់បន្ទំលើក្បាល ប្រណាកដែលកាន់បន្តោងលើខ្នងអ្នកឈឺ ។ ក្នុងគ្រានោះ គេមានអុជទៀនធូបបិទនឹងមាត់ពាន មួយ ។ ម៉ែអេងក៏និយាយឧទ្ទិសឡើងថាៈ ឱអ្នកមេបារូបណាមួយហើយដែលមានសេចក្តីក្តៅ ក្រហាយខឹងសំបា ហើយចូលមកធ្វើរូបអ្នកនេះ នាងនេះឲ្យឈឺនោះ សូមមេត្តាប្រាប់ឈ្មោះមក ដើម្បីឲ្យនាងបួនគេរៀបសែនព្រេនជូន ។ ថាហើយម៉ែអេងក៏អង្គុយនឹងថ្ពល់ ភ្នែកស្រលៀងខំ ស្រងៀវមើលប្រណាក ។ ទើបគាត់សួរ “ អ្នកតាដំបងដែកហា ? អ្នកតាក្បាលក្រហម ? ” ប្រណា នៅស្ងៀមឥតកំរើក ម៉ែអេងក៏ចេះតែរាប់ឈ្មោះអ្នកតា អ្នកដូច សួរយ៉ាងនេះតទៅទៀតទាល់តែ ដល់ឈ្មោះនាងកន្តោងខៀវ ប្រណាកនោះក៏តាំងកន្តោងមុជដើបៗ ទំលាក់គ្រាប់អង្ករទៅលើ ទ្រូងនាងវិធារី ។ តាមយោបល់អ្នកតែមិនជឿខ្មោចបិសាចនោះ គេថាម៉ែអេងនេះបន្តិកត្រាក់ សរសៃអំបោះបានជាប្រណាកចេះកំរើកយ៉ាងនេះឯង ដែលមកបៀតបៀនបុត្រីយាយនួន ។

បានស្គាល់ឈ្មោះបិសាចដែលធ្វើកលដូច្នោះហើយ ម៉ែអេងក៏បង្គាប់ឲ្យធ្វើព្រៃចម្រុះជ្រូក សែន ។ ហើយយកទៅចោលនៅទិសឦសាន ។ នៅពេលល្ងាចនោះ គេឃើញមនុស្សប្រមឹក បួន ប្រាំនាក់ កាន់ស្ពានស្បែកពស់ថ្លាន់ និងក្រពើ ចូលមកលេងភ្លេងញ័រៗ ហើយច្រៀងបន្ទូលផង លឺ រំពងដូចហ៊ឹងយំ នៅពេលភ្លេងដំបូង ។ ម៉ែអេងវិញគាត់ពាក់អាវបំពង់ព្រៃក្រហម អង្គុយសម្លឹង តោក ដងខ្លួនគាត់ញាក់ពព្រើតមួយសន្ទុះក្រោយមក គាត់ចាក់ស្រាលជីកមួយពែង ហើយធ្វើ សំឡេងស្តុកៗថា ចង់ស៊ីកន្ទួនបាក់ក ។ អ្នកដែលនៅជិតខាងទីនោះ ក៏ស្ទុះយកចេកមួយស្និតមកឲ្យ ។ តួមេមត់ពមចេកអស់ពីរ បី ហើយក៏ចាប់យកតោកក្រវីត្រវាត់ ហើយក្រោកវាចាក់ក្បាច់ ធ្វើដៃ ជើងជង្រឹងជង្រាងមួយសន្ទុះក៏អង្គុយស្ងៀម ឯភ្លេង និងចំរៀងក៏ឈប់នៅស្ងៀមដែរ ។

ចំណែកម៉ែដែរវិញ កាលបើគាត់ឃើញនាងតូចរបស់គាត់ឈឺចាប់ខ្លាំងយ៉ាងនេះហើយ គាត់ ក៏ភ័យស្លុតចិត្តស្ទើររកព្រលឹងគ្មាន ។ នៅល្ងាចដែលគេលេងមេមត់ដើម្បីសូមឲ្យបិសាចអភ័យ ទោសនោះ គាត់បានវាបំរុងធានាខ្លួននឹងមកសុំឲ្យបិសាចស្រណោះដល់នាងតូច ។ លុះដល់ ឃើញ តួមេមត់គេឈប់ស្ងៀមដូច្នោះហើយ គាត់ក៏លើកដៃសំពះហើយថា ៖

-ឱលោកម្ចាស់អើយ ខ្ញុំសូមទោសចុះ គ្នានៅក្មេងណាស់ ? កុំចាប់ទោសព័រធ្វើអី ឲ្យគ្នាបាន ជាស្រាកស្រាន្តទៅ ។

មេមត់ឆ្លើយតប ៖

ក្មេងនេះព្រហ្មណ៍ណាស់ ធ្វើឲ្យយើងខឹងណាស់ ! យើងខឹងណាស់ ! តែឥឡូវនេះ គេបានឲ្យ
យើងសប្បាយរួចហើយ មិនអីទេ យើងព្រមឲ្យជាបាន ...

ឯនាងវិធារីដែលទុក្ខអួលក្តៅនោះ កាលបើលឺភ្លេងអារក្សយ៉ាងនេះនាងរឹតតែក្តៅក្នុងចិត្ត
តែមិនចេញស្តី ព្រោះនាងដឹងខ្លួនថា រោគព្យាធិនេះកើតឡើងដោយទុក្ខព្រួយរបស់នាងប៉ុណ្ណោះ ។
ឱបើប្រសិនណាជាយាយនួនគាត់ភ្ញាក់ដឹងខ្លួន ហើយផ្តាច់នាងពីឈ្មោះ **វណ្ណ សិត** សំអប់ចេញ
ហើយលើកនាងដាក់ទុកឲ្យទៅ **មុនឆៀន** គូព្រេងវិញ ឱម៉ែហើយសមនាងមានកំលាំងទទួល
ឱសថ ទទួលម្ហូបអាហារដោយរីករាយ ហើយនិងបានស្បៀងជម្ងឺដោយរបាំសព្វខាន ។ តែនាង
នៅតែមិនហ៊ានចេញស្តីសោះដោយខ្លាចទាស់ចិត្តម្តាយ ។ ម៉្លោះហើយ ខ្លួននាងចេះតែស្រពោន
រញ្ជមទៅៗរាស់ថ្ងៃ ។

អ្នកដែលថែរក្សាជម្ងឺរឹតតែខំបំពេកថ្នាំអ្វីជា ថ្នាំអ្វីទេ ចិនក៏មាន យួនក៏មាន ខ្មែរក៏មាន
បារាំងក៏មាន ...អស់ពីភ្នែកជំរឺ ប្រមាត់ខ្លាញ់ អស់ពីបួសឈើ ដល់ថ្នាំធាបថ្នាំគុលិកា ថ្នាំចាក់ ថ្នាំដោត
សព្វគ្រប់អស់ហើយ ។

ពាក្យសន្យាលោកគ្រូអាន និងមេមត់ព្រមទាំងវិទ្យានុភាពនៃមន្តអាគមលោកភ្នំសំពៅក៏មិន
ឃើញជាបានផលប្រយោជន៍ឯណា ។ នាងវិធារីក៏នៅតែស្ងួតស្ងួត តែនាងនៅវិញ្ញាណចាំជានិច្ច ។
ឈ្លើយធ្វើម្តេចកម្មក្រាស់របស់ខ្លួន ... ។

រឿងផ្សារសីហនុ ១១

នឹងថ្លែងពីបុរស-ជឿន ដែលនៅរៀនឯវិទ្យាល័យក្នុងភ្នំពេញ ។ លុះចូលមកក្នុងខែចេត្រ សាលាគេបិទទ្វារ ដើម្បីឱ្យកូនសិស្ស និងគ្រូទាំងឡាយបានឈប់សំរាកក្នុងរដូវក្ដៅមួយខែ បុរស-ជឿន ក៏បានជិះរថភ្លើងមកបាត់ដំបងជាមួយពួកម៉ាក ។ ដល់ក្រុងនេះហើយ ក៏ឡើងជិះរ៉ឺម៉កដំរង់ទៅ កំពង់ព្រះស្លាម ព្រោះការឃើញទីតំបន់នេះនាំឱ្យទុក្ខទាំងប៉ុន្មានដែលក្រាបនៅក្នុងបេះដូងរៀងរាប មក កញ្ជ្រោងរោលដើមទ្រូង ហើយធ្វើឱ្យគិតទៅកូនស្បែកជាពន់ពេក ។ ឆ្លើយស្ដីផ្ដាច់ចិត្តកុំឱ្យគ្នា សៅហ្មងដោយសារខ្លួនឯងឱ្យគ្នាបានសុខសាន្តទៅចុះ ។

បុរស-ជឿន មិនបានពីរបីថ្ងៃជាមួយឪពុកម្តាយ ក៏មានដំណឹងច្រាបអាវ៉ាមថា បុត្រិយាយនួន ជិតនឹងរៀបការហើយ ថាខាងប្រុសគេបានជញ្ជូនទាំងប្រដាប់ប្រដាប់រុងរឿងទុកសំរាប់ធ្វើរោងជា ស្រេច ។ បុរស-ជឿន នឹកស្រណោះខ្លួនពេកទប់មិនបានក៏ចូលទៅក្នុងបន្ទប់ ហើយដេកទទួរជួយយំ ខ្សឹកខ្សួលតែម្នាក់ឯង ។

នៅពេលល្ងាចថ្ងៃនោះ តាសូដែលជាមនុស្សបំរើនៃចិក បុរស-ជឿន បានចូលមកសុំទៅរកត្រីង ព្រែរនាម ដំណើរនេះត្រូវដេកផ្លូវកន្លះខែទើបរិលវិញ ។ បុរស-ជឿនដែលមានប្រាថ្នាចង់ចូលទៅ ព្រៃសមសាន ព្រោះយល់ថាធម្មជាតិជាកំលាំង ជារត្តុព្រៃផ្សៃអាចញ៉ាំងសេចក្ដីរំលាយទុក្ខសោកឱ្យ បានជានិច្ច ក៏ចូលមកសុំឪពុកម្តាយទៅជាមួយតាសូផង ។

គ្រានោះចិក បុរស-ជឿន ដែលមើលឆ្កុះក្នុងចិត្តកូនក៏ព្រមបើកឱ្យទៅភ្លាម ចំណែកនាង សោភ័ណជាប្អូនវិញ ដែលមានបារម្ភផ្សេងៗតាមធម្មតាស្រ្តីនោះក៏និយាយអង្វររបងកុំឱ្យទៅរនាម ធ្វើអ្វី ព្រោះខ្លាចមានឈឺថ្កាត់ក៏មិនគាប់ មានសត្វសាហាវបៀតបៀនក៏មិនគាប់ ។ បុរស-ជឿន លឺ ហើយ ក៏តបទៅវិញ ៖

-ប្អូនឯងកុំព្រួយឱ្យសោះ ព្រោះនៅក្នុងរនាមគ្មានខ្លា គ្មានរមាសទេ មានតែដំរីប៉ុយណ្ណោះ ។ ឯដំរីនេះ បងមិនខ្លាចទេ បងចេះឡើងដើមឈើស្ទាត់ហើយ ។

យប់នោះ វេលាមាន់រងាវមួយដង តាសូគាត់រៀបចំរទេះ ឯនាងសោភ័ណ នាងដណ្ដាំបាយ ដុតត្រីងៀត និងរៀបអង្ករត្រីសាច់ទុកឱ្យអ្នកដំណើរ ។ បុរស-ជឿន ភ្ញាក់បើកទ្វារចេញមកក្រៅ ហើយសំឡឹងមើលទៅលើមេឃឃើញផ្កាយប្រះថែមទាំងមានខ្យល់រហ័កៗ ធ្វើឱ្យអ្នកដែល គ្រៀមគ្រំមានកំលាំងព្រើត ។ បន្តិចក្រោយមកគេក៏លឺមាត់តាសូស្រែកហ៊ុយៗ បង្ខំដេញគោឱ្យដើរ លឿនទៅមុខ ហើយលឺសូររទេះយំញ័រៗ ក្នុងផ្ទៃស្ងាត់នៃរាត្រី ។

កាលបើផុតភូមិ ចូលដល់វាលស្រែកាលណា រទេះតាសូ និង បុរស-ជឿន ក៏ទៅជួបនឹងរទេះ អ្នកស្រែកឯទៀត ចំនួនម្ភៃប្លាយ ។

នៅរដូវប្រាំងដែលជាពេលទំនេរពីការច្រូតកាត់ អ្នកស្រុកភូមិកំពង់ព្រះ តែងនាំគ្នាទៅរកស៊ី ក្នុងរនាម ខ្លះទៅរកកាប់ដើមរាំងដឹកយកមកទុកជាឧស ខ្លះស្វែងរកទឹក ឃ្មុំ និងក្រមួន ខ្លះទៀតរក ត្រីតាមបឹងប្តូ ។

ពួកអ្នក “ ដើររនាម ” តែងនាំគ្នាចេញទៅពីយប់ព្រោះចង់ជៀសមិនឲ្យសត្វពាហនៈ ទាំងឡាយត្រូវកំដៅថ្ងៃសោះឡើយ ។ អ្នកស្រុកទាំងនោះមានចិត្តស្រណោះអាណិតគោ ក្របីគេ ជាទីបំផុត មិនចង់ឲ្យវាឆ្លើយហត់ដោយឥតផលទេ ។

ហ៊ុយ ! ហ៊ុយ ! តាសូគាត់ដេញគោឲ្យដើរលឿន ។ រទេះបុរសនេះបរទៅមុខគេបង្អស់ ព្រោះអ្នកដំណើរទាំងឡាយយល់ថា គាត់ចាស់ជាងគេនេះម្យ៉ាង ហើយម្យ៉ាងទៀត ព្រោះគេនឹក អាណិត ប៉ិន-ធៀន មិនចង់ឲ្យកំលោះនេះមានរំខាននឹងផ្ទុលីហុយទៅលើសោះឡើយ ។ អ្នកស្រុក ទាំងនោះរាប់អានស្រឡាញ់ ប៉ិន-ធៀន ណាស់ ដោយគេយល់ថា ជាក្មេងចេះដឹងផង គ្រួសារប៉ិន- ធៀន សុទ្ធតែជាមនុស្សមានធម៌សប្បុរសទាំងអស់ផង មិនដែលរកស៊ីអារកដូចគេដទៃទៀតទេ ។

រវាងមួយម៉ោងក្រោយដែលចេញពីភូមិផុតមក ក្បួនរទេះក៏បរឆ្លងអូរតាត្រៃដែលរឹងខ្លះទឹកអស់ នៅតែដីបែកក្រហែង ។ លុះផុតព្រៃដងអូរនេះចូលទៅក្នុងវាលដក់ពាយហើយ ប៉ិន-ធៀន ដែល អង្គុយសញ្ជឹងសញ្ជប់មិនចេញស្តីថាអ្វី ក៏ងើបមុខមើលទៅទិសខាងកើត ហើយភ្ញាក់ខ្លួនព្រើត... នៅ ឆ្ងាយចំពីមុខមានភ្លើងប្រទីបនេះព្រោងព្រាត ។ ភ្លើងនោះរៀបរយល្អមើលណាស់ ខ្លះតំរៀបជាជួរ ៗ រីងៗ ដូចអគ្គិសនីដែលបំភ្លឺផ្ទាល់ទាំងពួងនៃទីក្រុង ខ្លះទៀតទំនេរទាប ខ្ពស់មានលក្ខណៈ ដូចជា ចង្កៀងដែលបំភ្លឺគេហដ្ឋាន ឬទីលំនៅនានាក្នុងក្រុងនោះ ។ ពន្លឺដែលនៅរាយបណ្តោយប្រមាណ ពីរគីឡូនេះ មានលំអយ៉ាងត្រកាលដោយមានយប់ខ្មៅងងឹតរុំស្រោបជុំវិញ ហើយស្ទុយបញ្ចេញ ឡើង ។ ប៉ិន-ធៀន ដែលមិនធ្លាប់ចូលរនាមនឹងគេ ក៏នឹកក្នុងចិត្តថាប្រហែលជាទីក្រុងណាមួយ ប្រតិស្ឋកើយឡើងដោយទេពនិម្មិតក៏មិនដឹង ។ ឱកន្លែងនេះ ទីនេះសមជាប្រាសាទសំរាប់ទទួលស្រ្តី ណា នារីណាដែលមានរូបល្អឯក ដែលមានសាច់ទន់ភ្លន់ ហើយដែលមានមុខញញឹមស្រស់ ប្រិមប្រិយ ! ឱកន្លែងត្រង់នោះមួយទៀតសមជាគេហដ្ឋានរបស់សេដ្ឋីណាមួយហើយ ព្រោះផ្ទះ នោះមានអុជភ្លើងដេរដាសជុំវិញ ។ ឱអូនរិធារីអើយ បើប្រសិនជាយើងបានជួបបុរសរូបវាសនាគ្នា ម្ល៉េះសមយើងនឹងជ្រើសរើសមកសំចតនៅក្នុងទីក្រុងនេះ ប្រកបដោយសុខក្សេមក្សាន្ត ។ ឥឡូវ នេះ មិនប៉ុន្មានថ្ងៃទៀតទេ មុខជានាងទៅនៅជាមួយចៅណែសិតហើយ ! ម្ល៉េះសមអូនរងទុក្ខ វេទនាព្រោះបងស្គាល់ចិត្តអូនជាក់ ថានាងមិនដាច់អាល័យពីបងឡើយ ។ ខ្ញុំសូមប្តឹងស្តង់អស់ អារក្សទេវតាដែលថិតនៅឋាននេះឲ្យជួយតម្រង់ចិត្តអូនរិធារីឲ្យនាងភ្លេចខ្ញុំចេញចុះដើម្បីឲ្យនាង និត្យនៅជាមួយប្តីនាងជាសុខុម ។ នាងមានចិត្តស្លូតត្រង់ដឹងខុសត្រូវណាស់គួរតែរស់នៅនិងព្រួយ បារម្ភ ដើម្បីជាគ្រូយជាផ្កាសំរាប់លំអមមនុស្សជាតិ ។

ប៉ុន-ជឿន កំពុងតែរើរវាយក្នុងសន្តានចិត្តដូច្នេះស្រាប់តែឃើញព្រៃក្រហម រឿង នៅចំពីខាងកើត ។ ខណៈនោះកងរទេះបានបរផុតវាលហើយចូលក្នុងព្រៃតាមទើបប៉ុន-ជឿនអាចកាត់ប្រស្នាដៃរឿងទីក្រុងដែលភ្លឺសន្លោកក្នុងភាពងាយស្រួល ។ នៅពេលថ្ងៃដែលកំពុងក្តៅអស្ចារ្យ ភ្លើងដែលបណ្តាលឡើងពីអ្នកប្រហែលចោលកន្ទុយបារី ឬអង្កត់ឧសទៅលើស្មៅស្អាត ឬមួយបណ្តាលឡើងដោយស្នាដៃអ្នកដុតស្មៅ រកអណ្តើកក៏ឈ្ងុលនេះរាលដល់រល្វីទាំងពួងដែលដុះពីដីមេឈើធំៗ ។ លុះភ្លើងស្មៅនោះស្ងប់នោះស្ងប់រំងាប់ទៅ ក៏មានភ្លើងកាត់ខ្លះនៅចុង ខ្លះនៅប្រគាប ខ្លះនៅគល់នៃរុក្ខជាតិ ។ នៅពេលយប់ត្រូវមានខ្យល់បក់បន្តិចៗផង ភ្លើងនោះក៏នេះមានអណ្តាតឡើង ។ បើគេមើលពីចម្ងាយទៅ ឃើញហាក់ដូចជាពន្លឺចង្អៀងទីក្រុងសុទ្ធរិស័យ ព្រោះប្រវែងមុខភ្លើងធំទូលាយណាស់ ហេតុដែលនាំឲ្យព្រឹក្សាទាំងឡាយជាចំណីភ្លើងយ៉ាងងាយទាំងម៉្លេះ គឺមកតែពីស្ថាននេះមានច្រើន តែដើមទាំង និងត្រូវដែលអ្នកផងតែងដឹងថាជាឈើឧសយ៉ាងប្រសើរ ។

ប៉ុន-ជឿន គន់មើលព្រឹក្សាដែលមានភ្លើងនេះរុងរឿងដល់បណ្តាលហើយយកមកជៀបប្រដូចនឹងខ្លួនដែលមានភ្លើងទុក្ខនេះរាលដាលពេញទាំងទ្រូង ។ ឱ ! ឈើអើយមានខ្លះភ្លើងនេះផ្តាច់ត្រឹមគល់ ខ្លះត្រឹមពាក់កណ្តាលដើម ខ្លះទៀតគ្រាន់តែនេះរាលដាលចុងៗ ។ នៅលើពសុធានៃតំបន់នោះ គេឃើញតែដង្កត់ខ្មៅ ឃើញតែរង្វើកក្រហមរន្ទាល ឃើញតែផេះសផ្កោង ! ឯជីវិតនានាដូចជាចាកចោលទឹកនៃនេះអស់ ។ គ្មានសត្វហើរ គ្មានសត្វយំ ស្ងាត់ស្ងួត ជ្រងំ ! យូរៗម្តងគេលឺសូរមែកឈើដែលភ្លើងកាត់ផ្តាច់នោះធ្លាក់មកដី លឺប្រាវ ។

នៅពេលថ្ងៃជិតត្រង់ កងរទេះនេះបានបរដល់តំបន់មួយ ហៅដង្កោតាងិល ដែលជាទីខ្ពស់១ ទឹករដូវវស្សាមិនដែលលិចទេ ។ បានជាអ្នកផងហៅថាទួលដង្កោតាងិលដូច្នេះ ព្រោះទួលនោះមានដើមដង្កោមួយធំខ្មៅដូចផ្សង តែកំបុតឥតចុងដោយរន្ទះបាញ់ផ្តាច់ជាយូរអង្វែងមកហើយ ។ រុក្ខជាតិនេះមានស្លឹកនៅគ្រប់ប្រគាបប៉ុណ្ណោះ ។ នៅភ្ជាប់នឹងដើមដង្កោនេះ មានដើមអម្ពិលមួយធំណាស់ដែរ ដែលបែកមែកសាខាហាក់ដូចជា គ្របបាំងកុំឲ្យកូនខ្ទមមានបដិមាមួយធ្វើពីថ្មខ្មៅប្រផេះ ។ រូបនោះមានបបូរមាត់ធ្លាក់សំយេះ ហើយមានវិទ្យានុភាពខ្លាំងពូកែណាស់ ។ អ្នកដំណើររទេះ កាលបើបានដល់ទួលនេះហើយ តោង ឱឃ្មាតកាច់មែកឈើ ច្រូចស្រា សែនបាយទឹក ចំណីចំណុក ដើម្បីសូមលាភ សូមជ័យពីលោកតា អ្នកតា ។ រួចហើយ ទើបនាំគ្នាយកគោឲ្យជីកទឹកបឹងមួយដែលនៅប្របទីនោះ ហើយដែលមានទឹកថ្លាឈ្ងោង ជីកទៅត្រជាក់ដល់ថ្លើម ។ ក្នុងពោះបឹងនោះស្មៅវារីជាតិ ដូចជាស្មៅ និងព្រលិត ទាញចក្ខុវិញ្ញាណដោយលំអ ផ្កាវិកត្តិរន្ទាល ឬសក្បុស ។ ភ្នែកជនដែលត្រេកត្រអាលនឹងទេសភាពទន់ត្រជាក់នេះ មិនងាយនឹងដកចេញពីទីនោះបានទេ ព្រោះមានហ្វូងក្រសារ រន្ទាល មាន់ទឹក ដែលរកស៊ីដោយសន្តិភាពពេញទាំងបឹង បន្ថែមលំអ បន្ថែមមនោរម្យត្រួតទៅលើឋាននេះទៀត ។ សារាយនេះញញឹមស្រស់ក្រោមរស្មីត្រចះនៃព្រះអាទិត្យ

និងក្រោមផ្ទៃមេឃខៀវដែលឆ្លុះគំនូរទៅក្នុងទឹកថ្លាយង់ ។ អង្គុយក្រោមដើមឈើមួយ ប៉ុន-ជឿន ក៏
គយគន់រំពៃមើលពពួកបក្សីដែលដើរលបៗ ចាំឆ្កែមច្ចុជាតិ ... ។

ពួកអ្នកដំណើរ កាលបើបានមុជទឹកជំរះខ្លួនរួចហើយ ក៏នាំគ្នាដក់អាស្រ័យបាយដែលអ្នក
ផ្ទះបានរៀបបំរុងមកឲ្យហើយ និយាយចំអន់គ្នាសើចខ្សៀវខ្សាវ ។ ប៉ុន-ជឿនមុខនៅតែស្រពោនខំ
ត្រដរលេបបាយបានពីរ បីម៉ាត់ប៉ុណ្ណោះ ។ រួចហើយ ក៏យកក្រមាមួយទៅក្រាលលើស្មៅដេកលេង
ក្រោមដើមឈើ មើលសត្វ មើលមេឃ មើលដងព្រឹក្សាព្រៃ ហើយសញ្ជឹងសញ្ជប់តែម្នាក់ឯង ។

នៅវេលាសួរិយាបន្ទាបគង់មាត់ព្រៃ ពួកទេវអ្នកស្រុកនៃភូមិកំពង់ព្រះបានដល់ទៅកន្លែងមួយ
ហៅវាលស្រីស្រណោះ ។ វាលស្រីស្រណោះ ! ឈ្មោះតំបន់នេះចំជាសម ចំជាត្រូវព្រោះជាទី
កន្លែងមួយវាលស្មើ ហើយមានស្មៅចិញ្ចៀន និងស្លាបទាដុះជិតប្រកិតគ្នា ដូចជាកំរាលមួយដែល
មានពណ៌បៃតងស្រស់ ហើយមានព្រៃដងអូរព័ទ្ធជុំវិញដូចជាកំពែង ។ ពេលល្ងាចវេលាថ្ងៃលិច
ហ្វូងបក្សីហើរមិនដេរដាសមកចាប់ទ្រនំតាមដើមឈើដងព្រឹក្សាព្រៃ ។

វាលស្រីស្រណោះ ! ធម្មជាតិនៅក្នុងទីនោះ មានសភាពដូចជាទឹកមុខនារីមួយដែលមានរូប
ល្អ ហើយដែលស្អាតស្អប់ក្រៀមក្រំដោយមានព្រួយក្នុងចិត្ត ។

វាលស្រីស្រណោះ ! ប៉ុន-ជឿនលឺតែឈ្មោះវាលនេះឡើង ក៏កើតរំជួលញាប់ញ័រអស់អង្គ
កាយ ។ ឱ ! វិធារីត្រួយជីវិតបងស្គាល់ចិត្តនាងជាក់ណាស់ មុខតែនាងមិនភ្លេចសេចក្តីស្នេហាដើម
ទេ ។ ឱ ! ម៉្លេះសមនាងខំទ្រាំទ្រស្វាមីនាងដែលគ្មានប្រតិព័ទ្ធដល់ប៉ុនសរសៃសក់ឡើយ ។

កាលបើបានដល់វាលស្រីស្រណោះហើយ ពួកអ្នកទេវក៏រហ័សដែររហ័សជើងខ្លះទៅរកឈើព្រៃ
មកធ្វើជាឧសទុកដុតឲ្យសន្លោសន្លោក្នុងពេលយប់ ដើម្បីកុំឲ្យហ្វូងជីវិតព្រៃមកបៀតបៀន ខ្លះក៏ស្លដ
ណាំ ខ្លះទៀតក៏កាន់ខ្សែកាន់ពូថៅទៅឆ្កាព្រៃ យកទឹកកន្លែងដេកបណ្តោះអាសន្នទំរាំធ្វើជំរកបាន ។
ជនទាំងនេះធ្វើការបណ្តើរនិយាយគ្នាសើចលាន់រំពងបណ្តើរ ។

នៅក្នុងចំណោមមនុស្សទាំងនេះ មានជនម្នាក់អាយុហាសិបឆ្នាំប្លាយមាឌក្រអាញ ដងខ្លួនធំ
ដំបង សក់កាត់ខ្លីសម្បុរបាយមូសខ្លា ។ បុរសនេះឈ្មោះប្រាក់ ជាអ្នកខ្លាំងពូកែចេះមន្តអាគមធ្វើគ្រូ
ហ្មបាន ។ គាត់ស្គាល់ផ្លូវរនាមខ្មែរគ្មានសល់ ។ ពួកក្រុមដែលដើរព្រៃជាមួយគាត់មិនដែលស្គាល់
ថាដូចម្តេចហៅថាវង់ផ្លូវសោះឡើយ ។ តាប្រាក់មានសតិប្រាជ្ញាវាងវៃចេះចាំរឿងរ៉ាវសាស្ត្រា
ដែលមានក្នុងវត្ថុកំពង់ព្រះទាំងប៉ុន្មានយ៉ាងស្អាត ។ ហេតុនេះហើយបានជាពួកដើរព្រៃតែងតាំង
គាត់ជាដង្ហោ គឺជានាយក ។ បើគាត់និយាយបង្គាប់ថាដូចម្តេច គេតោងស្តាប់គាត់ ហើយធ្វើតាម
គាត់ជានិច្ច ។

នៅយប់នៃថ្ងៃដែលទៅដល់ វាលស្រីស្រណោះនោះពួកអ្នកដើរព្រៃបានស្រុះស្រួលគ្នា អង្គុយជុំវិញភ្នំកំពុងនៅជុំវិញតាប្រាក់ ហើយឲ្យគាត់និយាយរឿងសាស្ត្រាកំសាន្តលេង ។ តា ប្រាក់ក៏ចាប់ផ្តើមរឿង ព្រះជិនវង្សឲ្យពួកគាត់ស្តាប់ ... ។

យប់នោះ នៅពេលដែលអ្នកដំណើរទាំងឡាយដេកលង់លក់ ស្រមុកគត្រឹកគត្រង់រៀងខ្លួន ខ្ញុំហ៊ានអះអាងថា មុខជាមានអ្នកខ្លះយល់ស្តីឃើញរូបនាងបទុមសុរិយា ដែលកើតពីក្នុងផ្កា ឬ នាងសុវណ្ណរេខា និងអញ្ជើនពីចិត្តដែលជាបុត្រិយក្ខ ហើយប្រហែលជាអ្នកទាំងនោះដែលខ្លួនដេក នៅផ្ទាល់ពសុធានីកត្តចស្នេហា មើលស្រវាក់ស្រ្តីល្អឯកទាំងនោះពុំខាន ។

“ ជន្លេនស្រឡាញ់ផ្កាយ ! ”

ឱព្រះនាងក្សត្រីទាំងឡាយដែលប្រតិស្ឋកើតឡើងដោយប្រាជ្ញាចិត្តករីដែលមានរូបសោម លោមេពណ៌ល្អឥតផ្ទឹមបានដែលមាននាមក្រអូបឈ្មួយដូចបុព្វជាតិ ក្មេងទំទើបថ្មី គេបោះបង់ ចោលអស់ហើយ ! ប៉ុន្តែក្លិនពិដោរព្រះនាងនៅតែអណ្តែតចេញពីសាស្ត្រាស្លឹកវិគមក ប្រលោម ចោមបំពេជរជាបន្តបន្ទាប់លើអ្នកស្រែដែលធ្វើការនឿយហត់ ។

ពួកអ្នកដើរព្រៃ កាលបើបានសង់ជំរុំរួចស្រេចហើយ ក៏ចាត់បំបែកគ្នាជាបីកង ។ មួយកង អ្នកដើររកឃ្លុយកកូនក្រមុន និងទឹក ។ មួយពួកទៀតជាអ្នកស្វែងរកសាទត្រីតាមបឹងតាមត្រពាំង ។ ឯផ្នែកទីបីជាពួកអ្នកនៅចាំជំរុំ ថែទាំសត្វពាហនៈ និងយកត្រីដែលចាប់បានមកធ្វើជាប្រហុក ជា ងៀត ជាឆ្អែត ។

ចំណែកប៉ុន-ជឿនវិញ ដែលមកតាមគេប្រុងតែនឹងរំហើយចិត្តនោះ មិនមានចូលជាពួកកង ណាឲ្យប្រាកដទេ ។ ជួនណា ប៉ុន-ជឿន លឺអង្រ្កតលិសមទៅតាមពួកនេសាទ ។ បើប្រសិនជាគេ ប្រទះបឹងណាធំពេក ឬ ដែលមានទឹកនៅច្រើននៅឡើយគេក៏ប្រើអង្រ្កត ប្រើសមទៅលុកលុយ ចាប់ត្រី ។ តែបើប្រសិនជាបឹងមានទឹករឹងនៅតិចល្មមវិញ គេកកាយដីលើកភ្លឺបែងបំបែកបឹងជាពីរ ។ បន្ទាប់មកគេយកស្មាធ្វើអំពិលើ ឬធ្វើអំពិលើប្រេងកាតបាចបញ្ជូនទឹកពីភាគម្ខាង ទាល់តែខ្លះ ទើបគេចាប់ត្រីដាក់ត្រកតែម្តង ។ រួចហើយទើបគេបាចទឹកពីម្ខាងដែលមានទឹកបញ្ចូលមកម្ខាងវិ ញ ។

នៅវេលាដែលគេចាប់ត្រី គេនិយាយសើចហាក់ព្រៀវ ខ្លះច្រៀងប្របកែ ខ្លះហូច ខ្លះទះ ដៃទ្រហឹងអីងកង ។ នៅក្រោមម្លប់ឈើមួយដុះនៅប្រមាត់បឹង មានខ្លះទៅរកឧសមកបង្កាត់ភ្លើ ង ហើយតាំងរើសយកត្រីរស់ណាធំៗធាត់ៗ បិទដីឥដ្ឋហើយកប់ទៅក្នុងឯងក៏ យកត្រីអណ្តែងខ្នាត ធំៗទៅត្បុតនិងមែកឈើ ហើយអាំង ចោលក្លិនឈ្ងុយនាំឲ្យស្រាវទឹកមាត់គ្រប់ៗគ្នា ។ ឯទឹកជ្រលក់ សោតក៏គេយកមកលាយចំរុះជាមួយគ្នាក្នុងចានមួយ ដោយថែមអម្ពិលពីរបីគ្រាប់ និងទឹកជាពីរ បី ច្រូចប៉ុណ្ណោះ ។ គេឥតប្រើជីវ ប្រើខ្លឹមអ្វីសោះឡើយ ។ តែម្ហូបនេះមានឱជារសឆ្ងាញ់ណាស់

ដោយមកពីធ្វើការនឿយហត់ ប៉ុន-ជឿន ដែលខ្លះខ្លាំងក្នុងការនេសាទនោះ ក៏តែងអាស្រ័យបាន ឆ្ងាញ់រាល់ពេលហើយមិនប៉ុន្មានថ្ងៃក៏មានទឹកមុខស្រស់បស់សម្បុរឡើងក្រហមក្រម៉ៅ ។

មានថ្ងៃមួយ ប៉ុន-ជឿន បានដើរចូលព្រៃធំជាមួយពួកអ្នក ។ ឱកាសនេះធ្វើឲ្យប៉ុន-ជឿន សង្កេតឃើញថា ពួកអ្នកដើរព្រៃដើរលឿន ហើយធន់មិនងាយអស់កំលាំងយ៉ាងអស្ចារ្យ ។ មួយ ទៀតព្រៃសោតសឹងមានសភាពដូចៗគ្នា មិនគួរគេចំណាំបានមិនឲ្យរង្វេងសោះឡើយ ។ បើកាល ណាគេប្រទះហ្នូងឃ្មុយក្តៅគេចាំមើលវា បើសិនជាវាត្រឹមត្រូវហើយឃ្មុំហើរទាបៗ ត្រង់ទៅទីណា មួយ គេនឹងយល់ថាឃ្មុំនោះមានសំបុកនៅឆ្ងាយមិនងាយនឹងតាមទៅរកទេ ។

តែបើប្រសិនបើវាឃ្មុំហើរ វាហើរឡើងទៅលើត្រដែតវិញ គេត្រូវដើរទៅតាមវា មិន យូរប៉ុន្មានក៏គង់ប្រទះនឹងសម្បុរវាពុំខាន ។ កិរិយាចម្លែកនៃឃ្មុំនេះ តាប្រាក់គាត់បានពន្យល់ ប៉ុន- ជឿន ថាសត្វនេះចង់បញ្ឆោតមនុស្សយើង ។ វាហើរខ្ពស់ដើម្បីឲ្យគេជឿថាសំបុកវានៅឆ្ងាយ វា ហើរទាបៗឲ្យគេជឿថាវានៅជិត ។ មនុស្សកំណាចបានអារកាត់ប្រស្នានេះបានយូរមកហើយ តែ សត្វទាំងនោះនៅតែមិនទាន់ភ្ញាក់ខ្លួននៅឡើយ ។

នៅពេលដែលគេប្រទះនឹងសំបុកឃ្មុំនីមួយៗ គេប្រមូលមែកឈើងាប់ស្លឹកឈើស្អាតចង ផ្តោបធ្វើជាគប់ ហើយដុតបង្ហូរឲ្យមេឃ្មុំផ្អែលហើយរត់ចោលអស់ ទើបគេឡើងដើមឈើទៅដ ណ្តើមយកកូន យកទឹក យកក្រមួនវាមក ។

មានថ្ងៃមួយ ពួកអ្នកដើរព្រៃកំពុងតែដើរដើររកមើលសំបុកឃ្មុំតាមមែកត្រូវដែលដុះស្រឡូ នយ៉ាងខ្ពស់ៗ ស្រាប់តែលឺសូរបាក់មែកឈើប្រាស់ៗ ហើយលឺសំរែកកកិតៗផង ។ តាប្រាក់ដែលបាន ដើរមកជាប់ជាមួយនោះ ក៏ស្រែកថា : “ កនយើងឡើងឈើជីវីដេញហើយ ! ” ។ អ្នកផងឱ្យឆ្ងាត់ ប្រវាឡើងទៅបំពួនខ្លួនឯលើចុងរុក្ខជាតិអស់ទៅ ។ សល់តែ ប៉ុន-ជឿន ដែលកំពុងរល់កេះបាយ ក្តាំងជ្រលក់ទឹកឃ្មុំអាស្រ័យ ។ អ្នកដែលឡើងចុងឈើនាំគ្នាងាកមើលទៅរកជីវីស្តមួយធំស្តើង ចេញពីដុបព្រៃ ហើយបោលតំរង់ស្តង់ទៅចំប៉ុន-ជឿន ។ បុរសនេះភ័យស្លុតពេកក៏រត់យកទាំងឆ្នាំង បាយ ទាំងបានដាក់ទឹកឃ្មុំទៅជាមួយផង ។ ជីវីរត់ជិតទាន់ហើយ ! ១០ម៉ែត្រទៀត ! ... ៧ម៉ែត្រទៀត ... ៥ម៉ែត្រទៀត ! ... អ្នកនៅចុងឈើទាំងប៉ុន្មានភ័យញ័ររន្ធត់អស់ព្រលឹង មិនដឹងគិតធ្វើដូចម្តេចមក ជួយអ្នកមានអាសន្នបាន ។ នៅតែ៥ម៉ែត្រទៀត ! ជីវីដេញប្រកិតៗរកតែប៉ុន-ជឿន យកឱកាស ឡើងដើមឈើណាមួយក៏មិនបាន ! មួយសន្ទុះក្រោយមក ដែលយូរហាក់ដូចមួយសតវត្ស គេលឺ មាត់តាប្រាក់ស្រែកថា : ចោលឆ្នាំង ចោលបានទៅ ! ប៉ុន-ជឿន ភ្ញាក់ខ្លួន ហើយក៏ត្រវែងរត់ទាំងពីរ នេះភ្លាម ។ ឯជីវីក៏ស្ទុះទៅព្យាយាមបុកបែនបាននិងឆ្នាំង នាំឲ្យប៉ុន-ជឿន មានពេលរត់ដោះខ្លួន ទៅឡើងដើមទាំងមួយទាន់ ។

មានយប់មួយ នៅពេលរំលងអធ្រាត្រអ្នកដើរព្រែកកំពុងដេកលក់ស្រមុកយ៉ាងក្សេមក្សាន្ត ស្រាប់តែសួរកាំភ្លើងបាញ់បីដងព្រមទាំងមាត់មនុស្សចំនួនប្រហែលម្ភៃនាក់ស្រែកឆាកហើយកេ ជ័យ ។ យប់នោះឯងព្រះចន្ទ្រវរ្ម័ន្ត្រស្រឡះ ។ តាប្រាក់ភ្ញាក់ឡើងដឹងថាមានចោរឃ្លួន ក៏ប្រមូលពួក កងគាត់កាន់ខ្នែរ កាន់ដាវ កាន់ពូថៅ ហើយរត់ចូលព្រៃអស់ ។ គាត់ប្រាមប្រាប់គ្នាគាត់ថា យើងមិន ត្រូវតស៊ូនឹងពួកចោរក្នុងទីវាលនេះទេ ព្រោះពួកវាមាន “ គ្រឿងប្រយោល ” ត្រូវតែបណ្តោយឲ្យ វាយករបស់ទ្រព្យសិនចុះ ។

បន្តិចក្រោយមកពួកចោរដ៏មានគ្នាប្រាំពីរនាក់ កាន់កាំភ្លើងដែលមានមាត់ត្រៃចាំងភ្លែតៗ ដោយពន្លឺព្រះចន្ទ្រ ដើរចូលស្រមក ។ កាលបើមកដល់ជំរំហើយ ពួកមនុស្សឧត្តាតខ្លះ ស្ទុះទៅ ស្រាយយកគោ ខ្លះក្រសាវយកត្រីងៀត ត្រឡើង ក្រមួននាំគ្នាវេចស្លាយអីអី ។

លុះពួកខ្មាំងចេញផុតទៅ តាប្រាក់ផុសខ្លួនពីក្នុងដុបយកត្រចៀកផ្ទៀងស្តាប់សួរជើងគោ និង ជើងចោរហានេយ្យដែលអន់ថយបន្តិចម្តងៗក្នុងរាត្រី ។

តាប្រាក់និយាយប្រាប់គ្នាគាត់៖

-ពួកអានេះ ដើរធ្លាក់ទៅលើរនាមស្ទឹងចាស់ហើយ មិនអីទេគ្នាយើង យើងនឹងនាំគ្នាទៅចាំ ស្ទាក់ផ្លូវវានៅច្រកព្រៃឯមុខគុះ ។

ថាហើយគាត់នាំគ្នាដើរតាមផ្លូវកាត់តូច ជំរង់ទៅព្រៃដងអូរមួយ ។ លុះដល់កន្លែងដែលផ្លូវ ជើងទៅប្រសព្វ និងផ្លូវរទេះទៅរនាមស្ទឹងចាស់ហើយ តាប្រាក់ក៏បំបែកគ្នាគាត់ជាពីរកង មួយកង ឲ្យប្រុងចូលលុកដណ្តើមយកគោ មួយកងទៀតសំរាប់ចូលវាយដណ្តើមយកសំពាយ ។

ព្រៃដងអូរយប់ស្ងាត់ ។ លិចឆ្និតដែកយំច្រែតៗលឺមាត់ទីទុយដែលរកចាប់ក្តាមស្រែកម្តងៗ ។ ពួក តាប្រាក់បំពួនខ្លួនក្នុងដុបកូនឈើស្ងាត់ឈឹងសូន្យ ។ ព្រះពាយត្រជាក់រំភើយភ្លឺផ្កាព្រំ និងផ្កា ស្រឡិតក្រអូបឈ្នួល ។ ឯព្រះចន្ទ្រពេញរង់បូណ៌មីហោះចិញ្ចែងហាក់ដូចជារត់លេងពួនជាមួយដុំ ពពក ។

ពួកតាប្រាក់ចាំឃ្លាំង ... ចាំប្រុង ... តាប្រាក់ច្រឡំផ្លូវទេដឹង ? ពួកចោរដើរផ្លូវផ្សេង ឬយ៉ាង ម៉េច ?

ទេ តាប្រាក់មិនច្រឡំទេ ព្រោះឥឡូវគេចាប់លឺសូរជើងគោដើរដែលរិតតែខ្លាំងឡើងៗគេលឺ មាត់មេចោរសើចហើកព្រៀវសប្បាយដោយយល់ឃើញថាពួកអ្នកដើររនាមនោះ សុទ្ធតែជា មនុស្សកំសាកញី លឺសួរកាំភ្លើងមិនទាន់បានអីផង ក៏នាំគ្នារត់ចូលព្រៃអស់ ។ មេចោរសើចសំរួល ហាស់ៗ !

សើចសប្បាយ ហស់ ! ហស់ ! ... ស្រាប់តែមានសំដែងកម្មវិធីឡើងកន្លែងយើងបានការហើយ !
ហើយពួកតាប្រាក់ក៏ស្ទុះស្រោកកកចូលដេញតាមកាប់ចាក់ពួលសត្រូវ ។ គ្រឿងសាស្ត្រាវុធ បង្វេច
បង្វែររត់យកត្រែព្រះអាយុរៀងខ្លួន ។

មួយសន្ទុះក្រោយមក ពួកចោររត់ខ្ចាត់ខ្ចាយបាត់អស់ ហើយគេលឺសូរមាត់តាប្រាក់មានជ័យ
សើចហើកព្រឿវិវិញ ។

ជ័យជំនះរបស់តាប្រាក់ បានមានឡើងដោយពេញលក្ខណៈ ។ របស់ទ្រព្យ និងសត្វពាហនៈ
ដែលចោរប្លន់យកបានប៉ុន្មាន ក៏ដណ្តើមយកបានវិញឥតខ្ចះមួយ ថែមទាំងបានរបស់តាងផ្សេងៗ
ដូចជាកាំភ្លើង កាំបិត ពួចៅ ពិល ទៃគ្រូ យ័ន ។ ឯមេចោរ និងកូនចោរម្នាក់ដែលក្លាហានតស៊ូមិនរត់
ក៏ដួលដេកស្លាប់ចង្រ្កាងនៅលើផ្លូវរទេះមានរបួសត្រង់ថ្ងាស និងក្បាលជាទម្ងន់ ។

តាប្រាក់គាត់ឲ្យពួកគាត់ខ្លះនោយាមសាកសពកុំឲ្យសត្វបៀតបៀន ឲ្យពីរនាក់នាំព័ត៌មានទៅ
ប្តឹងមេឃុំ ហើយនិងពួកខ្លះទៀតដេញគោ និងរែករបស់ទ្រព្យត្រឡប់មកជំរឿវិញ ។

រឿងផ្កាស្រពោលវគ្គទី១២

ប្រធានមណ្ឌល-រៀន ផ្កាស្រពោល

ក្រោយដែលបានទទួលសំបុត្ររាយការណ៍ពីមេឃុំកំពង់ព្រះអធិប្បាយពីដំណើរចោរឃ្លាន អ្នកដើររនាម និងពីដំណើរអ្នកដើររនាមបានតស៊ូ ហើយកាប់ចោរពីរនាក់មក ក្រុមអយ្យិកាអម សាលាដំបូងបាត់ដំបងបានកោះហៅអ្នកដែលបានដើរព្រៃក្នុងគ្រានោះទាំងប៉ុន្មាន ដើម្បីយកមក ស៊ើបសួរជាពន្លឺ ។

នៅល្ងាចដែលបានឲ្យការ ចំពោះមុខលោកព្រះរាជអាជ្ញារួចហើយ ប៊ុន-ធឿនមានអជ្ញក ក្នុងចិត្តពេក ក៏ជិះរ៉ឺម៉កឆ្លងស្ពានដែកមកត្រើយខាងកើត ។ លុះមកដល់មុខវត្តកណ្តាលបានលឺសូរ ភ្លេងទាមមីង និងឃើញទង់ក្រពើធ្វើពីទេសឯកដោតឲ្យយោលតាមខ្យល់ ប៊ុន-ធឿន ក៏កើតស្រយង់ ចំឡែកក្នុងបេះដូង ។

នៅក្រុងបាត់ដំបង គេនិយមដកល់សពនីមួយៗនៅលើគ្រឿងតាំងព្រមទាំងគ្រឿងសក្ការ បូជាបាន ៣ថ្ងៃ ៥ថ្ងៃ តាមថ្នាក់ធនធាននៃគ្រួសារ ទើបគេរំលាយជាការស្រេច ។

ប៊ុន-ធឿន នឹកឆ្ងល់ក៏ជញ្ជឹងតែក្នុងចិត្តថា : អ្នកណាស្លាប់ហ្ន៎ បានជាធ្វើឲ្យខំថប់ព្រួយក្នុងទ្រូងដូច្នេះ ? ដើម្បីជំរះឲ្យអស់ពីភាល់ ប៊ុន-ធឿន ក៏ដើរទាំងក្រៀមក្រំចូលទៅក្នុងទីអាវាមតាមផ្លូវក្រាលឥដ្ឋ ក្រហមដែលបោសស្អាតរលីង ឆ្ពោះត្រង់ទៅមេរុដែលមានទេសឯកទំលាក់រំលាយពីពិដានមកព័ទ្ធ ជុំវិញជាមរណសញ្ញា ។

នៅបាត់ដំបង គេរាប់អានតាំងរូបថតជនដែលទទួលមរណភាពមួយសន្លឹកត្រង់មុខក្តារម ឈូស ។ ប៊ុន-ធឿន កាលបើចូលដល់មេរុនោះហើយ ក៏ងើបសម្លឹងទៅមើលរូបថត ហើយ ស្រាប់តែញាប់ញ័រចំប្រប់ទឹកភ្នែកហូរសស្រាក់ ។ ជនកំលោះនេះខំត្រជរទៅផ្នែកទប់ខ្លួននឹងសសរ មួយ មានទឹកមុខស្លឹតស្លាំង ។ បើប្រសិនណាជាមិនមានទឹកភ្នែកជោរដល់មកទេ ម្ល៉េះសមអ្នកផង គេនឹកស្មានថា មានខ្យល់គមកបៀតបៀនពុំខាន ។

នៅចំពីមុខក្តារមឈូសដែលមានលំអដោយក្បាច់លាបទឹកមាសភ្លឺប្រាលឆ្នោត រូបថតនាង វិធារីញញឹមបំប្រែសំឡឹងមកអ្នកមើលបុណ្យដែលដើរហូរហែ ។

ឱពុទ្ធាអើយ អូនវិធារី ! នាងមិនគួរមកក្ស័យជន្មអ្វីទាំងក្មេង ! ប៊ុន-ធឿន សំឡឹងមើលរូបថត ហើយមើលទៀត មិនចេះអស់ចិត្ត នឹកពីភាល់ក្រែងលោចឡំមិនមែន ។

ឱអ្នកណាអើយមកមានគំនិតយករូបថតនាងមកតាំងដូច្នេះ ! នាថញញឹម ...ញញឹមតែក្នុង រូបថតទេ តែកាលដែលនាងរស់នៅ នាងស្គាល់តែទឹកភ្នែក ! ។

ប៊ុន-ធឿន កំពុងតែខ្សឹកខ្សួល ភ្លេចភ្លាំងស្មារតីយ៉ាងនេះ ស្រាប់តែមានដៃគ្រជាក់ៗមួយមកអង្រួន ចាប់ស្មា ។ កំលោះនេះភ្ញរខ្លួន ហើយងាកមើលទៅស្គាល់ជាម៉ែដែដែលមានសក់កោរថ្មីៗ ហើយ ស្លៀកពាក់សាមធម្មតាអ្នកកាន់ទុក្ខ ក៏ញញឹមស្អាតទៅរកស្រ្តីចាស់ ហើយនិយាយ ៖

ម៉ែដែអើយ ខ្ញុំបែកទ្រូងស្លាប់ឥឡូវហ្នឹង

យាយដែគាត់នៅស្ងៀមមួយសន្ទុះ ទើបឆ្លើយ ៖

-លោកក្មួយអញ្ជើញមកតាមខ្ញុំ ។ អ្នកនួនគាត់ទន្ទឹងផ្លូវលោកក្មួយជាយូរថ្ងៃហើយ ។

-ម៉ែដែអើយ ខ្ញុំគ្មានការអ្វីទាក់ទងនឹងមីងនួនទៀតទេ

ជនទាំងពីរនេះដកដង្ហើមធំ ហើយនៅស្ងៀមមួយស្របក់ទើបម៉ែដែគាត់ថ្លែង៖

-លោកក្មួយអញ្ជើញតាមខ្ញុំមក ព្រោះខ្ញុំលឺគេថា នាងតូចបានសរសេរសំបុត្រមួយទុកជូន លោកក្មួយ ។

លឺហើយ ប៊ុន-ធឿន ក៏ដើរដូចមនុស្សមមើលម៉ែដែឆ្ពោះទៅរោងចុងភៅ ។

បន្តិចក្រោយមក ប៊ុន-ធឿន ក៏បានដើរដល់ ហើយបានសង្កេតឃើញស្រ្តីម្នាក់ស្បែកទ្រុឌ ទ្រោម ថ្ពាមខ្វែង ភ្នែករូង ដេករៀនជិតកញ្ជើអីវ៉ាន់ម្ហូបអាហារ ។ ម៉ែដែក៏លូនចូលជិតស្រ្តីនោះ ហើយនិយាយសំដីយ៉ាងទន់ ៖

-អ្នក! អ្នក! ក្មួយ ប៊ុន-ធឿន មកហើយ ។

យាយនួនគាត់បើកភ្នែកដែលមានទឹកនេត្រាហូររហាមហើយសួរ ៖

-អ្នកណាហ្ន៎?

ចា៖អ្នក ក្មួយប៊ុន-ធឿន មកដល់ហើយ

ប៊ុន-ធឿន ដែលកាលពីដើមមានចិត្តគ្មានគ្នាញ់ នឹកស្អប់យាយនួនដោយបានពង្រាត់បំរាស់គូ សង្សារ លុះមកឃើញស្រ្តីនេះមានរូបស្តុមស្អាតស្លាំងដូច្នេះ សេចក្តីគុំកូនទាំងប៉ុន្មានក៏រសាយអស់ មួយរំពេច ហើយសេចក្តីអាណិតអាសូរក៏បែរមកជ្រួតជ្រាបក្នុងដួងចិត្តចៅមាណពរិញ ។

យាយនួនគាត់ក្រោកអង្គុយហើយនិយាយខ្សាវៗ ៖

ប៊ុន-ធឿន ឯងចូលជិតមក ។

កំលោះក៏ប្រតិបត្តិតាមសំដីនេះដោយស្ងៀម ។ មួយសន្ទុះទើបសំឡេងយាយនួននិយាយតទៅ ទៀត ៖

-ប៊ុន-ធឿន មីងបានជាខុសគំនិតទៅហើយ ... មីងមិនបាននឹកស្មានថាសេចក្តីស្នេហាមានកំ លាំងអ្វីម៉្លេះ ។ អារី ថាតែឈ្មោះនេះហើយទឹកភ្នែកគាត់ហូរច្រោកៗ ។ គាត់ខំអត់មួយស្របក់ ទើបនិយាយទាំងអាក់អួលតទៅទៀតអារីវាមិនភ្លេចក្មួយឯងទេ ។ មុននឹងដាច់ខ្យល់ទៅ វាបាន ប្រគល់សំបុត្រមួយច្បាប់ និងចិញ្ចៀនមួយរង់ទុកឲ្យឯង ។

ថាហើយ យាយនួនក៏ស្រវាទាញកូនវ៉ាលីសស្បែកមួយមកបើក ហើយយកវត្ថុទាំងពីរមកប្រគល់ឲ្យ ប៉ុន-ជឿន ។ គឺចិញ្ចៀនត្បូងទទឹមមួយរង់ និងសំបុត្រដែលមានស្រោមបិទជិតមួយច្បាប់ ។ ប៉ុន-ជឿន ទទួលយករបស់ទាំងពីរនេះមកទុកក្នុងហោរដោយអារ ហើយក៏លើកហត្ថសំពះលាភ្លាម ៖

-ទៅចុះក្មួយ ។

ប៉ុន-ជឿន ដើរចេញមកដល់គ្រឿងតាំង ក៏ងាកមើលរូបថតសង្សារកំសត់ម្តងទៀត ។ ឱ ! អូនរីធារីថ្លៃជីវិត មិនប៉ុន្មានថ្ងៃទៀតទេ គេនឹងរំលាយសពអូនទៅជាធូលីហើយ ។

នៅ “ ពេលដែលបងអានសំបុត្រនេះ ខ្ញុំនឹងចូលមរណភាពបាត់រូបទៅហើយ ឱបងអើយ ... ខ្ញុំចាំទន្ទឹងមើលផ្លូវបងពីថ្ងៃមួយទៅថ្ងៃមួយ ។ មុននឹងស្លាប់ មិនបានអ្វីគ្រាន់តែជួបមុខបងមួយភ្លែត ក៏សុខចិត្តដែរ ។ តែឥឡូវយូរណាស់ទៅហើយបាត់ដំណឹងបងសូន្យយឺងតែម្តង ។ ឯរោគសោតក៏ធ្វើឲ្យខ្ញុំយឺតយ៉ាវអង្គកាយ មិនមានស្រយាលឡើយ ។ ហេតុនេះហើយ បានជាខ្ញុំស្តីព្យាយាម ត្រដរសរសេរម្តងបន្តិចៗ តែងជាសំបុត្រនេះ ទុកជាសេចក្តីលាបងខ្ញុំ ។ បងអើយ អូនលាហើយ ! ធ្វើម្តេចជាតិទេកម្មក្រាស់ឈ្នានីសមិនឲ្យខ្ញុំនឹងបងបានជួបគ្នា ។ ខ្ញុំសូមចិត្តបងកុំឲ្យកើតទុក្ខនឹងខ្ញុំ ច្រើនហួសប្រមាណ ។ ”

“ ជំពូកមួយទៀត ។ ខ្ញុំសូមចិត្តបងកុំនឹកប្រកាន់ខឹងនឹងអ្នកម្តាយអូនខ្លាំងពេក ។ ធ្វើម្តេច គាត់ជាមនុស្សចាស់ គាត់តែងកាន់គំនិតចាស់ ។ គាត់មិនមែនចង់ធ្វើបាបយើងទេ គាត់គ្រាន់តែ យល់ខុសប៉ុណ្ណឹងទេ ។ ”

“ បង បើបងស្រឡាញ់អូនដោយស្មោះត្រង់ ចូរបងធ្វើតាមបណ្តាំខ្ញុំ នេះកុំខាន ។ ចូរបងត្រឡប់ទៅកាន់វិទ្យាល័យវិញ ហើយខំរៀនសូត្រឲ្យបានចំណេះខ្ពង់ខ្ពស់ ។ រួចហើយបងសំឡឹងមើល នារីណាមួយ ដែលអាចនាំសេចក្តីក្សេមក្សាន្តជូនបងបាន សូមបងដណ្តឹងយកធ្វើជាភរិយាទៅ ។ ឯ ចិញ្ចៀនត្បូងទទឹមដែលជាវត្ថុមួយគាប់ចិត្តរបស់ខ្ញុំលើសលប់ជាងវត្ថុដទៃទៀត ខ្ញុំសូមឲ្យបងទុក្ខដាក់ ដៃជាទីរលឹកផង ខ្ញុំជូនយុវតីនោះតទៅ ... ”

“ បងអើយកុំទុក្ខពេក ។ ធ្វើម្តេចវាសនារបស់មនុស្សតែងតែប្រកបដោយសេចក្តីមិនទៀង មិនបិតបេរដូច្នេះ ។ ”

“ អូនសុំលាបងហើយបង ”

នៅពេលយប់ស្ងាត់ ប៉ុន-ជឿន បានអុជចង្កៀងមើលសំបុត្រនាងរីធារីដោយមានទឹកនេត្រា ហូររហែងមិនដាច់ ។

នៅខាងក្រៅផ្ទះ ខ្យល់បក់លឺហ្ន៎ ហើយយូរៗលឺសូរសំឡេងរលកខ្មោចយំម្តងៗ ។

ឯកសារយោង

-ដកស្រង់ចេញពី សៀវភៅរឿងផ្កាស្រពោន ឆ្នាំ១៩៩៨ របស់
ក្រសួងអប់រំ បោះពុម្ពឆ្នាំ ២០០១ ។